UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

J ante N

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Interdū iniūgere vt Impono tibi hoc onus. ⁊ his modis cō ſtruit̄ cū actō. Cū otō vō ſigt̄ decipere. Quintil. Feſellit me ī genit⁹ honeſtis cauſis glorie amor ſpes tibi perpetuę laudis īpoſuit. Hiero. in gn̄. q̄re inq̄t īpoſuiſti mihi: Cū aūt dicim⁹ īpono manū. ſigt̄ pficio. Do. Imponit̄ manus rebus cū pfici tur: id qđ ceperit relinq̄tur cū īperfecte dimittit̄. Vir. Impo nit regina manū. ⁊ alibi. Atqꝫ opere in medio defeſſa relinq̄t

Impoſtores dn̄r q̄ alios verbis pollicētibus decipiūt vel q̄ ſup ponendo malas merces hoīes fallunt. ⁊ q̄ ita decipiūt impo ſturā facere dn̄r. Augu. in p̄s. interp̄tatione. Nō pōt ars ſine īpoſtura eſſe nō poteſt negocium ſine fraude. Ulp. Digeſtis de crīe ſtellionatus. Si quis impoſturam fecerit aut colluſio nem in necem alterius. ſtellionatus pōt appellari.

Imporco. as. porcas in agro facio. Col. lib. ij. ⁊ ſimiliter cū ſemē crudo ſolo ingreſſerimus inarabimus: imporcatumqꝫ occa bimus Imporcator qui porcas facit. eſt autem porca quan tum ad hoc terra eminens inter duos ſulcos.

Importunus a. um. pen. pro. quod caret portu. i. quiete vbi nul lus portus eſt. Uir. li. xj. Bellum importunum ciues cū gēte deorū inuictiſqꝫ viris gerimus. Hinc importunitas quę vt Do. inquit neqꝫ loci neqꝫ temporis habet commoditatem.

Impotens. pe. co. qui ab appetitibus vincit̄. Ci. Lepido. ſin iſta pax perditum hoīem in poſſeſſionem impotentiſſimi domi natus reſtituta eſt. i. ſuperbiſſimi ⁊ incontinentiſſimi.

Impotentia. plerūqꝫ ībecillitatē ſignificat. Interdum validaꝫ immoderatāqꝫ potētiā. Ci. li. v. tuſ. qui. nihil metuant. nihil agant: nil concupiſcant: nulla impotentia efferātur. Nam in qn̄qꝫ auget. vnde tyrānus impotentiſſimus dr̄ a Quintil. de cem viri quorū principatus erat īmoderatus. A Liuio impo tentes dn̄i nūcupāt̄. ⁊ a Sene. īpotentiā fortune abſcribitur Sue. ſcribit Cęſarem edere ſolitū voces impotentię. Siſen na. Lętitia nimia atqꝫ impotentia animi commotus.

Imprecor. pe. cor. ⁊ in bonum ⁊ in malum accipi ſolet. De quo ī dictione Precor.

Imprimo. is. penultima cor. premendo īmitto: intus calco ob ſi gno. vnde Impreſſę littere obſignatę dicūtur. Ci. li. j. tuſ. an imprimi quaſi cęram putamus animum.

Improbus. pe. co. indignus. vnde īprobitas. Ci. ad Cęſa. li. j. De bes odiſſe improbitatē eius q̄ impudentiſſimum nomē de legerit. interdum dr̄ petulās ptinax. Uirg. ⁊ plena cornix plu uias vocat improba vocē. interdū Turpis. Plau. improbio rem non vidi faciem mulieris interdū laſciuus: pteru⁹ aſtu tus. Pacu. Nēo hoc puero improbior q̄ꝫcūqꝫ vult ſuadet.

Improlus. ⁊ īprolis. pe. p. q̄ nondum in ciuitate aſcriptus eſt.

Impropero. as. pe. cor. vide in dictione Propero. improperiuꝫ criminis exprobratio.

Imprudens. non prudens. aliquando etiā valde prudens. Uir. Nocuit nūq̄ꝫ imprudentibus imber.

Impudicus. pe. p. q̄ nō ē pudicus. i. caſtus a quo īpudicitia. Po nit̄ qn̄qꝫ etiā p temerario ⁊ p eo qui nullo pudore ducitur.

Impudens. pe. cor. qui nullo pudore ducitur. impudenter teme re petulanter. inuerecundę.

Impudoratus qui eſt ſine pudore. Hier. ad euſto. Facies mere tricis facta eſt tibi. impudorata es tu.

Impune. pe. p. aduerbiū eſt ⁊ ſigt̄ ſine pęna vel ſine dāno Aug. lib. v. con. Impune ſe facere arbitrat̄ cū ipſa faciendi cecita te puniant̄. Uir. lib. ij. ge. Et ſępe alterius ramo īpune vide mus vertere in alterius mutatāqꝫ inſita mala ferre pyrum. Aliquando refert̄ ad oēm effectuꝫ ⁊ ſignificat ſine vi: ⁊ effe ctu: hoc eſt fruſtra. Apuleg. Impūe capitoliū aſcēdi cum ne mo eſſet. Ter. in Ecy. Impune iſtud optare tibi lꝫ: Hora. Ob thurem patulas impune legentibus aures.

Impunitas. quaſi non punitio. Sal. Si quis indicaſſet de cōiu ratione que cōtra rēp. facta erat p̄miū decreuere: ſeruo liber tatem: ⁊ libero impunitatē eius rei ⁊ ſeſtertiorꝫ ducēta millia

Imputo. as. pe. cor. Uide in dictione puto.

Imputatus. a. um. quod non eſt putatū hoc eſt amputatū. q̄ꝫuis imputo in hac ſignificatione non legatur. Ply. lib. xiiij. Ea deꝫ lege ex imputata vite libarij vina dijs nefas ſtatuit rōne excogitata vt putare cogerentur.

Impurus pe. pro. gn̄aliter p improbo poni ſolet. Terē. in adel. O hoīem īpurū. Et īpurus q̄ alieno vitio notat⁹ ē Ci. lib. iiij. de repub. Sꝫ iuuētuti nr̄ę minīe audiēdus. q̄ppe ſi ita ſenſit vt loquit̄ ē hō impurus. Itē dr̄ ſordidus cōtaminatus. Idē quā multis illuꝫ ingenuis: q̄ꝫ multis mr̄ibus familias in illa tętra atqꝫ impura legatione vim attuliſſe exiſtimatis.

I ante N

In p̄poſitio ē q̄ ⁊ ſepari ⁊ ꝯponi ſolet. Seperata tam actō q̄ꝫ ab latō deſeruit. Sꝫ cū actō iūgit̄ ſigt̄ p vl̄ erga vt hn̄ ſentio in rēp. Ci. Lētulo. Nā hⁿ ſenatuſcōſulto ī meā ſn̄iaꝫ facto. Uir. Accipit ī teucros aīuꝫ mētēqꝫ bēignā. Qn̄qꝫ aduerſus vel cō tra: vt ī paricidū dico: ⁊ in tyrānū pugno. Ply. Cū mihi ſer mo in adulterū eēt. Uir. Quid meus ęneas ī te committere tm̄ q̄d troes potuere: Qn̄qꝫ ītra. vt In nauem ingreſſus es. ⁊ in domū pficiſcor. Qn̄qꝫ Ad. Uir. Impulit ī latus. Qn̄qꝫ ſicut ſicuti. Aug. docet: vt ſedet in amicū. i. ſicut amic⁹. qn̄qꝫ vſqꝫ ad liui. Bellū in triceſimū diē īdixerāt. i. vſqꝫ ad triginta di es. Denotat qn̄qꝫ q̄litatē ordinatiuā. vt Opus in dies creſcit Uir. Inqꝫ dies auidū caput altius offert. qn̄qꝫ īdicat ſpatiuꝫ tp̄ale: vt a mane ī noctē. Idē. In lucēqꝫ tuliſſet Iūgit̄ actō p abltō vt Uereor te ī os laudare p ī ore. Ter. in adel. In quē exēpla fiēt. i. ī quo. Iūgit̄ ēt actō cā ornatus. ⁊ verbū cū quo ꝯponi deberet remanet ſine p̄poſitiōe: vt īuado hoſtē: ⁊ īni gratitudinis crimē incurriſti Cic. vō dixit: Inodia hoīuꝫ in currūt. Hiero. Et īmiſit ī os meū cāticū nouū. Cū aūt iungit̄ abltō tūc hꝫ eādē viꝫ quā apō gręcos εν vt ī vrbe in tp̄e Et aliq̄n ſigt̄ Inter. Uir. Pāthesilea furēs mediiſqꝫ ī milib⁹ ar det. aliq̄n ſigt̄ p vel ad vt hoc ē in re tua: hoc ē p vtilitate tua vel ad vtilitatē tuā. Uir. in magno munere cyſeus eē ſui de derat monumētū ⁊ pignus amoris. i. p magno munere. Ali q̄n ſigt̄ p vt apō apl̄m. In quo gratificauit nos ī dilecto fi lio ſuo. i. p dilectū. Et illud. Locutus ē nobis ī filio. Cōpoſita quoqꝫ varijs capit̄ modis. Nā mō ponit̄ p intra vel intro: vt Ingredior īduco. Mō ꝯ. vt īclamo inſulto īpugno. Mō intentiua ē. vt increpuit inſonuit Uir. Turnus vt infractos aduerſo marte latinos. mō negatiua: ſeu primitiua vt igna rus: īutilis. Mō ſigt̄ ſupra vt īmineo īpēdeo. Mō ſine: vt ī iuſſu meo. Mō ſolēnitatē quādā importat. vt indico. is. qđ ſigt̄ ritū ſolēni q̄cq̄ꝫ pmulgo aut iubeo. Mō ſimplicis ſui ſi gnificationē ſeruat: ⁊ ſigt̄ in loco. vt īſum īpono. Mō ad lo cū. vt īfero īporto. Aliq̄n ponit̄ p pticula ſupuacua. vt No ſco crines incanaqꝫ mēta. hꝫ nōnūq̄ꝫ q̄litatē ad pei⁹ deteriuſ qꝫ pendētē. vt quā ſemel īformes vidiſſe cyclopas. Nō enim nullus forme ſꝫ malę formę ſigt̄. Cōponit̄ qꝫ ī cū oībus l̄ris tā vocalib⁹ q̄ꝫ ꝯſonātibus. Sꝫ q̄n vocalibus iūgit̄. vel c. d. f. g. h. n. q. ſ. t. ſp remanet. n. vt īauris. īeo: iniicio. īops īuoco īce do. induco. infero. ingero. inhibeo. īnuo. inq̄ro. inſiſto. intue or. q̄n vō cū. b. m. ⁊. p. mutat̄. n. in. m. vt imbibo. īmunis. īpo no. Cum. l. ⁊. r. mutatur in. l. vel in. r. vt illudo. irruo.

Inachus pe. cor. ionis pater fuit ⁊ prim⁹ q̄ apō argiuos regna uit. A quo inachius a. um. vir. li. ij. ge. inachię iuno peſtē me ditate iuuēcę. Eſt ⁊ iachus nomē fluuij achaię. iachis ipa io inachi filia p̄ronymicū femininū inachia regio q̄ io vocabat̄

Inanis. pe. pro. vacuus. Aug. lib. iij. cō. Hęc oīa non recedebāt de ore eorū ſed ſonotenus ⁊ ſtrepitu linguę: ceterꝫ cor inane veri. Ponit̄ qn̄qꝫ inane p aere. Lac. Longum p inane re ſo luit. qn̄qꝫ p ocioſo. Hor. in Ser. in medio q̄ ſcripta foro reci tent ſunt multi q̄ꝫqꝫ lauantes ſuaue locus voci reſonat con cluſus inanes. Sic ⁊ vacuus pro ocioſo dicitur a Uirg. Lę tera que vacuas tenuiſſent carmina mentes.

Inanitas ⁊ inanitio p vacuitate. Plau. in Ciſ. mihi inanitate iā dū īteſtīa murmurāt. itē p vanitate. Si quidē ⁊ iane p leui qn̄qꝫ ſumit̄. Uir. inſtabiles animos ludo prohibebis inani.

Inanio. is. iui. itū. vn̄ inanitus pe. p. qđ ē vacua Ply. li. xxv. cor tex remāet hoc inanito medulla cadit. huius ꝯpoſitū ē exina nio. vn̄ Exinanite exinanite vſqꝫ ad fūdamētū ī ea inq̄t p̄s.

Ineſco. is. ianis fio. qđ ab inaneo. es. fieri certū eſt. Aug. lib.

r.cō.ē alıud tentatiōis malū quo ianeſcūt q̄ placēt ſibi de ſe.

Inanimus.a.um.qd nō hʒ aīam. Ci.li.ij. of. que ergo ad vitam hoīum tuēdam ꝑtinent: ꝑtim ſunt inanima vt auꝝ ⁊ argētū

Inareſco.is. vide in dictione Areſco.

Inauris ornamētum quod ab aure pendet. Nam in oriente de cus exiſtimatur geſtare aurum in auribus.

Inaudio.is. vide ſupra in dictione Audio.

Inauro.as.ex.in. ⁊ auro. Auro vō ab aurum fit ⁊ ſignificat Auro impleo vel dito.

Inauſpicato aduerbiū vſurpatum a veteribus cum aliquid eueniſſet alr̄ q̄ꝫ qs vellet. ⁊ inauſpicato dr̄ nō captatis auſpicijs Ter.in An. Haud inauſpicato huc me appuli.

Inarime.pe.cor.inſula ē in mari thuſco ab Arimis ſiue pp̄lis ſine beluis. Scribit Ply. inarime mōtē fuiſſe q̄ terręmotū paſſus alterā fudit īſulā q̄ ꝓchyta ab effuſiōe dicta ē. Ouid. inarimē ꝓchytāq; legit. Siri⁹. Nō ꝓchyte nō ardētē ſortita typhoea inarime. ⁊ a ſtatione nauiū ęneę ēt ęnaria dicta eſt.

Incęro.as. aliquid cęra tego. Perſius. Genua incerare deoꝝ.

Incandeſco.is. incandui. vide ſupra in dictione Candeo.

Incanto.as. ſig̃t verbis ſolis vel ēt rebus q̄buſdam adiunctis aliquid ſupra naturā mollior. Ply. qui mala carmina incantaſſet. Hinc incantatio ⁊ icātamētū. idē li.xxviij. valeant ne aliquid verba ⁊ incātamēta carminū. Pōt ēt incāto frequētatiuū ab incino. Sed quo ad primā ſignificationē huic verbo incanto contraria ſunt excanto ⁊ Recanto.

Incallidus per duplex.ll. nō aſtutus Ci. in arte veteri. ſed cum a ſummis viris maxime res adminiſtrarētur: arbitror alios fuiſſe non incallidos hoīes q̄ ad paruas controuerſias priuatorum accederent. ⁊ li.iij.offi. in his tribus gn̄ibus quoquo modo poſſunt non incallide tergi verſantur.

Incaleſco.is. incalui. valde calidus fio. Hierony. in lib. Heſter itaq; die ſeptimo cum rex hilarior ⁊ poſt nimiam potationē incaluiſſet mero.

Incaſſum. per duplex.ſſ. ſig̃t fruſtra. vide in dictione caſſes.

Incaſum per ſimplex.ſ. ſupinum eſt verbi incido cuꝫ a cado cōponitur de quo paulopoſt.

Incautus. vide ſupra in dictione Cautus.

Incido.is.pe.p. incidi ſum.ex in. ⁊ cędo quod eſt ferio ſeu ſeco. Uir. Atq; mala vites icidere falce nouellas. vn̄ icīſus a.um. qd mō ſig̃t ꝑ inciſionē ſcriptū. ⁊ dicimus icīſę ſunt leges in ęre vel in ęs. qd ē ꝯtra vallā ⁊ eius ſequaces. Ci. in oratione de ſignis. id nō modo cōſcripſerūt veꝝ ēt in ęre inciſum nobis tradiderūt. Ply. in panę. quę vos patres cōſcripti ne q̄ itercipere obliuio. ⁊ ī publica acta mittēda ⁊ incidenda ī ęre cēſuiſtis. Sue. in Cęſa. cū actō. Ac mox lege ī ęs inciſa. Mō Inciſum ſig̃t amiſſūꝫ Liui.li.iij. Itaq; ſpe inciſa priuſq̄ꝫ p̄dicta dies adeſſet Appius mortem ſibi conſciuit.

Inciſio. qd inciſum eſt. Col.li.iij. Infra iciſionē ⁊ alligaturaꝫ falce acuta leuiter vitē vulnerato ex vtraq; ꝑte vt ex his poti⁹ plagis humor defluat q̄ꝫ ex inciſione abundet.

Inciſura ipſa inciſio. inciſurę ēt dn̄r ī manibus quę vulgo linęę vocantur. Ply. lib.xj. Contra longę eſſe vitę incuruos hūeri ⁊ in manu vna duas inſciſuras longas habentes.

Inciſuꝫ qd oratores vocāt ſenſu nō expleto numero ꝯcluſū qd pleriſq; pars mēbri eē videt̃: vt Dom⁹ tibi deerat: at habebas. pecunia ſuparabat: at agebas. ſiūt aūt ſingulis v̄bis iciſa

Inciſim aduerbiū. ſignificat per inciſiones. Ci. Hęc quidē duo binis pedibus inciſim: inde membratim dicere ſolebas.

Inciles.pe.pro. foſſę ad deducendam aquam de cōi riuo factę. Sūt.n. loca depreſſa ad latus fluminis q̄ ⁊ icilia dn̄r. Ex qd incidant̃. Scidit̃ eni lapis vel terra vn̄ primū aq̄ ex flumīe agi poſſit: quēadmodū in priſtinis frumētarijs fieri videm⁹ Quod āt ad icile opponit̃ aq̄ deriuādę cōpillendęue ex flumine cauſa vulgo clauſa dr̄: ſiue id ligneū ſit ſiue lapideum ſiue ex q̄libus alia mā ad cōtinendā trāſmittēdāq; aquā excogitatū deducat̃. Et latine Ulp. teſte ſeptū dr̄. Itē Incile dr̄ locus ꝑ quod p̄mū deducit̃ ex quocūq; riuo aqua irrigādi cā.

Incilo.as.pe.pro. increpo vel improbo. Plau. Melius tn̄ ē ita viuere ne quis noſtra incilet facta.

Incęduus.a.um. cū diph. qd non cęditur ex in ⁊ Cęduus. Cato de re reſ. Secundo loco hortus irriguus. Tertio ſalictum. Quarto oletū. Quinto pratū Sexto cāp⁹ frumētari⁹. Septimo ſylua cędua. Ser. Intonſi mōtes intonſi ſyluoſi incędui.

Incido.i.pe.cor. incidi incaſum. ex in ⁊ cado. Oīa eni a cado cōpoſita ꝓferūt ſpinū cū a. ſicut cado. Quę vō a Cędo. ꝓ ferio mutāt. e. in. i. vt inſciſum reciſum. Un̄ ab incido icaſuꝫ icaſurus. Ply.li.j. Sed ea accidiſſe nō q̄ hęc facta ſūt arbitror. verū ēt hęc ideo facta q̄ icaſura erāt illa. Eſt āt icidere q̄ſi caſu venire aut de iprouiſo labi p̄ſertim qn̄ ꝯſtruit̃ cū actō mediāte in. vt incidit in latrones: incidi ī errorem. Ci. Curioni. Qd in id reip. tēporis nō icideris ſʒ veneris. Incidere ergo a caſu vēire ē. Uenire vō certo iudicio ⁊ ſnīa ⁊ ꝯſulto. qd ipe Cice. ſubſequēs imediate declarat Judicio eni tuo nō caſu in ipſuꝫ diſcrimen rerū ꝯtuliſti tribunatū tuū. Jungit̃ qn̄q; cum dtō vt mihi incidit ſuſpitio. qn̄q; Abſolute ponit̃: vt incidūt ſępe multę cauſę obiurgationes ēt nōnunq̄ꝫ incidunt neceſſarię. Et incidit. de vxoribus mētio. Inde incidit q̄ſtio Aliud ex alio icidit. In quib⁹ tn̄ intelligit̃ datiuus: ſilr̄q; exponunt̃ ſicut ſi datiuū haberēt. vt ſit icidit mētio caſu venit: vel orta ē. ponit̃ iterdū Incidere ꝓ Inſidere. Col.li.ij. iugūq; melius aptū ceruicibus icidat. Liui. de.ij. bel.pu. Sagunti ruinę vtinā falſus vates ſim vr̄is capitibus incident.

Incedo.i.pe.p. ſſi. ſſum. Ingredior. ſubeo: vt ſcribendi libido me iceſſit. Interdū icedere ē mature more grauis viri: ſiue magnifice more regū ire. Uir. Aſt ego q̄ diuum icedo regina iouiſq;. Liu.li.ij. Ipſe en ille nr̄is decoratus iſignib⁹ magnifice icedit. Sene. Tenero ac molli paſſu ſuſpēdim⁹ graduꝫ: nec ambulam⁹ ſʒ icedimus. Aliqn̄ ſig̃t ſimplr̄ ire. Col.lib.vj. Trāſuerſus rurſus laxiora ſpatia faciāt q̄ vl̄ foſſor vl̄ arator icedat. Liui. de.ij. bel.pu. Cū ſignis prima luce motis ſegnit̃ agmē incederet. Hinc iceſſus quo ad poſteriora ſignificata.

Inceſſo.is. ſſi. vel iui. a ſupino verbi incedo formatū ſig̃t Accuſo moleſto: ad irā cōcito q̄ſi laceſſo. ⁊ cōſtruit̃ cū actō. Lact. in iij. q̄d ergo te magiſtra illa vitę docuit an vt potētiſſimuꝫ cōſulē maledictis inceſſare. eūq; hoſtē patrię venenatis orationib⁹ faceres. Hiero. Aliquo mō vel aliqn̄ expugnat̃ q̄ deundiq; inceſſit̃. i. ipetit̃. Uex diſtinguendū de inceſſit qn̄ ab Incedo ⁊ qn̄ ab inceſſo ſit: Nā ab Incedo. Inceſſit me cupiditas ſicut ⁊ mihi inceſſit cupiditas dicere licet ⁊ tūc ſignificat ingredior ſiue inuado. Liuius. lib. primo. Timor deinde p̄res iceſſit ne ciuitateꝫ ſine imꝑio vis aliq̄ externa adoreret̃ Et iterū perfectis p̄r̄is mādatis cupido inceſſit aīo iuuenū ſciſcitandi ad quē eoꝝ regnū romanū eſſet venturū. Ual.max. dtō iunxit. Nec mihi cūcta cōplectendi cupido iceſſit. Ter. ī adel. cū actō mediāte in. Noua inquit nūc religio ī te iſtęc inceſſit. Aliqn̄ ponit̃ ſine dtō vel actō. expreſſo ⁊ ſig̃t ingruuo Col.li.ij. Si vō ꝓcellę ventoꝝ aut turbines inceſſerit maior pars terrā defluit. Idē cū dtō poſuit cū inq̄t: Fame ſi ſterilitas annorū inceſſit hoībus cōmode ꝓpulſat. interdū ſignificat ingredior Idē libro.iij. Et cum autūnus inceſſerit anteq̄ꝫ frigus cacumina adurat oīa folio decerpere expediet.

Incertus. dubius. Plau. ī pſeu. Certa amittim⁹ dū icerta petim⁹

Incerto.as. incretum ſeu dubiū reddo. Idem ī epid. Longa dies meum icertat animum. Cōponit̃ eni ex ī ⁊ certo: quod ē in aīo certo nam cū quis dubitat ſecum animo certat.

Incerno.is. ſicut ⁊ cerno ſignificat cribro. Unde incerniculum.

Incernicula cribri q̄bus frumēta purgantur anteq̄ꝫ molantur. Ply.li.viij. Decretum fecere quo caueret̃ ne frumentarij negociatores ab incerniculis eum arcerent Ca. Cribrum vnū incerniculum: ſecurim vnam: ſcānum vnum.

Inceſtus.us. ⁊ iceſtū vſu dr̄ flagitiū ī affines admiſſuꝫ. ex ī ⁊ ceſtus q̄ſi ſine cęſto. i. vinculo. vt Lac. grāmatic⁹ ſup.li.ij. the. teſtat̃. Ceſt⁹ aūt ē cingulū veneris quo vtebat̃ ad honeſtas nuptias q̄ſi cui ceſtos n̄ fuerit adhita. Ideo iceſtū qd a ſacrato illo veneris cīgulo nō fert̃. Hac eni cinctura cōiuges deuinciri putarūt vt cōcordes inuita viuerēt. Mar. Sume cytheriaco medicatū nectare ceſton iuſſit amatorem baltheus iſte iouem. Ser. docet inceſtum eſſe quācūq; pollutionem.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Inceſtu s.a.um. idem eſt qđ pollutus Proper. Scilicet inceſti retrix regina canopi.

Inceſtuoſus qui inceſtum commiſit.

Inceſto.as.polluo.Sue. in Tibe. Triplici ſerie cõnexi inuicem inceſtarent. Uirg. Totamq; inceſtat funere claſſem.

Incino.is.pe.cor.ſignificat ſuper ſiue inter cano. Proper. Seu varios incinit ore modos. Gel. Creditum hoc eſt a pleriſq; Iſchiadici cũ maxime doleant tum ſi modulis leuibus tibicen incinat minui dolores. Hinc fit frequentatiuum Incanto.as.de quo ſupra.

Incentio.onis.cautio ſeu cantilena. Gel. docet plurimis hominum morbis medicinam fuiſſe incentiones tibiarum.

Incentiuus. a. um. vt Tibia incentiua apud Uarronem que a dextra canit: ſicut ſuccentiua que a ſiniſtra ſuccinit.

Incito as. pe. cor. frequentatiuum eſt verbi incio is. Cio võ cõmoueo ſignificat. incitare ergo eſt frequenter: ſeu valde: intuſue citare. vnde ⁊ pro irritare prouocare ſumitur.

Incitabulum incitamen ⁊ Incitamentum. idem ſignificãt Gel. Fomes atq; incitabulum virtutis.

Inciens. dicitur propinqua partui. q fetus eius ſit incitatus.

Incitas.pe.cor.quaſi paupertas ⁊ indigitas. Plau. Profecto ad incitatem lenonem rediget ſi eas adduxerit.

Incitega.pe.pro.machinula in quam amphora vini cõſtituebatur vnde vina ſubinde in conuiuia ſubminiſtrarentur.

Includo.is.pe.p.intus claudo. Uir. Incluſos vtero danaos

Incipio.is.pe.cor.ex in. ⁊ capio. ſigt inchoo. vñ inceptũ qđ ⁊ ceptũ dr. vocat q; verbũ famulariũ: q infinitis cũ qbus iungitur famulari videat. Seruat eni eor cõſtructionez vt icipio timere deum. Tu icipis ee pbus. Ille icipit doceri a pceptore. Illum icipit tedere laboris. Pot tñ ee ſine ĩfinito. Plau. in ca. quãdiu id fcm e hic annus icipit vigeſimus. Aliqñ cuz abltõ ponit. Ply. li. xiiij. vñ aũt potius incipiemus q a vitibus. Sũt ⁊ alia famularia. ſ. deſino volo. poſſuz debeo queo ſoleo conſueſco audeo que etiam ſine infinito ee pñt: vt audeo magnum facinus. poſſum multa ⁊ hmõi. iuue. Aude aliquid breuius giaris ⁊ carcere dignum ſi vis eſſe aliquid.

Incito.as.frequentatiuum eſt ab incipio.

Inclamo as.pe.pro.ꝯtra clamo. Plau. in aſia. Nimia egre riſuz cõtinui vbi hoſpitẽ inclamauit q ſe abſente mihi fidẽ habere noluiſſe. aliqñ inclamare e maledictis ⁊ cõuicijs inſectari reprehendere. Idẽ i Sti. Tuos iclama: tui delinquunt Oui. li. ij. faſ. Fit ſontis inclamat comites ⁊ lumina poſcit. Aliqñ i trouocare. Ual. max. li. j. Perterritus deinde tam tetro viſo ⁊ noie horrẽdo ſeruos inclamauit: ſciſcitatuſq; e ſi quẽ talis habitus aut intrantem cubiculum: aut exeuntez vidiſſent.

Inclementia.duritas. Uir. Uex inclementia diuum has euertit opes. Huius contraria eſt clementia.

Inclemẽter dure aſpere: Plau. i Amb. Iterũ hic iã imo iclemẽter dicit atq; id ſine malo. Liui. li. iij. Queſo inqt Api primũ ignoſce patrio dolori ſi qd inclemẽtius in te ſum inuectus.

Inclino.as.pe.p.inflecto. Iuue. atq; ipſos ẽt inclinare maritos Uñ inclinatus pro pfundo ponit. Ambr. Dũ iclinatiſſimos aquarum gurgites ſcrutor aerios non reſpexi volatus.

Inclytus.pe.cor.cum.y. pſilon. idem eſt quod glorioſus. Componit eni ex εν ⁊ κλυτος qđ clarũ ſignificat ⁊ glorioſum.

Incoctile.pe.cor.eneũ vas: in quo ſtãnũ liquefactum delibutuz eſt. vt edulijs ſaporem gratiorem reddat Ply. Albũ conquitur eris operibus galliarũ inuentio: ita vt vix diſcerni queat ab argento: eaq; incoctilia vocant.

Incenatus non cenatus q̃uis inceno.as.non legator. Cato đ re ruſ. Bibat aquam mulſam: cubet incenatus: poſtea mane bibat ſuccum. Plau. in Pſeu. It incenatus cubitum.

Incogitans temerarius improbus non cogitans. Ter. in Phor Quod niſi fuiſſem incogitans ita expectarez vt par fuit. ⁊ iterum. Adeon te eſſe incogitantem atq; imprudentez phedria vt phaleratis dictis ſeducas me?

Incogitabilis: qui nõ ſolet cogitare cũ qd rerũ gerit. Plau. i mili. Te obſecro p deos atq; hoies. Et ĩfra. Nũc demũ ſcio ne fuiſſe excordẽ cecũ incogitabilẽ. Lact. li. j. Qui deos colunt interdũ videri ſolent tam ceci: tam icogitabiles tam excordes

Incognitus non cognitus. Sal. in. Iug. Ne quid de abſente incognita cauſa ſtatuatis.

Incolo.is.pe.cor.intus hito. Ci. lib. j. tuſ. Ubi ſunt ergo ij quos miſeros dicis: aut quẽ locũ icolũt? Hic incola. e. ſicut ab Accolo. Accola q ſic ab iuicẽ ſeperant q Accola ſit q ad aliquẽ locũ ideſt iuxta aliquẽ locũ habitat Liui. lib. j. Paſtor accola eius loci nomine Cacus ferox viribus. Nec refert in ſuo an in alieno. vt Accola vulturni: accola padi. Uir. li. vij. Amniſq; vadoſi accola vulturni. icola võ q in aliena vel vrbe rep. hitat q̃ſi ciuis aut municeps. Ply. Quod eor montiũ incole facere conſueuerunt. Ci. li. of. Peregrini ⁊ icole officiũ eſt nihil pter negociũ ſuũ agere nec ee i aliena rep. curioſuz Aug. in pſ. expoſitione. Incolore peregrinari eſt. Incole dñr qui hitant in patria nõ ſua. Põpo. iurecõ. ſcribit. Incolã ee q in aliq regione domiciliũ cõtulit quẽ greci parecon appellant nec tñ q i oppido morant incole ſũt: ſed q ẽt in alicuius oppidi finib9 ita agrũ hñt: vt intra eũ ſe q̃ſi in aliquã ſedẽ recipiant. iqlinus q̃ſi aduena e ⁊ peregrinus qui in alienas edes alienaq; pdia ex ꝯducto hitat ſiue i vrbe ſiue ruri. Ci. in phil. at võ te inquilino nõ dño perſonabãt oĩa vocibus ebriorũ. Uñ iquilinus pbri vel odij cã qs appellat q̃ſi domũ ppriaz nõ hẽat. Sal. M. tullius inquilin9 ciuis vrbis rome Qui ãt inqlin9 cenacula locãt a iuriſcõ. dñr facere cenaculariã. Ponit tñ qñq; p habitatore. Aug. li. v. cõ. Cõgregatis inqlinis fori tanq̃ furẽ mãifeſtũ ſe cõprehẽdiſſe gloriant. Mar. vicinus nouio vel inqlinus ſit ſi qs nouium videre non vult.

Inchoo.as.a Cohũ qđ mũduz ſignificat. vñ ſubtractũ e inchoare p incipere Uir. Te ſine nil altũ mens inchoat. qñq; perficere. Idẽ. li. vj. Tũc ſtygio regi nocturnas inchoat aras. Ab inchoo fit inchoatiuus. a. um. vñ ichoatiua verba vel a cahos

Inchoatiua verba vulgo dicta ſũt q in ſco deſinũt. Sz hec vt a Priſ. diſſẽtiã augmẽtatiua magis appellare libet. qm augmẽtũ nõ inchoationẽ ſignificẽt: vt caleſco: frigeſco: quorũ alter ſigt calidus fio: alter frigidus. Aliqñ tñ cõpatiue. i. maiori cũ augmẽtatione ſumunt. vt q ſordet ſordeſcat adhuc. i. ſordidior fiat. Uir. Sin in proceſſu cepit crudeſcere morbus. vbi Ser. exponit crudeſcere validior fieri. Idẽ egreſcitq; medẽdo. Exponit inter medendũ ſit egrior. ⁊ illud Lac. Ne ſi nra iualuerit. i. validiora fiãt. aliqñ cõparatio apponit. Terẽ. in heau. Nam mihi quotidie augeſcit magis đ filio egritudo. Uir. li. vij. quã magis effuſo crudeſcũt ſanguinẽ pugne. qđ aũt ſignificẽt incremẽtũ interptũ auctorũq; idoneorũ auctoritate ſil'r ⁊ rõne pbãdũ duxi. Nonius in priſcis dictionib9 albicat cãdidat exalbeſcit. Purpuraſcit: purpureũ fit. Cice. li. ij. acad. qd mare nõne ceruleũ? aut eius vnda cuz e pulſa remis purpuraſcit. Nigidius. Dicemus q vetuſtate deteriora fiũt vetuſteſcere inuetereſcere q meliora. Do. in Ecyre prologo. Nouas q exactas feci vt inueteraſcerẽt ait. Inueteraſcerent in cõſuetudinẽ venirẽt ſpectaret. amarẽt. Et in an. vah. perij. hoc malũ integraſcit exponit. Integrat qđ iſtaurat. Sil'r apud Uir. li. ij. Ge. eiaq; diſſiliũt vulgo veteſq; rigeſcũt. Seruius. Rigeſcũt: durãt. Feſtus. Remorbeſcat: in morbũ recidat. ⁊ obherbeſcere herbã icreſcere. Ci. li. iiij. tuſ. defer ueſcere p decreſcere expõit. aut rogãdi. inqt orandiq; ſunt vt ſi quã hñt vlciſcẽdi vi differant in tps dum deferueſcat ira deferueſcere ãt decreſcere ſigt ardorẽ ai iuita rõe excitatũ. ex quo illud laudat archyte qui cũ villico factus eſſet iratior. quo te mõ inqt accepiſſez ni irat9 eſſez. Idẽ p Marcello. Niſſil ope ⁊ manu factũ qđ nõ aliqñ cõficiat ⁊ ꝯſumat vetuſtas. at võ h tua iuſtitia ⁊ lenitas floreſcet quotidie magis. quis interptet vt floreſcit incipit florida fieri cũ quotidie Ceſaris lenitas magis florida fieret? Si quotidie magis id fiebat pfecto iſta ꝯtinuatio dierũ dũ hoc fieret iaz ab initio rez inchoatã ſemel fuiſſe nõ quotidie incipi apte demonſtrat. Similiter. Ter. i heau. Nã mihi quotidie augeſcit magis de filio egritudo. Ci. etiã in Cato. Ita ſenſim ſine ſenſu etas ſeneſcit nec ſubito frãgit ſz diurnitate extinguit: ſi etas ſenſim ſeneſcit. an ſenſim incipit ſemp ſeneſcere; ſi ita eſt: er

go plus milies iſta inchoatio fiet. ⁊ ſic totiens deſinet fieri ſe
nex quotiẽs ſenſim ſeneſcet. ſed qm̃ ab initio quo cepit ſenex
fieri nũq̄ oio deſijt fieri ſenex pꝫ ꝙ ſeneſco ſigt̃ ſenex fio nõ
incipio fieri ſenex. ſimile eſt illud Lac. li. vij. quos aũt morb⁹
interimit ſpũꝫ diutius exhalant vt paulatim frigeſcentibus
mẽbris aia effletur. Ambr. libro. Hexa. phẽnice aue ſic inqt.
De cuius carnis humore vermis exurgit paulatimqꝫ adole-
ſcit. ac proceſſu ſtatuti tẽporis induit alarũ remigia. Ply. lib.
quoqꝫ. xxi. de otru roſe paulatim inqt rubeſcẽs dehiſcit. quo
pacto rubeſcẽs ſignificare poteſt incipiens fieri vel eſſe ru-
bra: ſi paulatim rubeſcit: nunquid totiens incipit eſſe vel fie
ri rubra: quotiens paulatim rubeſcit: ſi ita eſt: qđ tñ nõ ẽ to-
tiens quoqꝫ neceſſe erit eam deſinere fieri vel eẽ rubram vt
poſſit incipere fieri vel eẽ rubra. ſed non recte dicere poſſu-
mus Incipit eẽ vel fieri rubra cũ iam mediocriter vel paruꝫ
rubra facta ſit. quapropter in buc. ſepe tener nr̃is ab ouilib⁹
ſbuet agnus. dicit ſer. Nemo vnã ⁊ eandem rẽ ſepe inchoat.
hoc ẽ nõ dr̃ ĩchoare qm̃ id ꝓſequẽdo ſepe facit. qđ idẽ Ply.
li. xxxi. oſtẽdit. In ſicilia q̄dem circa Meſſanã ⁊ Milas hye
me in totũ areſcũt fontes. eſtate exundat: Si in totuꝫ hyeme
areſcunt certe nõ parti ſiccant̃ vt ĩchoatio acreſcẽdit ex par
te ĩtelligi poſſit. ꝑterea ſi iſta v̄ba inchoationem ſignificarẽt
q̄d opus eẽt poetas oratores hiſtoriacoſq̄ illis vel cepit vel
incipio addere: nõ enĩ putãdũ ẽ tã excellẽtes viros temere ſꝫ
cõſulto id effeciſſe nulla eos ꝑſerti vrgẽte cã iũgimus autem
hec duo verba iſtis verbis in ſco terminatis ſicut ⁊ alijs cuꝫ
aliq̄d inchoari ſignificare volumus q̄ ex hoc potiſſimũ inuẽ
ta eẽ intelligim⁹ vt ꝑdictis verbis ⁊ oĩbus alijs iũgi poſſent
cũ ĩ eis inchoationẽ deſignari neceſſe foret. qđ nõ fieret ſi ex
ſe inchoationẽ ſignificarẽt. quare Uir. dixit. Sin ĩ ꝓceſſu ce
pit crudeſcere morbus. Col. li. vij. Decimo tamẽ anno tẽpo-
ra caueri incipiũt ⁊ ſupercilia: nõnũq̄ caneſcere ⁊ dẽtes pro
minere. Et li. vi. Cytiſuꝫ cũ aridũ facere voles circa menſem
ſeptẽbrẽ: vbi ſemẽ ei⁹ gradeſcẽ incipiet cedito pauciſq̄ horis
dũ fraceſcat in ſole hẽto. Et li. xij. Oleũ fit optimuꝫ ex varia
oliua cũ incipit nigreſcere. Iteꝝ ibi. Atq̄ vbi cõualeſcere ce
perũt adiecta humo ĩcremẽta eoꝝ ꝓſequẽda ſunt. Et rurſus.
Nõ añ legẽdũ ẽ q̄ cum matureſcere ceperit. Cato de re ruſ.
Et vbi pmũ incipiũt hiſcere tũ legi oportet. Ply. li. xi. Et cũ
mella ceperint matureſcere abigũt eos. Idẽ li. vij. Samara
colligẽda ẽ circa martias calẽdas cũ flaueſcere ĩcipit. Ceſar
in cõ. Cũ matureſcere frumẽta inciperent. Lac. li. iiij. Cũ pri
mũ adoleſcere cepit. Et li. vij. de roma loquẽs. Cũq̄ eẽ ado
leſcentia ei⁹ fine punici belli terminata: tũ deniq̄ ꝯfirmatis
virib⁹ cepiſſe iuueneſcere. Hiero. li. j. Rx. Et cũ de nocte ſur-
rexeritis ⁊ ceperit illuceſcẽ pgite. Hel. Iã enĩ fama virtuſq̄
felicitatis romane apđ exteras gentes eniteſcere inceptabat
Ci. de na. deorũ. In his aĩantibus q̄ lacte alunt̃ oĩs fere cib⁹
matrũ lacteſcere incipit. Et alibi dixit orationẽ ſuã caneſce-
re cepiſſe. Saluſtius ⁊ in iugur. Sꝫ vbi dies clareſcere cepit.
Idẽ in Catil. poſtq̄ diuitie honori eẽ cepere: ⁊ eas gloria im
perũ potẽtia ſequebat̃: hebeſcer̃ virtus pauptas ꝓbro habe
ri inocẽtia ꝓ maliuolẽtia duci cepit Hec extrema a me poſi
ta ſũt pp nõnullos q̄ iter doctiſſimos habiti ſũt aſſerẽtis ver
ba in ſco finita raro ⁊ ĩlicẽtia latini ſermonis iungi cũ v̄bo ĩ
cipio cũ ⁊ alia pmulta reperiant̃ que ꝑtermittẽda duxi ne in
maius q̄ par ſit volumẽ excreſceret. Quieſcãt igit̃ oẽs qui ea
verba inchoatiua appellari qm̃ tot tantorũq̄ interp̃tuꝫ atqꝫ
auctoꝝ ſnĩjs refragari nõ licet. Formant̃ hec verba vt pluri
mũ a verbis neutris ſecũde ꝯiugationis a ſecũda pſona iun
cta co ſyllaba vt Albeo es. albeſco caleo. es. caleſco. Quedaꝫ
tñ ab actiuis vel neutris trãſitiuis deducunt̃ q̄ paſſiuã nihi-
lominus ſignificationẽ innatã hñt ſicut illa q̄ a neutris ſecũ-
de coniugationis ſunt: vt augeſco ab Augeo. Integraſco ab
Integro. Saneſco a ſano a in e mutata. Sicceſco. Curueſco.
Molleſco Maceſco Matureſco Hilareſco Graueſco Grã
deſco: que tametſi a noĩbus venire poſſe videant̃ tñ a ver-
bis eorũ vel actiuis vel neutris trãſitiuis ferme. Oia magis
crepo. Quedã v̄o queſtionib⁹ formari cõuenit vt Miteſco
Dulceſco Crudeſco ⁊ Sterileſco Lapideſco Rareſco Cre-
breſco. Sunt ẽt quedã ambigua: ⁊ varia que ſignificationẽ
paſſiuaꝫ habent innatã ⁊ a neutris veniũt. Nihilominus etiaꝫ
actiuam habere reperiunt̃: vt Horreſco perhorreſco. Uirg.
Nec tu menſe rarũ morſus horreſce futuros. Alia ſunt que
primitiuorũ ſignificationẽ hñt. Ut labaſco Extimeſco. perti
meſco Abhorreſco. Dormiſco. Preſentiſco. Cõticeſco. Pre
ſciſco Reciſciſco. Aſciſco. ⁊ Cõſciſco ⁊ ſi qua ſunt alia. Alia
terminant̃ in ſco licet nõ ſint deriuatiua vt poſco diſco gli-
ſco offuſco ineſco. Sciẽdũ ẽt ꝙ hec verba de q̄bus agimus
hñt ꝑteritũ perfectũ q̄uis multi negẽt. ſed fallunt̃ qm̃ cũ pri
mitiuis eoꝝ aut ea ꝯmunia hñt aut certe mutuo ab illis acci-
piunt qđ Priſ. in verbis Aſciſco ⁊ deciſco nõ diſſimulauit.
Aſciſco inqt aſciui. itũ. Ubi Liuij exẽplũ ponit. Deſcitũ ab
romanis Poſtea v̄o ſubit. ⁊ notãdũ ꝙ ab ĩchoatiuo. Sciſco
Aſciſco ⁊ deſciſco cõpoſita primitiui. i. ſcio habuerũt ꝑteri-
tũ. Secũdũ v̄o rectã ꝓportionẽ debẽt eoꝝ quoqꝫ ꝑterita aſ-
ſcio ⁊ deſcio eẽ. ecce Priſcianus dedit ꝑteritũ primitiui aſci
ſco ⁊ deſciſco. Inchoatiuũ Sciſco appellãs cũ tñ ĩchoatiuuꝫ
nõ ſit neqꝫ hẽat ſigationẽ v̄boꝝ in ſco deſinentiũ. Diomedes
q̄qꝫ ꝑteritũ oñdit adoleſco. Adoleſco inqt adoleui facit. Uir.
Mox cũ matura adoleuerit etas. Col. li. ij. Sꝫ hoc idẽ ſemẽ
cilicie ſyrieqꝫ regionib⁹ ipſe vidi mẽſe iuno iulioqꝫ conſeri
⁊ pauctũnũ cũ pmaturuit colligi. A pmatureſco ẽ. Sigt̃ eniꝫ
pmaturũ factũ ẽ ⁊. li. x. At circa calẽdas martias locis apricis
licet porrũ ſi iaꝫ ingrãduit trãſferre. Ab ingrãdeſco ẽ nõ ab ĩ
grãdeo qđ neſcio ſi ĩueniat̃: nec ſi inueniret̃ ab eo eẽt: qꝛ In
grãduit grãde factũ ẽ ſigt̃ nõ aũt grãde fuit: qđ ſignificaret ſi
ab Ingrandeo eſſet. ſꝫ ſenſui nõ ꝯueniret. Sal. Hi poſtq̄ cõ
uenerunt in vna menia diſpari gñe diſſimili lingua alij alio
more viuẽtis ĩcredibile memoratu ẽ q̄ facile coaluerũt. Hic
coaluerũt nõ ẽ ꝑteritũ coalo neqꝫ coaleo: qđ nõ puto reperiri
A coalo eẽ ñ põt ꝙ ſignificatio actĩa repugnaret ſenſui orõ-
nis ergo ĩ ea ẽ qꝛ coaleſco qđ cõcreſco ſigt̃. Lac. lib. v. Quin
ĩmo ſi q̄ illis fiducia ẽ vel ĩ phĩa vel in eloquẽtia arment ſe:
ac refellãt hec nr̃a ſi pñt: cõgrediant̃ ꝯminus ⁊ ſingula que
qꝫ diſcutiãt. decet eos ſuſcipere defenſionẽ deoꝝ ſuoꝝ: ne ſi
nr̃a inualuerint vti quotidie ĩualeſcũt cũ delubris ſuis ac lu
dibrijs deſerant̃. Inualuerint validiora fiant ab Inualeſco.
qm̃ ſubdit̃: vt quotidie inualeſcunt. Quinti. lib. v. Inſti. ora.
Iã illa flamma q̄ magna ꝯgerie conualuerat diductis q̄bus
alebat̃ cõcidet. ſigt̃. cõcreuerat ſiue valida fcã erat nõ valida
fuerat. a cõualeſco ẽ: nõ a cõualeo. Peccauit interp̃s nr̃i tp̃is
cũ inqnit. Surdaſter q̄ paꝝ audit. Hic obſurdeo. Cice. li. vj.
de rep. Hoc ſonitu oĩs fere cõplete aures hoĩuꝫ obſurduerũt
Hic obſurduerũt ſigt̃ ſurde facte ſunt ab obſurdeſco. nõ ãt
ſurde fuerũt ab abſurdeo q̄ſi nõ ãpli⁹ ſurde tũc forẽt. h̃ mo-
do oĩa ꝑterita pfecta eiuſmõi ĩterp̃tãda ſũt. Et ſi ambigua vi-
debunt̃ diſquirẽdũ erit an a ꝑmitiuis: vel deriuatiuis veni
ant qđ ſigõ ⁊ res de q̄ tractabit̃ ꝯmonebũt. Pñt nihilomin⁹
ſic diſcerni. Ut ſi dicã Canui ꝓ canus fact⁹ ſuꝫ tũc a caneſco
erit. Si v̄o dixero hec veſtis canuit ꝓ cana fuit. q̄ ampli⁹ ca-
na nõ ſit. vt ſi eã pullã feceris. tunc a caneo erit. Silr̃ hec ar-
bor floruit ſi de tp̃e quo florida fuit loq̄r tũc a floreo erit. Sin
eã floridaꝫ factã eẽ ĩtelligi voluero. a floreſco ſumet̃. Hoc. n.
florida facta eſt ſignificabit. Illud v̄o florida fuit. Nã ꝙ ipſa
ꝑmitiua q̄ſi rẽ pfectã in ſe hñt: vt floreo: qđ floridus ſuꝫ ſiue
in flore ſum ſigt̃ idõ in ꝑterito eius florui illa eiuſmodi pfectio
ne caret. qm̃ ꝑterita ẽ: eo ꝙ tũc florui in flore fui ſigt̃ ⁊ nõ eſt
amplius floridus: Deriuatiua v̄o vt Floreſco rem impfectã
demonſtrant q̄uis augumentatiuam habeãt. i. floridus fio
ideo illã in preterito pfecto pficiũt: vt florui. i. floridus fact⁹
ſum: ⁊ eam tum perfectam in ſe habere declarant.

Incolatus. us. ipſa habitatio ſeu tempus quo quis in aliquo lo
co habitat vt inde diſceſſurus ſit vt Heu mihi quia incolat⁹
meus prolongatus eſt.

Incolumis. pe. cor. Uide in dictione Columis. Uñ Incolumi-
tas que eſt vt Ci. ĩquit ſalutis tuta atqꝫ integra conſeruatio.

Incomitatus. participium compoſitum: ex in ⁊ comitatus lꝫ in-

comitoꝛ non legatur. Amb. Eſt itaq; fortitudo velut excelſioꝛ ceteris ſed nunq̃ incomitata virtus.

Incommodo.as. pe. coꝛ. noceo ſeu damnum infero. vide in dictione. Commodo.

Incommune. equaliter. in equali. Teren. in an. Jd te oꝛo in cõmune. vt conſulas.

Incongelabile: quod non põt congelari: Gel. Cur fluuioꝝ ⁊ fontium aque gelu durentur: mare omne incongelabile ſit.

Incõpꝛehẽſus non cõphẽſus. Lac. lib. iij. Intellexit nulla humano ſtudio poſſe ad ſapiẽtiã ꝑueniri: ⁊ iõ non opoꝛtere incompꝛehenſe atq; imperfecte rei perfectum nomen imponi.

Incõciliari. accuſari in concilium vocari plautina dictio quemadmodum Jnfoꝛari. i. in foꝛum vocari.

Incõcuſſus q̃ nõ ↄcutit̃. Lac. li. de ira dei. Pꝛonus eſt lapſus et facilis ad ruinam niſi pedes inconcuſſa ſtabilitate frigantur.

Inconcinnus per duplex. nn. incongruus. Cinnus. enim pluri moꝛum commixtio eſt.

Inconditus. pe. coꝛ. ex in ⁊ cõditus qđ a cõdo fit. Jdẽ eſt quod inoꝛnatus incõpoſitus. Liui. lib. iiij. Coſſus ſpolia opima regis ĩterfecti gerẽs in eũ milites carmina incõdita eq̃ntes cũ romulo canere: ſpolia in ede Jouis feretrij ꝓpe Romuli ſpolia q̃ pꝛima appellata ſola ea tẽpeſtate erãt cũ ſolẽni dedicatione dono fixit. Ci. li. iij. offi. Dicã vt potero incõdite foꝛtaſſe: ſed tamẽ vt res poſſit intelligi. Ei⁹ ſimplex ꝓtulit. Plau. ĩ am. Magis iaʒ faxo dices poſtq̃ incunis ↄdit⁹ ẽ. Interduʒ Jncõditũ ẽt qñq; ponit̃ ꝓ incõſcripto. Salu. ĩ Jug. At illi q̃bus vires aderãt ruere cuncti ad poꝛtas: incondita tenere.

Inconditus. pe. ꝓ. nõ cõdit⁹. qđ a cõdio. fit ideʒ ẽ qđ inſipidus.

Inconſultus nomẽ ſumit̃ ꝓ imprudẽti ⁊ q̃ſi nullius cõſilij. Ci. pꝛo Deiotaro. Hõ inconſultus ⁊ temerarius hec nõ videbat Quintil. O inconſultã ⁊ muliebꝛẽ ſemꝑ amentiã. i. impꝛudẽtem ⁊ inconſideratã. Sal. Jnconſulte ac veluti per demẽtiaʒ cuncta ſimul agebãt. Qñ vo participiũ eſt. ⁊ accipitur ꝓ eo a quo cõſilium nõ eſt petitum Uar. Eteni inſcio atq; incõſulto dñõ ſerui ſepe ex agro diſcedunt. Sic dicimus Jnconſultus medicus ad egrotum venit. i. a quo conſiliũ nemo petijt.

Interdũ accipitur ꝓ eo q̃ cum quereret cõſilium nõ accepit. q̃ſi pꝛo indigno habitus. Uir. Jnconſulti abeunt: ſedẽq; odoꝛẽ ſibylle. Dr̃ ⁊ inconſultus. tus. Plau. in Tri. Quia rure dum ſum ego vno ſex dies me abſente atq; inſcienter inconſultu meo edes venales haſce inſcribit litteris.

Incõſultus. pe. pꝛo. non conſultus. Hiero. ad Euſto. Conſuant tunicas qui inconſutam deſurſum tunicã perdiderũt: quos vagitus delectat infantium.

Inconſutilis penultima coꝛrepta non conſutilis vt veſtis in cõſutilis que ſimul ſui non poteſt.

Inconſideratus qui non conſiderat. Lac. li. j. Nemo eſt tã incõſideratus qui non intelligat fuiſſe moꝛtales.

Incoxo. as. in coxam ſedeo. Pacu. Adeo incoxanti mihi pes ob ſtupuerat.

Incredibile: non credibile. Terẽ. in phoꝛ. Jncredibile eſt quantum herum anteo ſapientia. Et incredibile dicit̃ maximum quod vix credi poſſit. Jdem in eadẽ. Quia pꝛeter ſpem atq; incredibile hoc mihi obtigit.

Increpo. as. pe. coꝛ. pui. itũ. ſigt̃ ſono. Uir. lib. viij. At turba terribilẽ ſonitũ ꝓcul ere canoꝛo ĩcrepuit. Hiero. in li. numeroꝛũ ſine actõ dixit. Cũq; increpueris tubis cõgregabitur ad te oĩs turba. Jdeʒ ſine aliquo caſu a parte poſt. Si aũt ꝓlixioꝛ atq; cõciſus clãgoꝛ ĩcrepuerit mouebũt caſtra p̃mi. Dicim⁹ ergo Tuba increpuit ſonũ. Tuba ſiue ſonus ĩcrepuit. ⁊ Ego ĩcrepui tuba. Per trãſlationẽ ĩcrepare ponit̃ ꝓ repñdere: ſed cũ crepitu ⁊ verboꝝ pedũue ſtrepitu. Hoc ẽ ↄ aliquẽ crepãdo ⁊ ſtrepẽdo ĩſurgere. ſʒ tũc ĩcrepui ⁊ ĩcrepaui. p̃teritũ facit. Hiero. ĩ gen. Et increpauit eũ pr̃ eius. Jdẽ ĩcrepuerũt me renes mei. Jtẽ pꝛo incitare. Turpil. Agetu hymeneum increpa.

Increpito. as. penultima coꝛrepta frequentatiuum. Uirg. lib. x. Hoſtis amare quid increpitas:

Increatus non creatus. Lact. li. j. Unus deus qui ſolus pꝛincipatur: iſq; ampliſſimus increatus.

Increſco. is. valde ſiue magis creſco. Liui. li. j. Carcer ad terrorẽ increſcentis audacie media vrbe ĩminens foꝛo edificatur Quin. lib. viij. Hoc gñs ĩcreſcit ac fit manifeſtus ſi amplioꝛa verba cũ ipſis noĩb⁹ ꝓ q̃b⁹ ea poſituri ſumus ↄferãt̃. vt Ci. in ver. Non enĩ furẽ ſed raptoꝛẽ: nõ adulterũ ſʒ expugnatorẽ pudicitie: nõ ſacrilegũ ſʒ hoſtẽ ſacroꝝ religionũq;. Nõ ſicariũ ſed crudeliſſimũ carnificẽ ciuiũ ſocioꝛũq; in vr̃m iudiciũ adduxim⁹. Jllo. n. mõ vt ſit multũ hoc ẽt plus vt efficit̃.

Incrementum. ab Jncreſco. Quin. quattuoꝛ tñ maxime generibus video conſtare amplificationem. incremento comparatione rõcinatione: cõgeries incrementũ eſt potentiſſimũ cuʒ magna etiam videntur que inferioꝛa ſunt.

Incubo. as. pe. coꝛ. ⁊ Jncũbo. is. ambo a cubo. componunt̃. Pꝛimũ ſeruat analogiã ſui ſimplicis vt ſit ſemꝑ pꝛime cõiugationis. Alteꝝ recipit. m. ⁊ trãſit ad tertiã ambo tñ incubui ⁊ ſupinũ incubitũ faciũt. ⁊ ſignificatione cõueniũt. Eſt ãt incubare inſtare inniti inſidere inherere: ⁊ dtõ ſemꝑ iũgit̃. Uir. Ponto nox incubat atra. Quin. li. x. qui ãt ſciuerit quo queq; ſint mõ dicẽda niſi tanq̃ in ꝓcintu paratã q̃dẽ ad oẽs caſus habuerit eloquẽtiã velut theſauris clauſis ĩcubabit̃. Ci. in Timeũ Platõis. q̃ oĩs aĩantes ↄplectit̃: id nõ p̃t eẽ cũ alĩo. Rurſus. n. ali⁹ aĩans q̃ eũ cõtineat ſit: neceſſe ẽ. Jncubamus enſi terre mari pellib⁹ ſpõgie cardini ſimilibus que ſubiecte aut obiecte rei ꝓportionem hñt. Papi. Et feſtinãtia ſiſtens fata ſalutifero mitis deus incubat angui. Jncubere ẽt queq̃ ioui dicim⁹ ꝓ eo ẽ apud iouẽ. Plau. in Cur. Namq; te incubare ſati⁹ fuerit ioui q̃ tibi auxilio in iureiurãdo fuit. Simile huic fere verbũ vr̃ incũbere ĩnitiq;. Ply. Celũ inq̃t cardini ſuo. i. terre incũbit. Aliubi terre ait oĩa ĩniti. qñq; incubare ex vi ꝑpoſitionis in ſigt̃ intus ſiue ſuꝑ cubare. Cubare enĩ doꝛmire ſiue q̃eſcere ſtare ↄſiſtereq; ſigt̃. Uñ Plau. ĩ Caſ. Eſt ei q̃daʒ ſeruus q̃ in moꝛbo ĩmo vo in lecto ne q̃d mẽtiar ĩcubat. ⁊ iterũ. qñ ego eã mecũ rus vxoꝛẽ adduxero ruri incubabo vſq; ĩ ꝑfectura mea. Cato de re ruſ. Pꝛim⁹ cubitu ſurgat: poſtremus cubitũ eat. Col. li. viij. Ut ſemꝑ q̃ aridiſſimis ſilicibus vel culmis ſtabula ↄſtrata quo purius ⁊ molli⁹ ĩcubẽt. i. ſuꝑcubẽt doꝛmiãt aut q̃eſcãt Lactã. lib. de opi.. Nidos aut luto edificant aut virgultis ⁊ frõdibus ↄſtruũt ⁊ ciboꝛũ expertes ĩcubãt ouis. Ply. li. x. Oua incubati infra. x. dies edita vtiliſſimũ vetera aut recentioꝛa infecũda. Uar. q̃ velis incubet: negant plus vigintiq̃nq; oua ĩcubare. Hic cũ actõ iunxit. Ply. li. ij. Aut ſi vna oẽs incubarent. vel Aut ſi vna oẽs ĩcubaret. Hoc eſt ſi natura vna tñ eſſet q̃ mundos illos oẽs incubaret i. occuparet poſſideret: amplecteret̃ foueret vt galline oua. Macro. quoq; de Dioniſio. Sicule inq̃t incubatoꝛ aule: Ab incubo. fit incubitus. us. ⁊ incubatio. Ply. Quedã aũt citra ĩcubitum ſponte natura gignit. Jdem. Rara ĩcubatio noxia.

Incubones dñt q̃ theſauris inuigilant. cum tñ mediocritas ĩ rebus humanis ſit optima vnde theognis megareus μηδεμ αγαμσπευδειμ παμ των μεσ αρίςα και ου τως κυρη εξεις αρετημ τε λεβιιμ χαλεπομ.

Incũbo. is. dtõ ſimiliter iungit̃: ⁊ duo ſigt̃. i. obnixe operã do. alicui rei: vt Jncũbo ſtudijs Et Jnhereo. Uirg. ĩcũbens tereti damõ ſic cepit oliue. Ply. li. j. Nãq; in illo caua in ſe cõuertitas vergit ⁊ cardini ſuo hoc ẽ vndiq; terre incũbit. Frequẽter ẽt actõ mediãte ad. vel in. vt a Cicerone fere ſemꝑ vſurpat̃. Pergite inq̃t adoleſcentes: ⁊ in hec ſtudia in q̃bus eſtis incũbite. ⁊ Alibi. Quare incũbam⁹ ad illa p̃clara ſtudia. Nã euʒ operi alicui faciũdo incũbimus toto pectoꝛe ſignificat̃ diligẽtia ⁊ conatus. Sil'r cũ acuratius q̃d mẽte agim⁹ incũbere dicimur. pl⁹ tñ ineſſe videt̃ actõ cũ in q̃ dtõ. q̃ſi ſit inniti. vel inſiſtere ↄtra ſiue ſuꝑ in quo deſignat̃ q̃d arduũ vl' mirabile vel oneroſum. Et hoc ex vi p̃poſitionis in actõ iuncte. vt Ci. pꝛo Coꝛ. balbo mirabiliter ſe factũ fuiſſe declarat cum ait. Hoc ſiue meũ ſiue reip. factum: vt ẽt in me vnum oĩs illa inclinatio cõium tempoꝛũ ĩcũberet. Oneroſuʒ ſeu arduũ: vt Jdem Coꝛſinicio. Te tñ hoꝛtoꝛ vt oĩ cura in remp. incũbas hoc ẽ ſuſtentãdum ſiue tuendam qđ difficillimum erat. quare ſi dixero: ĩcumbo in remos maioꝛ nixus in illos deſigna-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tur: q̄ꝫ incumbo remis: vt ſit incumbo in remos q̄ſi totis viribus brachijs innitor cōtra ſiue ſup remos. Uñ Hiero. vſus eſt prępoſitione ſup ad Dama. papam. incubuit ſuper colluꝫ Aliqñ vo in huiuſmodi forma. ſignificat irruo. Ci. pro Plācio Polus q̄ꝫ ab ipſis qui in te ipſum incubuerunt te depulſum putas. Quintil. lib. v. ꝛ fluctus eſſe cum magna vis venti in mare incubuit. Uirg. tñ dtō iunxit. incubuere mari cum tamen irruo actūm poſcat cum prępoſitione in. Ter. in adel. Fores effregit atqꝫ in ędes irruit alienas: incumbo auteꝫ ad ſtudia ſignificat aīo et opera intendo ſiue innitor ad ſtudia: vt Ci. pro pompeio. quare videte ne dubitandum vobis ſit oī ſtudio ad bellum incumbere. Aliqñ poſt actiū adhibetur adiectiuum vt effectus rei q̄ deſiderat demōſtret̃: vt idē pro. L. Silla Neminē eſſe ex illo honoris gradu qui nō oī ſtudio virtute auctoritate incubuerit ad rempu. cōſeruādā. Si vero non ponit̃ adiectiuum tūc ſubintelligit̃: vt ſit incumbere ad bellū. ſ. ſuſcipiendū incumbere. Et ad eius pernicē incumbenti hoc eſt exequēdā. Simile erit ſi dixero. Remiges incūbunt ad remos ſubintelligitur emendos ſi emere velint: vel hñdos ſi ꝓhibeant̃: aut detineant̃ vel obnixe tenēdos ne ſibi rapiant̃: aut e manib⁹ elabātur ꝛ hmōi: lꝫ Ualla. ī remos vel ad remos icūbere dici poſſe neget: ſed remis tātū. Et ꝑterea qñ incūbere ſignificat ſubire: ſiue ſupuenire. Lact. lib. ij. Si morboꝝ peſtifera vis incubuit. Amb. Ueſper icubuit populi ſequebantur: ſtagnum occurrit: turbe vrgebāt. Iteꝫ ſupiacere. Uirg. li. iiij. Incubuitqꝫ toro dixitqꝫ nouiſſima verba. Et lib. vij. Pellibus incubuit ſtratis ſomnoqꝫ petiuit.

Incubi. pe. cor. dicti ſūt ſyluani ꝛ fauni quos īprobos qñqꝫ fuiſſe mulierib⁹ ꝯpertū ē: ac earū appetiſſe peregiſſeqꝫ ꝯcubitū.

Inculco. as. eadē ſępius iterando ingero inſpiſſo. Ex in ꝛ calco.

Incultus. a. cultus participio cōpoſitū eſt ꝛ in negatiue ſumitur Liui. li. ij. Charitas primū annonę ex incultis ꝑ ſeceſſionem plebis agris. Hiero. ad Helio. Squallida capitis horret inculta cęſaries. Et in hac tātū ſignificatione repiri puto: hoc ē nō cultus: non exercitatus: vel non ornatus: vel nō hītat⁹ adiectiuū. Et nō ab incolo eſt: vt ſit eius ꝑticipiū ſed ei⁹ foret pro hītatus caperet̃ quod nuſq̄ꝫ legi. Hiero. ad Dama. papaꝫ Non ambigo quin inculta noſtrę paruitatis oro videatur.

Incunacula. Uide in dictione Cunę.

Incurro. is. contra aliquem curro qđ vernacula ligua dr̃ correr adoſſo. Liui. li. j. Eo ꝑlio ꝑcipua eq̄tum gloria fuit vtrinqꝫ a cornibus poſitos cū iā pelleret̃ media peditū ſuoꝝ acies ita incurriſſe a latoribus ferūt. Aliqñ Incurrere ē intro currere: ſeu vltro ſe inijcere. Sal. Poſtq̄ꝫ Catilina fuſas copias ſeq̄ꝫ cū paucis relictū videt memor gñis atqꝫ priſtinę dignitatis iter ꝯfertiſſimos hoſtes incurrit ibiqꝫ pugnādo ꝯfoditur Lac. ꝑ trāſlationē dixit. Aut oblitus eſſe ꝓpoſiti videar: aut loquacitatis crimē icurrā. Aliqñ icurſiōes q̄s currarias vulgo dicūt facere: q̄ fiūt ꝑdādo loca. D. Brutus Ciceroni. Aut apēnino alpibuſqꝫ ſe teneat ꝛ decurſionib⁹ ꝑ equites quos habet multos vaſtet ea loca q̄ incurret. Hinc Incurſus us. ꝓ incurſione. Col. Hoſticis incurſionibus vaſtatas fruges.

Incuria ꝛ incurioſus. Uide ſupra in dictione Curioſus.

Incuruus. valde curuus. Terē. in Eu. Cōtinuo accurrit ad me q̄ꝫ longe quidem incuruus: tremulus: labijs demiſſis.

Incuruo. as. incuruum facio.

Incurueſco. is. incuruus fio. Ci. li. j. tuſ. Hic aūt vbi habitamus non intermittit cęlum niteſcere: arbores frondeſcere: ramos baccarum vbertate incurueſcere.

Incus. udis. pe. ꝓ. gñis femi. Inſtrm̃ in quo aliquid cudimus: Hora. Et male tornatos incudi reddere verſus.

Incudo. onis. qui in incude ſiue ſuper incudē quicq̄ꝫ fabrefacit Hiero. contra Ioui. Et in nauibus piſcatorū caput eius ſtat ſicut incundo infatigabilis reputat ferrum vt paleas.

Incuſo. as. pe. pro. Uide in dictione Accuſo.

Incutio. is. pe. cor. ſſi. ſſum. ex in ꝛ quatio. q. in. c. ꝛ. a. in. u. mutatis. vt cętera cōpoſita. Concutio diſcutio excutio ꝑcutio Eſt auteꝫ incutere inijcere. Uirgi. Incute vim vētis: ſubmerſaſq̄ꝫ obrue puppes. Aug. li. viij. cō. Quanto ꝓprius amouebatur tanto ampliorem incutiebat horrorem.

Indago. as. pe. ꝓ. inquiro. Ci. lib. j. offi. Ineſt indagatio atqꝫ inueri. Et de optimo genere dicendi. Aut reꝑhendent ꝙ inuſitatas vias indagemus tritas relinquamus.

Indago. inis. ꝛ indages inis. pro inquiſitione. Uirg. Saltuſqꝫ indagine cingunt.

Inde aduerbium ſignificat ex eo loco. Liui. li. j. Primo in macedoniam veniſſe: inde in ſiciliā q̄rētē ſedes delatuꝫ. Aliqñ dr̃ nō de loco: ſed de rebus. Ideꝫ in eodem. Oīs te exēpli documenta in illuſtri poſita monumēto intueri. Inde tibi tueqꝫ reip. qđ imiteris capias. Aliqñ ponitur pro deinde: vt apud eūdē. Crimini maxime dabant inumitoris agros ab his impetū fieri inde eos collecta iuuenū manu hoſtilem immodū ꝑdas agere. Hinc fiunt compoſita. Deinde Exinde Perinde ꝛ proinde que hñt accentum in antepe.

Indidē. pe. cor. aduerbium cōpoſitū ab inde ꝛ idem qđ ē ex eodē loco. Plau. Indidem vnde oritur facito. vti facias ſtultitiam ſepelibilē. Apud Cato. ponitur pro idem mox.

India regio oriētalis: aſię terminus q̄ tā vaſta ꝓhibet̃: vt eam tradāt eſſe tertiā ꝑtē oīum terraꝝ. Pōpo. ſcribit tātū ſpaciū littoris occupare quātū ꝑ. lx. dies nocteſqꝫ velificātib⁹ curſus ē. Tradūt in ea fuiſſe quinqꝫ millia oppidoruꝫ. ab Indo flumine ſic appellata in quē ab occidētali plaga deſinit. qui ſolus poſt nilū crocodillos creat. Hęc a merid. mari icipiēs aduſqꝫ ſolis occaſuꝫ porrigit̃ ꝛ a ſeptētrionib⁹ vſqꝫ ad curnuſiuꝫ mōtē ꝑuenit Gēmis abūdat Capri canes ꝛ elephātos ꝓcreat arbores hꝫ ſemꝑ frōdētes. Tellus bis fruges ī anno ad maturitatē ꝑducit. Piper: calamū aromaticum ꝛ cynnama ad nos mittit. Indi ꝓpe gētiū ſoli nūquā emigrauere ſinib⁹ ſuis. Illic binę ęſtates: leues aurę tēperi⁹ cęli vbertas ſoli: aquaꝝ abūdātia: q̄ oīa faciūt vt maiora ī idia q̄ꝫ ī cęteris regiōib⁹ naſcāt̃ aīalia. Ab idia fiūt adiectiua īdus. ꝛ īdicus. li. v. đ geſtis Alexādri arrian⁹ ΘΔΕ ΙΗ ΔΟϹ ΠΟΤΑΜΟϹ ΕϹΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑϹΙ ΑΥΤΈ ΚΑΙ ΑΫ ΡΩΤΩΗΝ ΤΙΛΗΝ ΓΑΓΓΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΎ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΠΟΤΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΙΤΩΗ ΚΑΙ ΕΙϹΙ ΝΑΥΤΩ ΕΤΩΙ ΤΑΔΕΤΟΥ ΟΡΟΥϹ ΠΑΡΑΜΙϹΟΥΝ ΚΑΥΚΑϹΟΥ.

Indus fluuius. a quo india nominata eſt quem in iugo caucaſi montis quod vocatur paropanyſus aduerſus ſolis ortum effuſum aiunt: in ſeqꝫ. xix. amnes recipere.

Index. generis cō. ꝓ eo vel ea q̄ vel q̄ aliquid indicat ꝛ accuſat. Aſco. ſcribit: indicē eē q̄ facinoris cuius ipſe eſt conſcius latebras indicit impunitate ꝓpoſita. Sal. Plęriqꝫ craſſo ex negocijs ꝑuatis obnoxij conclamāt indicē falſum eē. Mar. Indice nō op⁹ ē nr̃is nec indice libris. Inde indiciū dictum qđ alio noīe īdicina vocat̃ pro detectione ꝛ accuſatōe. Apul. Ob indicine ꝑmiū occupaſſe dño tñ ſuo. Sal. Itaqꝫ conſulē te Cicerōe frequens ſenatus decreuit Tarquinij indiciū falſum videri. Index vo maſ. gñis accipitur ꝓ digito ꝓpe pollicem: vel pro lapide quo auri vel argenti gradus cognoſcit̃.

Indico. as. pe. cor. ſignificat māifeſto ꝛ palaꝫ facio. Plau. in aſi. Egone hęc patiar aut taceā: Emori me malim q̄ꝫ hęc eius vxori nō indicē. Aliqñ demōſtro. Lact. li. vij. Ipſa ergo virtutis ꝑpetuitas indicat hūanū aīum ſi virtute cepit ꝑmanere quia ꝛ virtutis ꝑpetua eſt ꝛ ſolus hūanus aīus virtutē capit Aliqñ Accuſo. Ulp. ſcribit Indicaſſe rerū eſt detuliſſe arguiſſe accuſaſſe cōuiciſſe. Sed hę ſignificatiōes in idem recidūt Aliqñ indicare ponitur ꝓ addicere. hoc eſt rem emptam liberare. Ci. li. iij. offi. Scęuola publij filius cum poſtulauiſſet vt ſibi fundus cuius emptor eſſet ſemel indicaretur.

Indicium. vide in dictione Index.

Indicatura. ęſtimatio. Ply. in ꝑfatiōe. Hęc fiducia operis. hęc indicatura.

Indicatiuus. a. um. dr̃ id quo aliquid indicatur. Uñ indicatiu⁹ modus dictus eſt qr̃ eo indicamus. i. oñdimus quid agatur.

Indico. is. pe. ꝓ. xi. ctum multa ſignificat. Nam indicere eſt denunciare: quāuis inter ſe differant ꝙ maioreꝫ viꝫ hēat idicere q̄ꝫ denūciare. Nā denūciare ꝓpe ē ſignificare: ꝛ ſimplr̃ ſumi pōt: vt vētus denūciat pluuiā. Et denuncio me tibi prope

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

diẽ affutuꝝ. Ci. ꝓ Plan. Denũciaſti hõ adoleſcens q̃d de re pu. ſentires. Indicare võ licȝ ſignificet denũciare nõ tñ ꝓprie qm̃ dico aliud ſignificat q̃ȝ nuncio: ⁊ in aliud q̃ȝ de. In enim iũcta verbo dico maius incremẽtũ demõſtrat: ⁊ ſigt̃ maxie quãuis ⁊ ſignificationẽ ↄtra nõ omittat. Indico ergo maxie dico: hoc ẽ ſolẽniter dicẽdo denũcio. vt ſi dicã. Bellũ tibi indico. nõ eſt ſicut bellũ tibi denũcio. i. bellũ me tibi illatuꝝ ſignifico: ſȝ bellũ me tibi iure illatuꝝ dico. Aut bellũ tibi a me inferẽdũ eẽ indico. Qd̃ Ci. lib. j. offi. apte docuit: qui vtrũqȝ verbũ ſic poſuit. Ac belli q̃dẽ eq̃tas feciali populi ro. iure perſcripta ẽ: ex quo intelligi põt: nullũ bellũ eſſe iuſtũ niſi quod aut reb⁹ petitis geraẗ. aut denũciatũ ante ſit ⁊ ĩdictũ. In his verbis duo gñá belli gerẽdi fuiſſe ſigt̃. Primũ rebus petitis q̃ſi negabanẗ reddi. ⁊ bellũ cũ illis geſtũ fuiſſet iuſtũ hẽbaẗ. Alteꝝ honeſtius iuſtiuſq̃ȝ erat: eo q̃ȝ petitis reb⁹ niſi reddite fuiſſent bellũ gerendũ eẽ maturo decernebaẗ ↄſilio: tũ ad fines hoſtiũ denũciatis belli ſuſcipiendi cãis bellũ indicebaẗ. Sȝ quo pacto indicereẗ. Liui. li. j. declarat his verbis. Qñqȝ ps maioꝝ eoꝝ q̃ aderãt in eandẽ ſñiã ibat bellũ erat ↄſenſu fieri ſolitũ: vt fecialis haſtã ferratã aut ſanguineã p̃uſtã ad fines eoꝝ ferret: ⁊ nõ minus tribus puberibus p̃ñtib⁹ diceret: q̃ȝ ppl̃s priſcoꝝ latinoꝝ homineſue priſci latini aduerſus populũ ro. quiritiũ fecerũt deliquerũt. Ob qd̃ ppl̃s ro. q̃ritiũ bellũ cũ priſcis latinis iuſſit eẽ ſenatuſue populi roma. quiritium cẽſuit cõſenſit cõſciuit vt bellũ cũ priſcis fieret. ob eam rem ego populuſq̃ȝ roma. populis priſcoꝝ latinoꝝ hoĩbuſq̃ȝ priſcis latinis bellũ indico facio. Id vbi dixiſſet haſtã ĩ fines eoꝝ emittebat. Hoc tũ mõ a latinis repetite res: ac bellũ indictũ moreq̃ȝ eoꝝ poſteri acceperũt. Põt tñ in ſignificare ↄtra: vt ſi dicã bellũ ĩdico voluptatibus tũc ↄtra voluptates bellũ me geſturũ dico hoc eſt ſolẽniter ꝓfiteoꝛ. Nec ſolũ indicere ptinet ad bellũ gerẽdũ: ſed ẽt ad funus. Vñ Feſt⁹ ait. Indictiuũ funus ad qd̃ p p̃conem euocabanẗ. Sue. in Ceſa. Funere in dicto rogus extructus ẽ. Preterea ad cõciliũ tributũ ſpectaculũ ⁊ hm̃õi q̃ nõ niſi ritu ſolẽni fieri ↄſueuerũt. Silr̃ ſacerdotes feſta ieiuniaq̃ȝ ppl̃o ĩdicere ſolẽt. Aliq̃ñ ẽt ĩdicere ẽ q̃ſi p̃cipere. vt apd̃ Liuiũ li. j. Lõge a domo p̃rib⁹ excitis ipȝ q̃ ↄciliũ ĩdixerat nõ adeſſe. Aliq̃ñ ĩponere. Idẽ li. iiij. Vñ enĩ eã pecuniã ↄfici poſſe niſi tributo populo ĩdicto. Ci. in ver. acti. v. Legẽ ſibi indicũt innocẽtie continẽtie virtutũ oĩum qui ab altero rõnem vite repoſcunt. Aliq̃ñ ſignificare Liui. lib. ij. Indici deinde finitimis ſpectaculum iubet.

Indictum d̃ qd̃ eſt ſolẽniter ꝓmulgatũ: vt indictũ bellũ denũciatũ d̃. indictũ funus denunciate exequie. Et indictuȝ non dictũ. Terẽ. in phoꝛ. Qd̃ dictũ indictũ eſt: qd̃ mõ erat ratum: id irritũ ẽ. Et hoc mõ nõ ab indico: ſȝ a pticipio dictus cõpoſitum eſſe cẽſeo. Liui. li. v. itaq̃ȝ q̃ tum cecinerit diuino ſpũ ĩſtructus ea ſe nec vt dicta ſint reuocare poſſe. Sic ẽt diciẗ indicta cã. i. non dicta ⁊ non defenſa. Ci. qui rabi. Sed indicta cauſa ciuem romanam capitis condẽnari coegit.

Indictiuus. a. um. quod indictũ ẽ. vt fun⁹ indictiuũ de quo paulo ante. Et indictiue ferie quas cõſules vel p̃toꝛes indicunt.

Indictio. ſpaciũ. xv. an. quod indicebaẗ vt tribus luſtris tributa toto oꝛbe romane rei ſoluta eſſent.

Indepꝛecabilis. apud quem non valent pꝛeces. Gel. Et pena indepꝛecabilis ſubeunda eſſet.

Indefenſus. ſine defenſiõe. Liu. li. iiij. Suos increpans clara voce. Hic pꝛebituri inquit vos telis hoſtiuȝ eſtis indefenſi multi. i. ſine defenſione. ſine vindicta.

Indẽnis. indemnatus. Vide in dictione Damno.

Indies ſignificat quottidie: ſȝ ꝓpꝛie cũ incremẽto. iõ plerũq̃ȝ iũgiẗ cõparatiuo. Ci. Cũ id maluȝ ſerperet in dies magis. Reperiẗ ẽt ſine cõparatiuo ſed tñ cũ verbo ſignificãte incremẽtũ. Liui. Creſcente in dies multitudine. in diẽ võ iungiẗ plerũq̃ȝ cuȝ verbo Viuo. Quintil. Non vt fere volucres p̃ñtis mõ cibi memoꝛes in diẽ viuũt. Aliq̃ñ cũ alio vbo. Sal. Panẽ in diẽ mercari q̃ſi p̃ñtis diei rõnẽ hẽre in diẽ addicere eſt rẽ venalẽ ita vẽdere vt niſi alius ad certũ p̃ſtitutũ diẽ mai⁹ p̃tiũ obtulerit illius ſit q̃ p̃mo obtulit. in dies ſingulos. i. per quoſlibet dies. Ci. Metello Mee rõnes atq̃ȝ eius mei ↄſilij maioꝛem in dies ſingulos fructum voluptatemq̃ȝ capio.

Indigeo. es. pe. coꝛ. Vide in dictiõe Careo. Huius imperſonale Pli. li. x. poſuit. Nunq̃ȝ conſpectis niſi cũ pꝛeſideo earum indigetur. Ab indigens ſit indigenantia. e. pꝛo inopia.

Indignus. a. um. pe. coꝛ. quod indiget. Augu. Sed ſicut eum vidimus infirmum iacentem indigum opis aliene

Indigena. pe. coꝛ. d̃ inde genitus nec aliunde pꝛouenens.

Indipiſco. is vſurpo. aſſequoꝛ adipiſcoꝛ Qd̃ ⁊ indipiſcoꝛ: eris ĩdeptus dicitur. Plau. in aul. Neq̃ȝ ptem tibi eo cui ſit indipiſces neq̃ȝ furẽ excipies. Gel. lib. j. Si enim acheos Homer⁹ pugnã adipiſci ait non fidicularum tibiarũq̃ȝ cõcẽtu ↄſpiratam. Hinc indepto. as. frequentatiuum. Var. Nec ptem aliquam indeptauit hereditatis.

Indigito. as. pe. coꝛ. q̃ſi indicito ab indico vel a digitis deduciẗ. Et ſigt̃ Voco noĩo ⁊ quaſi p nomẽ oſtẽdo. Macro. Namq̃ȝ virgines veſtales ita apollinem indigitant. Apollo medice: apollo pean. idem. Nam ita ab incolis indigitantur.

Indigitamẽta: libꝛi pontificales qui ⁊ nomina deoꝛum ⁊ rõnes ipſoꝛum numinum continent.

Indigetus pe. coꝛ. dij ex hoĩbus facti Quo noĩe dictus eſt eneas cũ pugnãs cũ Mezẽtio nuſq̃ȝ apparuiſſet. Alij indigetes dicunt eſſe deos tutelares quoꝝ noĩa vulgari non licet.

Indigeſtio. cum cibus nõ digeriẗ. Hiero. ad Euſto. Ad oꝛationem tibi ſurgenti non indigeſtio ructum faciat ſed inanitas.

Indigeſte aduerbium. ſignificat inoꝛdinate.

Indignus. nõ dignus. Ter. ĩ eu. Nã ſi ego dignus ↄtumelia hac ſuȝ maxie: aut indignus q̃ faceres tamẽ. interdũ poniẗ p miſerabili. idem indignis cum egomet ſim acceptus modis.

Indignoꝛ ⁊ indignitas vide ſupꝛa in dictione Dignoꝛ.

Indiſcriminatim indifferenter.

Indiſertus. non eloquens. Gel. non indiſerti viri.

Indocilis: qui penitus nõ põt diſcere. ĩdoctus q̃ nondũ didicit.

Indo. is. indidi. itũ. impono. Plau. in cap. Decimum vocitatus eſt. poſt vos indidiſtis Tindaro. Qñq̃ȝ ſignificat intus do. immitto. idẽ in caſ. Hem me ⁊ te infelicem ſi ego in os meum vini guttã indidi interduȝ impꝛimo. idem in aſi. Qui ſepe ante in noſtras ſcapulas cicatrices indiderunt.

Indoles. pe. coꝛ. ab indoleſco ſit p interpꝛetationẽ d. Et in pueris q̃dẽ atq̃ȝ adoleſcẽtibus ẽ ſignificatio q̃daȝ future ꝓbitatis. Ci. vt enĩ adoleſcẽtib⁹ bona indole p̃ditis ſapiẽtes ſenes delectanẗ. in viris võ ſignũ ẽ p̃ñtis virtutis. idẽ Homines ĩ q̃b⁹ ẽ virtutis indoles cõmouenẗ. vñ ⁊ ꝓ pꝛeſtãtia ſeu generoſitate q̃dã virtutis atq̃ȝ aĩ poniẗ. Liui. de lauinia iã matre inq̃t. Tãta in ea virtutis indoles fuit. Luca. ĩdole ſi dignũ latia ſi ſanguine pꝛiſco robur ineſt aĩs. Aliq̃ñ ẽt in malũ d̃: vt apud Liuiũ. de Hãnibale. Cũ hac indole virtutũ ac vitioꝝ ſub aſdrubale meruit. Trãſferẗ quoq̃ȝ ad muta atq̃ȝ inaĩata idẽ. Sicut ĩ frugib⁹ pecudibuſq̃ȝ nõ tãtũ ſemina ad ſeruãdã ĩdolẽ valẽt quãtũ terre ꝓpꝛietas celiq̃ȝ ſub quo aluntur.

Indolentia quaſi nõ doloꝛ. cũ nihil dolet. Lact. lib. iij. nã coꝛpis bone. i. incolumitas indolẽtia valitudo nõ minus ſũt mutis q̃ȝ hoĩ neceſſaria: ac neſcio an ẽt magis qꝛ hõ ⁊ medelis ⁊ miniſterijs ſubleuari põt: muta nõ p̃ñt. Hec etiã indoloria dicitur vt Sidonius a Cicerone dicta perſcribitur.

Indomitus. pe. coꝛ. q̃ domari nõ põt. vñ dicimus equũ indomitũ. aliq̃ñ poniẗ ꝓ feroci. vñ dicim⁹ gẽtes indomitas aliq̃ñ ꝓ magno. Vir. nate q̃s indomitas tantus doloꝛ excitat iras?

Indubitatus. non dubitatus. Lactan. lib. ij. pꝛo confeſſo ⁊ indubitato habitum eſt.

Induco. is. pe. ꝓ. ꝓpꝛie introduco. Plau. induc eam in domum Qñq̃ȝ inducere ẽ perſuadere illicere decipere inclinare. Lucil. Huius ego aĩum ſi induco vt amoꝛe meretricis deſiſtat. idem Miſerũ ſenẽ ſirenũ cantu inductuȝ. Quandoq̃ȝ abolere cãȝellare. Sue. in Ceſa. ampliſſimis verbis collaudatũ in integrum reſtituit inducto pꝛioꝛi decreto. Et alibi. Multa inquit ⁊ deleta ⁊ inducta ⁊ ſuperſcripta inerant. verbum id iuris eſt. Origo ea q̃ȝ inducto chartis attramento velut tectoꝛio deleri que ſcripta pꝛius erãt cõtingit. Quandoq̃ȝ fingere. Ci.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

gere. Cice. lib. iiĳ. offi. Hinc ille Syges inducitur a Platone. Quandoqꝫ ingredi facere: vt vide quo me inducas. Quādo qꝫ affirmare: vt ſic animū induco meū. Quandoqꝫ imponere vt ſoleę ligneę pedibus inductę ſunt. Quandoqꝫ infigere vt ita induxi in animum.

Inductio genus argumētī. Eſt enī oꝛo per quā fit a particularibus ad vniuerſalia ꝓgreſſus. Uel īductio eſt oꝛatio q̄ rebus nō dubiĳs captat aſſenſionē eius rei quę inſtituta eſt.

Indicię. pax in paucos dies ſic dictę: ꝙ in diem dentur vel ꝙ in dies ocū ꝑbeant. Aurelius opilius inducias dici exiſtimat ab initu ⁊ introitu qm̄ tpe indiciaruꝫ hoſtes īter ſeſe vtrinqꝫ vltro citroqꝫ alteri ad alteros impune inire ſolent ⁊ introire. Has Lycaon primus inuenit: fędera Theſeus.

Indulgeo. es. ſi ſum. ⁊ ſum. ſꝫ Priſ. ſignificat obſequoꝛ ɔſentio inſeruio ⁊ facile ɔcedo. Ci. in Lęl. Sꝫ obſequiū multo moleſtius ꝙ peccatis indulgens. i. ɔſentiens pꝛęcipitē amicū fieri ſinit. Idē Tyroni. Indulge valitudini tuę. i. molliter vaca: ⁊ qͦ lingua vernacula dicimus fa carecie. Terē. in heau. Nimiū illi indulges. Uñ indulgētia mollis ⁊ ꝑmiſſio q̄ ſeueritati opponit̄. Quintil. Mollis illa educatio quā indulgētiaꝫ vocamus neruos oīs ⁊ mētis ⁊ coꝛpoꝛis frangit. Et īdulgere eſt facilē ⁊ clęmentū eſſe. Ci. lib. iiĳ. offi. Magnus vir īpꝛimis ⁊ q̄ ꝑ indulgens in patrē idē ſeuerus in filiū. i. clęmēs ac facilis: ⁊ indulgētia clęmētia. Stati. Uultus ⁊ ęgregie tanta indulgētia foꝛmę. Indulgētiſſimi īperatoꝛes dicti ꝙ ſint bñfici ꝓpēſiqꝫ ad gratificādū. Itē indulgere eſt delicate intēdere ⁊ ſpaciū maius dare. Uirg. Indulge hoſpitio cauſaſqꝫ innecte moꝛādi. Idē. Sin tumulis accliue ſolū colleſqꝫ ſupini indulge oꝛdinibꝰ. Itē indulgere parcere. Amb. Uide q̄ꝫ bonus deꝰ ⁊ facilis īdulgere peccatis. Idē. Nā dñs ieſus Xp̄s crucifigētibus ſe nō maledixit ſꝫ potius vt eis īdulgeret̄ oꝛauit. Hier. cū actō iūxit. Miſericoꝛdia inq̄t eſt q̄ꝛ īdulget nr̄a peccata. Itē īdulgere tribuē. Amb. Laudabūt ēt deū q̄ tanta nobis remedia īdulſerit vitāqꝫ moꝛtis. Itē augere. Luci. li. iiĳ. Tu q̄ irā īdulges nimis manus abſtinē a muliere meliꝰ ē.

Indulgitas pꝛo indulgentia. Siſenna. Baſſus aſſidua indulgitate victus.

Induo. is. indui inductum. ex in ⁊ duo. is. Cuius oꝛigo a gręco δύω qͦ ingredioꝛ ſigt̄ trahit̄. Uñ ἐνδύω induo. Duo. is. Plau. ī Caſ. Mea ꝑda eſt illa ꝓinde tu te in laqueū ne duas De v̄bo aūt dio. Ter. in phoꝛ. Dĳ tibi oēs qͦ dignū eſt diunt Cōſtruit̄ āt induo varĳs modis. Nā qñqꝫ hꝫ duos actōs ſꝫ in paſſiua tm̄ ſignificatione ⁊ hoc apud poetas ⁊ hiſtoꝛicos nō apud oꝛatoꝛes quos imitādos īpꝛimis cēſeo. Plau. ī epi. Quid erat īduta: an rigillā īduculā: an mēdiculā īplumatā. Uirg. li. ĳ. Deīde comātē androgei galeā clypeiqꝫ īſigne decoꝝ inducit̄. Curtius. Iāqꝫ nox apparebit cū thoꝛacē indutus ꝓcedit ad milites. Aliqñ vno tm̄ actō ɔſtruit̄: ⁊ tūc idē ē qͦ aſſumo Quintil. li. vĳ. Oꝛbū agimus ⁊ naufragū ⁊ periclitantē quoꝝ induere ꝑſonas q̄d attinet niſi affectus aſſumimus. Ubi v̄bū difficile: facile declarauit. Sic curtius. Loricā tm̄ quā raro īduebat amicis oꝛātibus ſumpſit. Ci. li. iiĳ. of. deponit enī ꝑſonā amici cū induit iudicis. Hic ex ɔ̄rio deponit īduit ſignificare oñdit. Sue. in Nero. Nullā bis induit. Aliqñ poſtulat vt id quo q̄s īduit̄ in actō ponat̄: ⁊ is q̄ īduit̄ in dtō: ſigt̄qꝫ īpono īmitto aſſumo. Plau. in Caſ. Ocyſſimꝰ ſuꝫ oīum q̄ viuūt. Loricā īduā mihi optimū eē arbitroꝛ. Ci. li. ĳ. de fi. Ex eius ſpolĳs ſibi ⁊ toꝛquē cognomen induit. Ply. li. xxxiii. peſſimū vitę ſcelus fecit q̄ annulū ꝑmus īduit digitis. Sue. ī Aug. Si mane ſibi calceꝰ ꝑperā ac ſiniſter ꝓ dextro īdueret̄ ꝑ trāſlationē ad aīum dixit. Liui. li. iiĳ. Adeoqꝫ nouū ſibi īgeniū īduerat vt plebicola repēte oīſqꝫ aurę pp̄laris captatoꝛ euaderet. Aliqñ vltra nālē actū hꝫ aliū actum cū ī. Et tūc ꝓ ɔuerto ſiue trāſfoꝛmo ſumit̄. Uirg. li. ĳ. ge. Cōtēplatoꝛ itē cū ſe nux plurima ſyluis īduet ī floꝛē. Cic. de diui. loquēs ō anhelitibꝰ terrę. Cū āt ſe ī nubē īduerit. Silr̄ cū hmōi actō ſigt̄ iniĳcio ſeu īmitto. Ci. ī hoꝛ. Et vt docuit antiochꝰ ī idipꝫ ſe iduit quod timebat. Gel. Aeſopus ille e phꝛygia fabulatoꝛ haud īmerito ſapiēs exiſtimatus ē cū q̄ vtilia monitu ſuaſuqꝫ erāt nō ſeuere nō īperioſe ꝑcepit ⁊ cēſuit vt phis mos eſt: ſꝫ feſtiuos delectabileſqꝫ apologos cōmentus res ſalubꝛiter ac ꝓſpiciēter aīaduerſas in mētes aīaſqꝫ hoīum cū audiēdi q̄dā illecebꝛa induit. Deniqꝫ cum ꝓ veſtio capit̄ vltra actūm ɔſtruit̄ cū abltō ſine ꝑpoſitiōe eius rei qua q̄s īduit̄. Curtiꝰ. Depoſita veſte quā hēbat arabica induit̄. Ci. lib. iiĳ. ad her. Palla īaurata īdutus: qñqꝫ ēt in hac ɔſtructione ꝓ illino ſumit̄. Plau. in muſ. Id eis vitiū nocet: atqꝫ ēt nunc ſatis boni ſūt ſi ſūt īduti pice. Col. ad vites tranſtulit ꝓ onero cū dixit Nā ita ſe īduūt vuis vt neq̄ant cap̄e maturitatē. Sumit̄ ēt ꝓ ferio cū abltō inſtrumētali. Cęſar. li. viĳ. q̄n oꝛdines ɔiuncti īter ſe atqꝫ īpliciti quo q̄ intrauerāt ſeipſi acutiſſimis vallis induebāt: hoc cippos appellant. Et iterū. Aut ſe ſtimulis inopinantes induebāt aut in ſcrobes delati tranſfodiebantur.

Induuię ab induendo. indumentum quibus quis induitur: ſicut exuuię ab exuendo.

Induſium. genus veſtis quaſi intuſium quod mox ſupꝛa ſubuculā ſumebatur ſicut pallium ⁊ palla vocata ⁊ foꝛis ſupꝛa induſium. A quo īduſiatus dicitur qui huiuſmodi veſte eſt indutus. Plau. induſiata patagiata.

Induſtria eſt ingenium ſeu ars q̄ꝫ aliquid ſtruere ſumus idonei q̄ꝫuis pꝛo ingenĳ ſiue artis exercitatione quandoqꝫ ſumatur. Utrunqꝫ complexus eſt. Ci. cum inquit: vt induſtria noſtra tuę moꝛem geramus voluntati.

Induſtrius. nō īduſtrioſus d̄ꝛ qͦ antiq̄ īduſtrius dicebāt ꝓ ingenioſo ⁊ ꝓ eo q̄ multę īduſtrię ē ⁊ aliq̄d ſtruere ſꝑ nitit̄ Ci. ad her. Nimirū hęc cā ē hmōi quā nec īduſtrius nec miſericoꝛs: nec officioſus deſerere pōt. Hęc aūt duo noīa cōpoſita cēſeo: deriuata tm̄ ab īſtruo. vñ Feſ. induſtriū antiq̄ dicebāt indoſtriū: q̄ſi q̄cq̄d ageret intro ſtrueret domi. Ab induſtriꝰ fit aduerbiū induſtrie. Col. Higinius veꝝ auctoꝝ placita ſecretis diſperſa monumentis induſtrie collegit.

Inebꝛioꝛ. aris. vide in dictione Ebꝛius.

Ineffigiatus. a. um. īfoꝛme: qͦ nō ē factū ad aliquā effigiē. Gel. Nāqꝫ vt illa beſtia fętū ederet ineffigiatū infoꝛmēqꝫ lambendoqꝫ id poſtea qͦ ita ędidiſſet cōfoꝛmaret ⁊ fingeret.

Ineo. is. iniui. vel inĳ. itū. pe. coꝛ. ex in. ⁊ eo. ſignificat īcipio. Sal. quapꝑ vos moneo vt fortiatqꝫ parato aīo ſitis ⁊ ꝑliū cū inibitis memineritis vos diuitias decus gloꝛiā ꝑterea libertatē atqꝫ patriā ī dextris v̄ris poꝛtare. Et inire ē īgredi Plau. in caſ. Tu mō ꝓſpicito q̄d ītus agāt: ſi tu iubes inibit̄ tecū. i. ītrabit̄. Idē iniĳt te vnq̄ꝫ febꝛis. Itē mereri aſſeq̄ lucrari obtinere cōparare. Terē. vt gratiā in eā ſine diſpēdio. Hoc aūt fit cū nouis ⁊ ignotis fauoꝛē ⁊ amicitiā alicuiꝰ adipiſcimur. Et dicimus in eo grām tecū in eo grām tuā: ⁊ in eo gratiā a te. Ter. in eu. ab eo grām iubeo: qñqꝫ tractare ɔſulare: vt in eo pacē tecū in eo bellū: in eo fędus: in eo rōnē: in eo viā. i. inuenio: cuiꝰ participiū abſolute poſitū maioꝛibꝰ rebꝰ adhibet̄: vt ieunte adoleſcētia: ineunte vere: āno: mēſe: ſęculo: luſtro: bello. i. ingrediēte. Rurſus inire eſt ɔcūbere. Ply. Sꝫ aſini q̄ equas ineant optimi legēdi ſūt. Hinc initoꝛ pe. coꝛ. ꝓ ɔcubitoꝛe: ⁊ initiū ꝓ coitu poni ɔſueuit. Itē capere vt in eo fugam Uirg. Sępe leui ſomnū ſuadebit inire ſuſurro. Item facere. Plau. in cap. qui ɔſiliū inīere quo nos victū ⁊ vita ꝓhibeāt. Item ɔſiderare intelligere. Ter. in phoꝛ. Hęc cū rōne ineas q̄ꝫ ſint ſuauia ⁊ q̄ꝫ chara ſint ea q̄ ꝑbeat. Do. ineas intelligas ęſtimes. Ab ineo fit initium. initio. as. ⁊ initiarius.

Inito. as. frequentatiuuꝫ. ab ineo. Diome. ineo. is. inito dicimus: vt pacu. loca arida initas.

Ineptus. ex in ⁊ aptus. Ci. li. ĳ. de oꝛa. ineptus nomē hēre vr̄ ꝙ nō ſit aptus. idqꝫ ſermonis nr̄i ɔſuetudine ꝑ late pꝫ nā q̄ aut tp̄s qͦ poſtulet non videt: aut plura loquit̄: aut ſe oñtat: aut eoꝝ q̄bus cū eſt vel dignitatis vel cōmodi rōnē nō hꝫ: aut deniqꝫ in aliquo gñe aut incōcinnus: aut multus eſt. Is īeptus d̄ꝛ. A quo ineptia: ineptitudo ineptulus.

Ineptio. is. iui. itū. īeptias facio. Lac. ō opi. Uereoꝛ ne hmōi poꝛtēta ⁊ ridicula refutare nō minus īeptū eē videat̄. Sꝫ libet ineptire: qm̄ cū inepto agimus ne ſe ille nimis argutū putet.

Iners. ex in ⁊ ars. ſignificat eum qui ſine arte eſt. Ci. li. iiĳ. de fi.

Sed luſtremus aīo has maximas artes q̄bus qui carebant inertes a maioribus noīabant̄. Qñq̄ ēt iners capit̄ ꝓ ocioſo ⁊ ignauo q̄ nihil artis opat̄: vel q̄ſi neſciat opari. Uirg. li. iiij. ge. In mediū ſeu ſtabit iners: ſeu pfluet humor D o. in adel. Intelligamus aliter dici nō inertē ſocratē: aliter nō inertem ſeruū. Ab iners fit diminutiuū iertulus. Inertia iertis vitiū q̄ ſic ſumi pōt ī ſua ſignificatiōe vt de ierte dictū ē licet ꝓprie ſit artis ignoratio. Col. ī pfa. li. ij. Nō ergo fatigatiōe queadmodū plurimi crediderūt nec ſenio: ſʒ nr̄a. ſ. iertia nimis benigne. Ci. li. j. ad. Q. Fratrē. Duo illa relinq̄mus inertię nr̄ę.

Inerticula. gñs vitis apō Col. boni vini ⁊ inoxię ēt nomē hʒ ꝙ iers habet̄ ītentādis neruis q̄uis ī guſtu nō ſit habilis. Sola ēt tumulentiā non facit. Uñ rectius ſobria dici deberet.

Ineſco as. vide in dictione Obeſco.

Inexplorato. aduerbiū ſignificat ſine exploratione ⁊ inquiſitiōe Liui. lib. vj. In explorato pabulatū cohortes miſere.

Inexputabile: quod numerari non poteſt. Col. lib. x. Nam inexputabilis erat numerus.

Infabre. pe. ꝓ. aduerbiū ſignificat fęde: ſicut Affabre pulchre.

Infamia. mala fama. Hiero. Quod illum teſtimonio martyris ab infamia vindicaretur.

Infamis ⁊ hoc īfame. pe. ꝓ. qō hʒ malā famā. Hiero. ad Pāma Quis ꝑ īfame opus ſeipʒ voluit īfamari? Infamis dictus ē ab antiquis digitus medius ꝑꝑ ignauiaʒ qm̄ īdigere videat̄ alioꝝ defenſiōe. Perſi. Infami digito luſtralibus añ ſaliuis expiat. Iuue. Mediūq̄ oſtēderet vnguē. Nā olim q̄ medio tanq̄ per indicē monſtrabat̄: arguebatur inſanię.

Infamo. as. pe. ꝓ. infamia afficio. Hiero. Si originē nunq̄ ſecutus ſum: fruſtra infamare me cupitis. Quinti. Deīde cum ſe iactaret eodem modo dicere ſenecam infamauit.

Infans ſubſtantiuū dr̄ puer: q̄ nondū fari cępit. Qō ēt de brutis ⁊ auibus dr̄. Ply. Quadrupedes infantes ſuos cognoſcunt. Idē veſpertilio volucrū ſola lacte nutrit v̄ba admouens geminos volitat amplexa īfantes. Adiectiuū v̄o capitur. quaſi pro paruo. idē de boleto. Nec tunicę minor gratia in cibo infantis boleti. i. parui ⁊ nōdū adulti interdū dr̄ infans nō facūdus. Ci. in Bru. ipſum ſcipionem accepimus nō infantē fuiſſe. Per trāſlationē ſumit̄ ꝓ ſtulto ⁊ q̄ſi loq̄ neſciēte. Ex quo infantior ⁊ infantiſſimus. i. ſtultior ⁊ ſtultiſſimus.

Infantia. ę. ętas infantilis ⁊ quandoq̄ ſtulticia dicitur.

Infantile. adiectiuū qō eſt infantis. Aug. lib. j. cō. Imbecillitas membrorū infantiliū innocens eſt: non aīus infantium.

Infandū a fando ſumit̄: qō vix fari q̄s poſſit. Uirg. infandū regina iubes renouare dolorē. Ponitur nōnunq̄ pro interiectiōe. Uirg. li. j. ge. īfandū ſiſtunt amnes terręq̄ dehiſcunt.

Infarcio. is. īpleo. Ply. lib. xxxiij. Quid non in africa hiſpaniaq̄ ex terra parietes quos appellāt fornaceos qm̄ fornacum mō circūdati vtrinq̄ duabꝰ tabulis vernis īfarciūt̄ q̄ ītruunt̄.

Infatuo. as. fatuū ſine ſole. i. ſapiētia facio. Fit enī a fatuꝰ vbi in aut auget: vl̄ ſuꝑflua ē. Hier. ad ruſ. Quid ſalomone ſapiētiꝰ attñ amoribꝰ fęminaꝝ īfatuat̄: īfatuę mulieres dictę ſūt q̄ faunoꝝ ludibrijs attingant̄. Et ſil̄r infatuati viri quos nūc vulgus ſpū plenos noīat: quidā etiam demoniacos.

Infenſus qui ita in alium elatus eſt ⁊ odium gerit.

Infero. pe. cor. ītus pono ſeu ītus pōto. Plau. ī am. neq̄ meū pedē huc ītuli. Tac. li. ij. Nō placebat pſio ꝙ aurea vaſa tēplis īferāt̄. Interdū īferre ponit̄ ꝓ iniicere. Idē li. iiij. Nefandas manus deo ſuo intulerūt. Liui. li. ij. Adeo ɔcipato īpetu ſe ītulerāt etruſci vt funderēt ipſo īcurſu aricinos: interdū ꝓ facere: vt īutili dānū. Tac. li. v. patiētia ē maloꝝ q̄ inferunt̄: aut accidūt cū ęq̄nimitate ꝑlatio: interdū ſubiicere ſeu apponere itē li. j. Qō claꝝ fiet exēplo qō īferemus: interdū ꝓ ītroducere Liu. li. j. lucus erat quē mediū ex opaco ſpecu fons perenne rigabat aq̄: quo q̄r ſe ꝑſępe. Numa ſine arbitris velut ad congreſſuʒ deę īferebat camęnis eū lucū ſacrauit: īterdū ꝓ īgerere. Ci. li. j. of. Turpe ē ⁊ valde vitioſuʒ in re ſeuera ɔuiuio dignū aut delicatū aliquē īferre ſermonē. Interdū ꝓ ɔcludere Sene. Cū his argumētis qō ꝓpoſuerat ītuliſſet: interdū ꝓ ɔferre. Cęſa. li. j. romani ɔuerſa ſigna bipartito intulerūt: īferre arma eſt bellū gerere. Ci. Octa. q̄bus cogitas arma īferre. Inferre crimē eſt īputare ſeu obiicere: idē in leli. Addendūʒ eodē eſt vt ne in criminibus aut inferēdis delectet̄ amicus: aut credat oblatis. Stuprum inferre eſt īmittere ſeu infigere

Inferię. ſacrificia quę inferis ſoluuntur. Uirgil. viuentes rapit inferias quos immolet vmbris.

Infernus. ꝓ infernoꝝ loco: in ſingulari gñis maſ. in plurali neutri. Hier. īpera. Deglutiamus eū ſicut īfernus viuentē. Et iob ducunt in bonis dies ſuos ⁊ in puncto ad īferna deſcēdunt. Eſt ⁊ īfernus. a. um. qō eſt īfra ſicut ſuꝑnus. a. um. qō eſt ſupra. A quo inferne aduerbiū. Et infernas atis ſicut ſupernas atis. Ply. Et ideo romę infernas abies ſupernati pręfert̄.

Infernalis et hoc infernale ab infernus fit cum eſt ſubſtantiuū vnde infernales furię.

Inferus. a. um. pe. cor. ab infra dictū eſt. vñ inferi q̄bus inferius nihil eſt: inferū mare tyrrhenū ſicut ſuperum adriaticū: ꝙ ex vrbe roma verſus adriaticū euntes fere ſemper aſcendunt. Contra ad vrbem ⁊ mare thuſcum venientes deſcendunt.

Infeſtus qui alicui malū īfert ⁊ eſt pluſq̄ inimicus: iāq̄ aduerſus eum fert̄. Et infeſtus dr̄ cui aliunde malū īpendet. Cice. Dolebā iudices ⁊ acerbe ferebā ſi huius ſalus ob eam: ipſaʒ cām eēt infeſtior ꝙ is meā ſalutē atq̄ vitā ſua beniuolentia ꝑſidio cuſtodiaq̄ texiſſet. Nigidius. infeſtū a feſtinando dici putat: qui enim inſtat alicui: eumq̄ꝫ ꝓperans vrget ⁊ opprimere eū ſtudet atq̄ feſtinat: vel ɔ̄ de alicuius periculo ⁊ exitio feſtinatur is vterq̄ꝫ infeſtus dicitur ab inſtantia fraudis quā vel facturus alicui: vel paſſurus eſt.

Infeſta ſigna dicuntur quę aduerſum tendūt hoc eſt vexilla in hoſtem euntia vt moleſtiam inferant.

Infeſtū mare hēre. ſig̃t latrocinādo mare īfeſtare. Cic. lib. iij. de rep. Nā cum quęreret̄ ex eo quo ſcelere īpulſus mare hēret infeſtū vno myo parone eodē inquit quo tu orbem terrę.

Infeſto. as. crebris curſibꝰ moleſtiā īfero. vñ īfeſtatō moleſtatō

Infeſtiuus. qui neſcit vel non eſt idoneus ad dicendas vrbanitates. Gel. Homo ſub agreſti ingenio ⁊ infeſtiuo.

Infibulo. as. pe. cor. vide in dictione Fibula.

Inficio. is. pe. cor. ex ī. ⁊ facio: ſig̃t ītinguo. Hier. q̄ſi ipſa ea deniq̄ꝫ lana cū īficit̄ ſanguine ɔchylij vl̄ muricis v̄tit̄ ī purpurā: ꝑ trāſlationē ſumit̄ pro vitio ſeu maculo. Liui. Hoc luxu et ꝑegrinis īfecti moribꝰ. Et inficē venenare. Uirg. li. ij. ge. quo nō ꝑñtius vllū pocula ſi qñ lęuę infecere nouercę. Ply. li. xj. Nimio fumo inficiunt̄ apes. Hoc v̄bū Diome. a fuco cōponi exiſtimat: dicit enī Facio ɔficio fuco inficio. Sʒ aſpera nimis vr̄ cōpoſitio lʒ a ſignificatiōe nō adhorreat. Sʒ cur nō a facio: qm̄ quidē inficio q̄ſi intus facio ſignificare poteſt?

Infectꝰ ab īficio: idē ē qō ītinctꝰ maculatꝰ venenatꝰ. Sue. de cali. inuēta ⁊ arca ingēs varioꝝ venenoꝝ plena q̄bꝰ mox a claudio demerſis īfecta maria tradūt̄ nō ſine piſciū exitio. Sene. Diu ī iſtis vitijs iacuimꝰ: elui difficile ē. Nō. n. inq̄nati ſumꝰ ſʒ infecti. Cic. li. v. tuſ. Sʒ nō ībris delitijs ocio lāgore deſidia aīuʒ infecimꝰ. i. polluimꝰ corrupimꝰ: cū aūt ſig̃t nō factus cōponit̄ ex in ⁊ factꝰ vt īfreta pace īfecto negocio. Plau. ī capi. qō maleſeci crucior mō: ſi infectum fieri poſſet.

Infectus. us. accipitur pro tinctura. Ply. lib. viij. De lanaruʒ infectu ſuo loco dicemus.

Infectores: qui alienum colorem in lanam coniiciunt. Plau. incedunt infectores crocotarij offectores. Offectores ſunt qui proprio colori nouum efficiunt.

Inficior aris. ɔ̄ponēs ſig̃t nego. Uñ inficiatōes q̄ ſūt debitę rei negatiōes cū ꝑ creditorē a debitore depoſcit̄. Ouid. li. xj. me. ſtabat opus ꝑciū res inficiat̄. Et ꝓprie inficiari eſt v̄bo q̄cq̄ negare factū: q̄ſi infectū. Uñ ad facta nō ad dicta ꝑtinet. Nā ſi q̄s aliq̄d ſe dixiſſe fateat̄ nō ſic ɔuenire videt̄ vt ad aduerſario inficior: vel inficias eo ita vt inquis eſſe: ſʒ nego.

Inficias tm̄ accuſatiui caſus ⁊ pluralis numeri ⁊ ſolum cum eo is. iungitur ⁊ ſine prępoſitione: vt hic inficias iturus eſt: ſeu ibit. Componitur enim ex in ⁊ non ⁊ facio.

Inficiator: qui negat ſe vel debere qō actor petit: vel cōmiſiſſe qō accuſator obiicit. Ci. li. j. de ora. Nonne intelligebat vt ſi

inficiatoꝛ pꝛobaſſet iudici ante petitam eſſe pecuniam ꝙ eēt deberi cepta. Unde ſtatuas cōiecturalis dicitur inficialis in quo ſemper reus inficiatur.

Infidus.a.um.pe.pꝛo. vide ſupꝛa in dictione Fidelis.

Infimus.a.um.pe.coꝛ.ab īfra ſeu ab inferus ſuperlatiuū eſt.

Infimates.pe.pꝛo.dicti ſunt ſicut ſummates quę ſunt oppoſita Plau.in Sti. Summa viri atqꝫ infimates.

Infinitiuus modus ſine alterius verbi ad diminiculo poni ſolet vbi ſubintelligiť. Uere ne ita eſt? vt me ne īcępto deſiſtere vitā. Plus enī pōt infinitū tps ad ſignificādū ꝙ finitum. Teren.in eu. Inuidere oēs mihi ꝑ inuidebāt. Jō aūt dꝛ infinitus: qꝛ alij modi definiūt ꝑſonas pꝛimā ſcdaꝫ ⁊ tertiā. Hic aūt ſine pſonis eſt: ⁊ hꝫ ſolū pꝛefinitū tps pſens pteritū ⁊ futurū: vt amare pſens. Amaſſe pteritū. Amatū ire futuꝝ. Ecce vides deſignare tm̄ tpa nō pſonas. Amare eniꝫ neſciť pſona niſi velis iungere. Et amare dꝫ ille. Tūc q̄ſi ſit finitū. Si autē non ſubiungas ille vel iſte vel ipſe ſit infinitus modus. Nā ⁊ numero ſingulari vel plurali infinitus eſt. Cum enim dico amare nec finitum eſt vtrum de vno an de duobus dicam.

Infirmus.nō firmus. Unī īfirmitas inualiditas nō ęgrotatio ſicut plęriqꝫ male vſurpant: cū qs nondū firmus vel ętate vel ęgrotatōe ē. Ci. Ut enī īfirmitas pueroꝝ ⁊ ferocitas iuuenū

Infligo.is.pe.pꝛo.infero incutio. Aug.li.ij.de ci.dei. Ita ne tādē ſcipio laudas hanc poetis romanis negatam eſſe licentiam: vt cuiq̄ꝫ oppꝛobꝛium infligerent romanoꝛuꝫ cum vides eos nulli deoꝛum pepercisse noſtroꝛum.

Inforo inforas.pe.coꝛ.a forū compoſitū ſignificat dico ſeu in forum diuulgo ſeu infoꝝ voco. Plau.in Cur. Licet ne inforare ſi incomiciare non licet. Non inforalis me quideꝫ: nec mihi placens tuū pꝛofecto nec forū nec comitiū. Aliqñ cōponiť ex in ⁊ foro.as.quod eſt intus foro. Ply.lib.vij. Timebant priſci truncū findere: moꝝ inforare auſi medio ipſiqꝫ medulle calamum impꝛimebant vnum inſerentes.

Infra ab in naſci vř cuius ſignificatio nota eſt. Et ſine cauſalibꝰ quidē aduerbiū eſt adiuncta vō pꝛępoſitio: vt ego te eſſe infra oēs infimos puto: facitqꝫ ex ſe inferus.a.um.inferioꝛ infimus infernus. Nā aduerbia hmōi localia pꝛępoſitionū loco ponunť: ⁊ e diuerſo: vt intra viſcera ꝑ inuiſcera. Abſqꝫ leſione ꝑ extra leſionē ⁊ in adulteriū dixit: ꝑ ꝯtra adulterium Docet Laurē. Ualla infra ad dignitatē ⁊ locū referri: vt īfra dignitatē meā eſt: ⁊ infra tectū: intra ad numerū ⁊ ſpaciū vt intra viginti dies ⁊ intra muros non aūt infra: ſed hāc dr̄iaꝫ minus ſeruatā video: ꝙ infra ēt ad numerū pertineat. Ply. lib.xi. Oua incubari infra decē dies edita vtiliſſimuꝫ vetera aut recentioꝛa infęcūda. Aug.de petri cathedra. Tamē cum infra quadrageſimę dies hęc ſolēnitas venerit facere eā nobis debet ſanctoꝛū dierū reuerentia gratioꝛem. Habet auteꝫ infra relatiuum ſupꝛa ſicut intra extra ſuper ſubter.

Infringo.is. Ualde frango. Unde infractus. Interdum infringere eſt illidere ⁊ infligere. Teren.in Adel. Plus quingētos colaphos infregit mihi.

Infractus valde fractus. Uirgil. Turnus vt infractos aduerſo marte latinos. Et infractus nō fractus vt Uirg. infracti animi.i.qui nullis rebus aduerſis frangitur.

Infractio nō mō pꝛo nō fractiōe: ſꝫ etiā ꝑ toꝛpoꝛe poniť. Ci. In quē cadit ęgritudo: cadere in eū timoꝛē infractionēqꝫ aī.

Infrio.as. vide in dictione Frio.

Infumo.as.pe.pꝛo.ad fumum ſicco: ſicut in ſolo ad ſolem ſicco. Plau. Atqꝫ hilas infumatas ⁊ ſumen.

Infumibulū ſpiraculum per quod fumus exit.

Infulę pe.coꝛ.faſcię ſūt in modū diadematū vt inq̄t Ser. ſuper li.x.ęne.a qbus depēdēt vitę ab vtraqꝫ pte. Feſtus īfulas ſacerdotū filamētū vocabāt. Alij ſcribūt īfulas filamēta alba eē qbus tēpla oꝛnabāť ⁊ moris fuiſſe vt nubētes priuſq̄ꝫ mariti domū īgredereť īfulis poſtes oꝛnarēt. Juxta pꝛimū ſenſum. Amb.li.of. ſūpſiſſe vř cū inq̄t. Ego raptus de tribunalibus atqꝫ adminiſtratiōis īfulis ſacerdotiū docere vos cępi: qđ ipſe nō didici. Hic īfulatus.a.um.qđ eſt infula oꝛnatum.

Infundo.is. vide in dictione fundo.

Infundibulū inſtr̄m quo in vaſa liquoꝛes īfundimus. Cato. In cella ollearia hęc opus ſūt dolia olearia ⁊ opercula ſeſtariuꝫ olearū vnū: labellū vnum: infundibula duo. Ruſtici nr̄ates lurā vocitāt. Antiqoꝛes aūt os vtris lurā dicebant: vñ lurcones capacis gulę hoīes vt lemargi nomen acceperunt.

Infunibulum pala qua panes in furno diſponunt.

Ingeniū a gignēdo ꝓpꝛie nā dꝛ cuiqꝫ ingenita. Salu.lib.iij.hiſt. Caſtriſqꝫ collatis pugna tm̄ ingenio loci ꝓhibebať. Ter. Nā qui cū ingenijs cōflictať eiuſmodi.i.cū hoībus eiuſdē nature. Eſt ēt ingeniū vis quędā nālis nobis inſita ſuis viribus pręualens ad inueniendū qđ rōne iudicari poſſit. Cic.lib.v. de fi. vna ingenij appellať docilitas ⁊ memoꝛia: eaſqꝫ virtutes qui habēt ingenioſi vocāt: vñ pclara ingenia ⁊ obtuſa ingenia dicimus.i.acuta ⁊ rudia. Hinc ingenioſus qui naturalem vim ad aliquid agendum accomodatam non habet.

Ingenuus qui in libertate natus eſt: ⁊ ab ingenuoꝝ antiquitate vt Boe.in top̄. inq̄t gentilitas duciť. Et eſt relatiuū libertini Eſt enī libertinus qui iuxta ſeruitute manumiſſus eſt. vñ interrogare hoc mō ſolemus ingenuus ne an libertinus eſt.i. liber natus an ſeruitute liberatus ſiue ex libertoꝝ gn̄e oꝛtus Hinc ingenuitas: q̄ ꝯꝛia eſt libertinitati. Hic de Agatha martyre ſcribiť. Sūma īgenuitas iſta eſt: in qua ſeruitus xp̄i cōpꝛobatur. Ingenue aduerbiū libere ⁊ ſimpliciter. Sic ingenue loqui dicimus eum qui ita loquitur vt liberum hoīem decet: nihil timidum: nihil habens ſeruile.

Ingemo.is.pe.coꝛ.valde gemo. Uirgil. Daphni tuum pęnos ēt ingemuiſſe leones interitum.

Ingero.is.pe.coꝛ.īmiſceo īmitto introgero. Leo papa: nouit cui adhibeat ęſtus cupiditatis: cui illecebꝛas gulę īgerat cui apponat incitamē luxurię. Aug. Quid facio ego mō cū loquoꝛ ſtrepitum verboꝛū ingero auribus veſtris.

Ingloꝛius.a.um.quod eſt ſine gloꝛia. Cui ꝯꝛium eſt inclytum ⁊ gloꝛioſum. Hier.ad Mar. Sed anima habitante in coꝛpoꝛe fiat inclytum quod ante ingloꝛium fuit.

Ingluuies vētris rapacitas. Et ꝑ gula ſumiť. Col.lib.ix. ꝑ cibo poſuit: nā niſi vacua eſt ingluuies cruditatem ſignificat.

Ingrādeſco.is.dui.grādis fio. Col.lib.x. At circa kalēdas martias locis apꝛicis lꝫ poꝛrum ſi iam ingranduit tranſferre.

Ingraueſco is.valde grauis.i.moleſtus fio ⁊ q̄ſi oppꝛīmo. Hier. in lib.gene. nō eſt hęrba gregibus ſeruoꝛum tuoꝛum ingraueſcente fame in terra Chanaan. Aug.lib.v.con. Et ingraueſcentibus febꝛibus iam ibam ⁊ peribam.

Ingredioꝛ eris.ſſus. vide in dictione gradioꝛ.

Ingruo.is.nō ꝓpꝛie ſꝫ ꝑ trāſlationē ſigt inuado īmineo ⁊ īpetū facio a gruū ꝓpꝛietate duplici. pꝛima ꝙ moꝛe agminis cōuolant. Altera ꝙ clamoꝛe ſili vtunť vt milites in p̄lio ineundo. Plau.in am. Nr̄i ꝯ ingruunt vicimus vi feroces. Lac.lib.ij. Si ſęua tēpeſtas: ſi grādo ingruat ad deū cōfugiť. Col.li.ij. Etiam ingruente hyeme frumenta iacimus. Dicitur enim de bello de pluuia de tempeſtate de ruina ⁊ hmōi.

Ingurgito.as.pe.coꝛ.cū vehementia glutio: gulam redimpleo. Plau.in Cur. Uide in gurgitat impura in ſe merum auariter plenis faucibus. Ci.in anto. Idē cum ſe cibis ingurgitaſſet. Lac.lib.iiij. aliter ſicut ſus: quę ſe ingurgitat cęno.

Inguina.penul.coꝛ.ſunt genitalia tam fęminarum ꝙ viroꝛum. Mar. Acceſſi quotiens ad opus mixtiſqꝫ mouemur inguinibus. Sueto.in nero. Uiroꝛum ac fęminarum ad ſtipitem deligatoꝛum inguina inuaderet.ſ.oꝛe.

Inhalo.as.pe.pꝛo. vide in dictione halo.

Inhęreo es.inhęrens vel fixus ſto. Col.lib.iij. Cacumina deinde oliuę ſicut matri inhęrent vtraqꝫ parte adradito: ⁊ ita fiſſurę fici aptato: cuneumqꝫ eximito.

Inhęreſco inherēs fio. Idē li.ij. Perexigua conſpergiť aq̄ gleba manuqꝫ ſubigiť ac ſic glutinoſa eſt ꝙuis leuiſſimo tactu inhęreſcit ⁊ picis in moꝛē ad digitis lenteſcit habēdo. Cice. lib.ij. de na.deo. Prouiſum eſt vt ſi q̄ minima beſtiola conareť irrūpere in ſoꝛdibus auriū tanq̄ꝫ in viſco inhęreſceret.

Inhibeo es.pe.coꝛ.ex in ⁊ habeo. vide in dictione pꝛohibeo.

Inhio as. ꝓpꝛie ſignificat valde os aperio. Per tranſlationem

vero ponitur ꝓ vehementer cupio. Plau. in aul. Credo illũ iam audiſſe mihi eẽ theſaurũ domi id inhiat. Gel. lib. j. Dum eius mortẽ inhio egomet viuo mortuus inter viuos. Aug. lib. iij. ci. dei. datiuo iunxit vt ſit inhiare q̃ſi deſideriũ aut cor apponere. Hic inquit aliquid agerent dij beluones atq̃ nebulones ſacrificiorum adipibus inhiantes.

Inhonores qui ignobiles ſunt ⁊ ſine honore. Amb. lib. j. officio. Contra autem iuſtos inopes degere inhonores ſine libris. Et Ply. lib. v. inhonores ciuitates dixit.

Inhorreo valde horridus ſuꝫ a quo ĩhorreſco valde horridus fio. Ply. li. x. ĩhorreſcũt edito ouo: excutiũtq̃ ſeſe ⁊ circũacte purificãt. Aliqñ ĩhorreſcere ẽ ĩtus horreſcere. Uirg. lib. j. ge. Spicea iã cãpis cũ meſſis ĩhorruit: ⁊ cũ frumẽta ĩ viridi ſtipula lactẽtia turgẽt. i. horrida facta ẽ ⁊ ĩtus formata. Hiero. in dia. Attici vel frigore inhorreſcimus: vel febri exardeſcimꝰ.

Inibi pe. cor. ex in ⁊ ibi q̃ſi intus ibi: vel in hoc ſiue in eodẽ loco Apul. Multa inibi dicta ſunt que cõmemorare nõ eſt opus Plau. Nos domũ properamus vos inibi adeſte. Aliqñ ſigt̃ Mor. Cecil. Liber ne es: nõ ſum. Uex inibi eſt.

Inunde ſigt̃ ex eo loco. Liui. Itẽ exercitꝰ inunde domos abducti

Iniicio is. pe. cor. ꝓprie ĩtro iacio ĩmitto ĩnecto. Plau. Añq̃ hec in domũ iniicias. Ter. in an. Que ſeſe in ignẽ iniicere voluit ꝓhibui. Aliqñ ĩ aliq̇d iacio: vt apud eũdẽ. Iniiciã in eũ manũ. Uñ manus iniectio d̃r vẽdicatio rei nobis debite: nulla iudicũ auctoritate expectata. Quintil. patri in filiuꝫ patrono in libertũ manus iniectio. Pau. Si titius ſeruũ vẽdidit ea lege vt ſi rome moratus eẽt manus iniicere liceret: emptor alij eadem lege vẽdidit ⁊ ſeruus fugit a ſecũdo emptore ⁊ rome moratur. Quero an ſit manus iniectio ⁊ cui. Uirg. Iniecere manũ parce: hoc eſt traxerũt debitum ſibi. Aliqñ iniicere eſt cũ ĩpetu iacere: ſeu ĩpetũ facere. Ouid. Qua centũ q̇ſq̃ parabat iniicere anguipedũ captiua brachia celo. Aliqñ ſimpl̃r iacere. Plau. in epi. Tragulã in te iniicere adornat. Idẽ ĩ cap. Iniicite huic manicas maſtigie. i. innectite. Et in caſ. iam pol ego huic aliquẽ in pectus iniiciã metũ. i. ĩmittam. Liui. lib. j. Iniecte turno catene. i. ĩpoſite. Huius compoſitũ eſt. Super iniicio. Uirg. lib. iiij. geor. Et raras ſuper iniice frondes.

Iniciũ: ceptũ: ab initio is. Et inicia cereris ſacra dñr. Uar. li. ij. de re ruſ. Aſinillo pecore ĩmolãdi initiũ primũ ſũptũ vr̃ cuius veſtigia ꝙ initijs cereris porci ĩmolanť: ⁊ ꝙ initijs pacis fedus cũ feriť porcus occidiť: alio noĩe initiatiões nuncupanť Que vt ait Tertu. ſꝑ arcent ꝓfanos ⁊ arbitris carent.

Inicio as. ſacris imbuo. vñ iniciatus ſacris ĩbutus Hier. in exo. poſtq̃ iniciaueris manus eoꝝ. i. ꝯſecraueris: ⁊ ſacris addicaueris. Et initiari dñr pueri cũ a lacte ⁊ a cunis trãſeunt vt cibo firmiori alanť. Nã apud Uar. legiť initiari pueros edulie ⁊ potice ⁊ cupedinis edendi ⁊ potandi ⁊ cubandi: reperitur etiam initior deponens: vt in p̃s. Et initiati ſunt Belphegor. Eſt ⁊ initiare incipere.

Initiarius. a. um. pe. ꝓ. ad initium pertinet. Quintil. lib. j. Neq̃ enim eſt ſanctius ſacris iiſdem q̃ ſtudijs initiarijs.

Iniquus ab ĩ ⁊ equus. e. in ĩ ꝓductã ꝯuerſa ⁊ idẽ ẽ qȯ nõ planꝰ vñ loci iniq̇tatẽ dicimus. Per trãſlationẽ v̇o de hoĩbus impijs ſeu ĩprobis d̃r: ⁊ iniq̇tas ꝓ iniuſtitia ſumiť: aliqñ capiť ꝓ magno. Uirg. iniquo põdere raſtri: aliqñ ꝓ anguſto. Idẽ verũ hec ipſe quidẽ ſpatijs excluſus iniquis pretereo.

Inimicus q̇ nõ eſt amicus ⁊ priuatus eſt hoſtis publicus. Sue. in Sue. Scribit etiam ad ipſuꝫ hoc familiariter ne dum plane inimicus aut hoſtis.

Inimicor aris. depo. inimicitias exerceo datiuo iungitur.

Inimico. as. cum accuſatiuo ſignificat inimicuꝫ facio. Hora. Et miſeras inimicat vrbes.

Inimicitia ſingulari numero dixit. Cice. lib. iiij. tuſ. Inimicitia ira vlciſcendi tẽpus obſeruans. Ceſa. lib. de ana. plurali ſemper numero dicendas putat inimicitias.

Iniũgo is. ĩpono demãdo: vt iniũgo tibi hoc onus: ꝓprie tñ iniungẽ ẽ itꝰ vl̃ ſupra iũgẽ. Col. li. vij. Iugũq̃ q̃rto die accipiũt cui ramꝰ illigatꝰ temonis vice traiiciť. Interdũ ⁊ põdus aliqȯ iniũgiť vt maiore niſu laboris exploreť patiẽtia. Idẽ lib. v. Itaq̃ pigui terra ſingul̃ brachijs licebit bina iniũgẽ flagella

Iniuges hoſtie vocabãť q̇ nũq̃ domite aut iugo ſubdite fuerãt

Iniuria ex eo dicta eſt ꝙ nõ iure fiat. Oẽ enĩ qȯ nõ iure fit iniuria d̃r ſiue v̇bis ſiue re. Re cũ manus inferanť: v̇bis cũ fit cõuitiũ. Special̃r v̇o iniuria d̃r ꝯtumelia q̃uis vt quidã volũt ab inuicẽ differãt ꝙ iniuria ſit in v̇bis ⁊ iõ leuior ꝯtumelia in factis. Pacu. patior facile iniuriã ſi eſt vacua a cõtumelia. Qñq̃ iniuriã dicimus dãnum culpa datũ: qñq̃ iniquitateꝫ vt cũ q̇s inique ſñiam dixit ꝙ iure ⁊ iuſticia careat: q̃ſi non iniuriam. Nõnunq̃ aduerbial̃r ſumitur pro ĩmerito. Iniurioſus qui iniuriã facit. Iniurioſus. a. um. iniuria plenum.

Iniurius. a. um. qȯ eſt iniquũ. Plau. in aul. Si mihi dat operaꝫ me illi iraſci iniuriũ eſt: aliqñ iniuriũ aduerbiũ poniť. Terẽ. in ecy. Iniuriũ aũt eſt vlciſci aduerſarios: vbi Do. Iniuriuꝫ iniquũ indignãtis mõ ſignificatio eſt: ⁊ vim aduerbij hꝫ.

In manu vel in manibus eſt d̃r ꝓ eo qȯ ẽ in ꝑtãte vel in ꝓmptu ⁊ in facili vt victoria in manibus eſt. i. q̃ſi iã teneť. Et in manibus ꝓ inter manus. Ci. in Cato. Septimus mihi liber originũ eſt in manibꝰ. i. operi nõduꝫ ſũma ẽ ĩpoſita manus. In manu aq̃s poſcimus: veteres ãt aq̃s manibꝰ pedibuſq̃ dixerũt. In manũ dať ei q̇ ſeparatĩ accipit ſine arbitris: aut ĩterpte: vt p̃uaricator aut iudex corruptus. Terẽ. in phor. Soli ſumus nũc inq̃ hic eho dic quid velis tibi dari in manum.

In mentem venire non tantum eſt reminiſci: ſed etiam recogitare ⁊ conſiderare. Cice. in mentem tibi non venit cauſaꝫ publicam ſuſtinere. i. non cogitas.

Innitor. penultima producta. vide in dictione nitor.

Ino nomẽ cadmi ⁊ Hermionis filie vxoriſq̃ athamãtis thebarũ regis: ⁊ liberi p̃ris nutricis. Eadẽ Cicerone teſte ẽ q̃ Leucothea. i. alba dea a nobis v̇o matuta q̄ ⁊ aurora d̃r. vñ Oui. in faſ. Leucothoe grais matuta vocabẽ nr̃is. Fabulã inonis Oui. li. iiij. me. refert queãdmodũ ino cũ meliceta filio ꝓp timorẽ de ſcopl̃o ſe p̃cipitẽ miſit ĩ mare: amboq̃ fc̄i ſũt dij marini. Illa leucothea melicertes palemõ q̇ ⁊ portunus vocati ſũt. De q̇bus Cyprianus Melicertes et Leucothea p̃cipitãť in maria ⁊ fiunt poſtmodum maris numina.

Inno as. per duplex nn ex in ⁊ no. quaſi intus no a quo innato as. frequentatiuum.

Innocuus actiue accipiť ꝓ eo q̇ nocet. Ply. li. viij. eoſdẽ peſtiferos ferũt ĩ grecia: ĩnocuos eẽ ĩ Sicilia: paſſiue v̇o ꝓ eo cui nõ noceť. Uirg. Et ſedere carine oẽs innocue. i. ſine detrimẽto.

Inocco as. ſigt̃ cooperio: qȯ fit cũ ſemẽ in agro ſeminatuꝫ eſt et glebas ſarculis aut cratibꝰ diſſoluimꝰ vt ſemẽ humo ꝯtegať Col. lib. ij. Nã ſemẽ qȯ ſicco ſolo ĩgeſtũ ⁊ iã inoccatũ eſt ꝑinde ac ſi repoſitũ in horreo non corrũpiť. Componiť auteꝫ ex in ⁊ occo as. qȯ eſt cõminuo. ſed de occo alibi.

Inoculo as. pe. cor. ſigt̃ oculũ vnius arboris alteri adhibeo: ſeu oculũ in arbore aperio. Col. lib. xij. His q̇dẽ diebus arbores ficoꝝ inoculanť. Qȯ genus ĩſitionis emplaſtratio vocatur. Ply. lib. xvij. ĩficis aũt ⁊ malis hec fuit inoculatio antiqua.

Inoleſco is. inoleui inolui etũ: ⁊ itũ ſigt̃ creſco grãdis fio. Aug. Miror apud quoſdã infideles. vñ tã ꝑnitioſus error inoleuerit vt ſuꝑ tumulos defunctoꝝ cibos ⁊ vina conferant.

Innoteſco is. notus fio. Lac. li. j. Deniq̃ a doctis huius ſeculi q̇bus forte ſcripta eius: innotuerunt derideri ſolent.

In numerũ ſignificat ĩ ordineꝫ. In numerum ludere eſt ſaltare. Uirg. Tum vero in numeruꝫ faunoſq̃ feraſq̃ videres. Ludere tamen rigidas motare cacumina quercus.

Innuo is. ſigno aliq̇ capitl̃ volũtatẽ oñdo: ſiue affirmẽ ſiue negẽ

In ordinẽ redactus: ⁊ in ordineꝫ coactus. i. iter viles ⁊ abiectos numeratꝰ. Liu. lib. xij. Tribuni plebis ĩ ordinẽ redacti. i. ꝯtẽptui habiti. Sue. in clau. In ordinem ſe coactum conſcriberet. Hinc etiam extra ordinem pro egregie dicitur.

Inops pauper. vñ ĩopia: paupꝫtas. Aliqñ d̃r ſine ope ſine auxilio Uñ inopẽ aĩ: inopẽ prudentie dicimus. i. ſine ope aĩ: ſine ope prudẽtie. Aug. li. iiij. cõ. Ardor ĩops prudẽtie. Iungiť enĩ cũ gt̃s oĩuꝫ rex. Aliqñ ĩops d̃r ĩſepultus. Uirg. li. vj. Hec oĩs ẽt quã cernis ĩops ĩhumataq̃ turba. Ex iure. n. põtificio terra iniiciebať ⁊ circa cadauera ⁊ circa abſentiũ corꝑa q̇buſdam

ſolēnibus ſacris additis. Jnops igitur ſine terra quę ops ðꝛ qui nullus poſſeſſoꝛ eſt: pauper cui ſuę res nō ſufficiunt.

Jnopioſus.a.um. ſine ope. Plau. Sępe ego res mltas tibi mandaui dubias egenas inopioſas conſilij.

Jmpꝛonitus.pe.ꝑ. vide ſupꝛa in dictione Fruniſcoꝛ.

Jmpꝛimis.pe.ꝑ. duę partes ſunt ⁊ eſt aduerbiū ſignificatqꝫ ante oēs: vel ante oīa: vel vnū ex pꝛimis. Sal. Quę quidem res īpꝛimis mihi vr̄ fuiſſe cā facinoꝛis maturādi: impꝛimis cum m ante b ab īpꝛimo verbo eſt habetqꝫ pe.coꝛ.

Jn poſterum.pe.coꝛ. vide in dictione poſtremo.

Jnquies etis. pꝛo īquietus.a.um. generis oīs: vel figurate iungitur neu.generi. Sal.lib.j.hiſt. Humanum genus inquies atqꝫ idomitum. Hinc īquieto as.pe.pꝛo. Hiero.lib.j.Re. q̄s es tu q̄ clamas ⁊ inquietas regem. Colu.lib.ix. Ne incubantes matrices ab alijs auribus inquietentur.

Jnquilinus.pe.pꝛo. ex in ⁊ colo ꝓ habito. vide in dictione colo.

Jnq̄lino.as. habito: a quo inq̄linatus us. pꝛo icolatu. Aug. in expoſitione p̄s. Quo migrandum eſt ex hoc inq̄linatu.

Jnquio is. defectiuū eſt: ⁊ ſignificat dico. Ci.tn̄ lib.ij. de oꝛa. Attendere ⁊ aucupari verba opoꝛtebit inquio: vt ea quę ſunt frigidioꝛa vitemus. Jdē in eodē. Tu inquiſti moleſtus non eris. ⁊ lib.iiij. ad herē. Quid tibi vis aliquis inquiat.

Jnq̄no as.pe.ꝑ. maculo deturpo. Lact.lib.vj. Pecudū ſanguis effuſus quo aras inq̄nāt. Ci.li.j.tu. Quibꝰ cęcati velut domeſticis vitijs atqꝫ flagitijs ſeſe inq̄naſſent. Fit āt a cunio is: vt inq̄t Feſtus. Cunire vō eſt ſtercus facere. Huius cōpoſitū ē coinq̄no. Col.li.viij. Totā ꝓgeniē coinq̄nat ſiquidē celeriter cum alia pecoꝛa: tū pꝛęcipue oues ꝯtagione vexentur.

Jnſanus.pe.ꝑ. nō ſanus: q̄ non eſt ſani ꝯſilij ⁊ q̄ non hꝫ mentez integrā. Vn̄ īſania ſtultitia quę ⁊ īſanitas ðꝛ. Ci. inſapientia aūt quaſi īſanitas: eadēqꝫ dementia. Jtem inſanus magnus ðꝛ. Unde īſani feriant ſine littoꝛa fluctus. Per. Jnſani dicta catonis: inde inſane aduerbium vehemēter pꝛopterea ꝙ īſani oīa vehementer faciūt inq̄t Uar. Jtem valde ſanus.i. doctus. Perſi. Et inſano multum laudanda magiſtro.

Jnſanio is.iui.itū. a ſanus cōpoſitū ⁊ deriuatū putatꝛ ꝓ īſanias facio ſiue īſanus ſum: qn̄qꝫ ⁊ inſanire eſt carmen cōponere. Uirg. inſanire libet. Nā inſani enthei dicuntur.i. deo pleni.

Jnſequoꝛ.pe.coꝛ. ſequoꝛ vel inſequendo ſequoꝛ. Uirg. inſequitur clamoꝛqꝫ virum ſtridoꝛqꝫ rudentum. Et inſequi ꝓſequi. Quintil. Cum eum maledictis inſequeretur.

Jnſeruio is. vide in dictione Seruio.

Jnſecta aīalia ſūt partim terreſtria: vt ſcolopēdrię ſtelliōes: partim volucria vt apes veſpę: partim cū vtroqꝫ participantia vt foꝛmicę: partim pennis ⁊ pedibus carentia: vt tineę: quę in homine naſcuntur. Dicta inſecta ab inciſuris quę nūc ceruicum loco: nunc pectoꝛum ſunt atqꝫ alui.

Jnſero is.pe.coꝛ. inſerui īſertū ſignificat īmitto ſiue vnio. qn̄qꝫ facit īſeui īſitum de arboꝛe ðꝛ: qn̄.ſ. ſciſſo trunco ſurculus fęcūdę arboꝛis īſeritur in ſterili: ſiue cū oculus vnius arboꝛis adhibetꝛ: quod q̄dā inoculationē vocant vel qn̄ ſeminatꝛ aut plantatꝛ. Uirg. īſere nunc melibeę pyros pone oꝛdine vites. Col.lib.iij. Vitē quā īſiturus es: reſecato ⁊ plagā leuato atqꝫ ita findito ⁊ paratos ſurculos in fiſſurū dimitto eatenus qua adraſi ſūt. Jdē īſita eſt fructuoſioꝛ q̄ꝫ quę īſita non eſt.i. q̄ꝫ quę cū ramis aut plantis ponitꝛ per trāſlationē. Lac.li.v. Odiū ⁊ inuidiā ⁊ dolū hoībus inſeuit vt tā eſſent q̄ꝫ ſerpentes venenati: tā rapaces q̄ꝫ lupi. Leo papa ꝓ vnire exēplū poſuit: qm̄ inq̄t filiꝰ dei venit ſoluere opa diaboli: ⁊ ita ſe in nobis noſqꝫ īſerunt ſibi vt dei ad humanā naturā deſcenſio fieret hoī ad diuinā ꝓuectio. Hier. ad pāma q̄d neceſſe fuit me latentem īſerere qōni opponere īuidię plurimoꝝ.i. īmittere. Colu. Nauſea diſcutitꝛ ſi ītegrū gallinaceū crudū ouū ieiuni faucibus īſeras. Diome. īſeroꝛ īſertus ⁊ īſitus facit. Et tradūt q̄dam īſitus arboꝛum eſſe: īſertus hoīs vel alicuius rei. Ser. īſitas arboꝛes dicimus: īſertas vō cauſas aut fabulas. Ply. lib.x. penna per tranſuerſas īſerta nares.

Jnſerto as. frequentatium ab inſertum foꝛmatum. Uirgil. Hic ferro accingoꝛ rurſus clypeoqꝫ ſiniſtram inſertabaꝫ aptans: meqꝫ extra tecta ferebam.

Jnſitio ipſe inſerendi actus. Col.lib.iij. Tria autem genera inſitionum antiqui tradiderunt.

Jnſitium lignum qᷣ inſitum eſt. Col.lib.iij. Terram circa arborem aggerato vſqꝫ ad ipſum inſitiuꝫ. Et item. Paleato luto bene ſubacto oblinito totam plagam ⁊ ſpacium qᷣ eſt inter ſurculos vſqꝫ eo vt duobus digitis inſitia extent.

Jnſitiuus.a.um. qᷣ inſeritꝛ. Gel. corpuſqꝫ ⁊ aīaꝫ bn̄ initiatus pꝛimoꝛdijs īſitiuo degeneriqꝫ alimento lactis alieni coꝛrūpere.

Jnſideo es.pe.coꝛ. ſedeo ſeu ſup maneo ſto. Lac.li.v. Et iuſtus ille nactus fuerit aliquē ſauciū equo īſidentē. Aliqn̄ ītus ſedeo ſeu ſto. Ci.lib.iiij.tuſ. cū āt hic feruoꝛ ꝯcitatioqꝫ aī inueterauerit ⁊ tanq̄ꝫ ī venis medulliſqꝫ īſederit. Aliqn̄ doloſe quēpiā expecto. vn̄ inſidię ⁊ īſidioꝛ. Aliqn̄ obſidere ⁊ mō cū actō ꝯſtruitꝛ. Liui.lib.ij. de bel.puni. Mago locum monſtrabit quē inſedebatis. Mō dtō. Uirg.lib.xj. Arripuitqꝫ locuꝫ ⁊ ſyluis inſedit iniquis. Liui.lib.ix. īſeſſis oībus vijs per q̄s cōmeatus ex ſammio ſubuehebatur.

Jnſido is.pe.coꝛ. ſignificat ad ītus habitandū īgrediendūue vado. Lac.lib.vj. vitanda ergo ſpectacula oīa nō ſolū ne q̄d vitioꝛum pectoꝛibus inſidat.i. ingrediatur ad ſtandum. Sta. lib.the. paſſiuum pꝛotulit. Summis inſiditur aſtris: cōſtruit ⁊ cum actō. Uirg.lib.x. viam inſidere.

Jnſidię fallacię. Cice.lib.iij.offi. ſunt ne igitꝛ inſidie tendere plagas. Pꝛopꝛie doloſa expectatio ad aliquē aggrediendum inſidię dicuntur quę clam inſidet vt hoſtes fallant.

Jnſidioꝛ aris. inſidias tendo. Salu. in iug. Atherbalem vitę ſuę dolis inſidiatum eſſe.

Jnſidioſus qui ſępe inſidiatur a quo inſidioſe quod eſt cum inſidijs. Cice.lib.iij.offi. Ratio ergo poſtulant ne quid inſidioſe: ne quid ſimulate: ne quid fallaciter.

Jnſcitia ignoꝛantia ab inſcitus.a.um. participio.

Jnſcius ⁊ conſcius ꝯ̄ꝛia ſunt: ⁊ a ſcius cōpoſita īſciens. vn̄ īſciēter ⁊ inſcientia quę ꝯ̄ꝛia ſunt ſcientię. Ci.lib.acad. Sed inter ſcientiam ⁊ inſcientiam compꝛęhenſionem illaꝫ collocabat. Aliqn̄ inſciens capitur pꝛo ſtulto ⁊ aliqn̄ pꝛo ignaro.

Jnſcribo pe.ꝑ. ītus ſiue ſupꝛa ſcribo. Ci.lib.j.tu. q̄d nr̄i phi: nōne in his ipſis libꝛis quos ſcribūt de ꝯtēnenda gl'ia ſua noīa inſcribūt. Jtē caſio. Jn ſtatua quā poſuit in roſtris inſcripſit parenti optime merito. Jnterdū īſcribere ſignificat noīare ſiue intitulare. Lac.lib.j. Minutius fęlix in eo libꝛo qui octauius inſcribitur: ſic argumentatus eſt. Jnterdum dilacerare Uirg. ⁊ verſa puluis inſcribitur haſta. Plau. Coꝛpus tuum virgis vlmeis inſcribam.i. inſignibo.

Jnſcriptus qn̄qꝫ pꝛo non ſcripto ſumitur: vt apud Uar.lib.ij. Jtaqꝫ greges ouium longe abiguntur ex apulia inſamnium ęſtiuatū atqꝫ ad publicanuꝫ pꝛofitentur ne ſi inſcriptum pecus pauerit lege cenſoꝛia committant mulietos.

Jnſignis ⁊ hoc īſigne ex in ⁊ ſignū ſiue ſignis cōponitꝛ. ελλινι ςι δε λεγουσι περισημον εκ του περι και σημαι-ρω. Et ꝓpꝛie ðꝛ excellēs q̄ in aliq̄bus cernitꝛ eē ſignis q̄bus noſcitꝛ vel noſci pōt vt in coloꝛis ⁊ veſtiū rerumqꝫ varietate noſcitꝛ ſiue noſci pōt eē eū ꝓbū vel impꝛobum. Seu qꝛ ſigna cū ſint īdicia reꝝ ſp eminēt manifeſtaqꝫ ſūt. Sic viri v̄tute excellētes oībus ſūt noti. Ci.li.iij. ad Heren. Jdē fit in imaginibus: vt q̄ nobis diligēter notę ſūt hę parum videantꝛ īſignes aliſs. Hic Ci. eo ꝙ pꝛius dixit notę aperuit īſignes ſignificare notę ſiue notabiles. Uir.li.iij.g. Nec mihi diſpliceat maculis īſignis ⁊ albo. Liui.li.j. Flaminē ioui aſſiduū ſacerdotem creauit inſigniqꝫ eū veſte ⁊ curuli regia ſella adoꝛnauit. Uirg.lib.iiij. Oſtroqꝫ īſignis ⁊ auro Stat ſonipes. Hoc loco īſignis īſtratus q̄ſi īſignitus. Ad facinus trāſtulit. Ter. in eu. Jādiu aliquā cām q̄rebat ſenex q̄ꝫobꝛē aliq̄d īſigne faceret. Do. īſigne aliq̄d magnū ⁊ nobile facinus. Ad virtutē. Uirg. inſignē pietate viꝝ.i. illuſtrē magnū ſiue nobilē p̄clarūqꝫ ac p̄ſtātē aliqn̄ ad vitiū. Et latrones vocamus q̄ maioꝛe manu maioꝛeqꝫ audacia graſſantꝛ: vt ī eu. Hēbāt āt vinctū quēdā īſignē: cū de ſeditioſo ⁊ homicida dicatꝛ. Et īſignia ſcelera a tacito dr̄. Oē eni qᷣ excellit ſiue illud qᷣ ſit vitiū ſeu virtus

inſigne dr̄: vñ ēt qñqȝ ſimplr̄ ꝓ magno ſumit̄. Lucil. Locus nō curat caudā īſignē eē mō piguis ſiet. Ab īſignis fit īſignitas ꝓ claritate. Inſignit̄ clare ſume. Apul. Hō īſignit̄ malus

Inſignia dñr ea q̄ in veſtib⁹ vexillis ⁊ hmōi īſignita ſūt: aut ipſe veſtes vexilla ⁊ alia q̄ ſiūt aut ferunt̄ ita ab alijs diſcreta vt noſci poſſint cui⁹ ſint ⁊ ad quos ꝑtineāt: vt veſtes militares ⁊ inſignia militaria regalia ꝯſulariaue quibus acies ab acie eques ab eq̄te rex ⁊ ꝯſul a viro priuato cognoſci dȝ. Uirg. li. ij. Danaūqȝ īſignia nobis aptemus clypeos. Liui. lib. ij. Ipſe en ille nr̄is decoratus īſignibus magnifice incedit. Sal. cū faſcibus atqȝ alijs īperij īſignibus ad manliū in caſtra tendit. Mos enī fuit antiquoꝝ vt bñ meritis īſignia tribuerēt magiſtratuū. vñ ſcribit Tacitus decreta fuiſſe narciſo q̄ſtoria īſignia a Claudio ceſare. Ab eodē īſignia p̄turę Criſpino decreta fuerūt. Et nō ſolū ſunt ſigna ⁊ ornamenta ob virtutem adepta. Uñ īſignia laudis ⁊ īſignia glorię dicimus: vt Cice. Apio. Inſignia enī virtutis multi ēt ſine v̄tute aſſecuti ſunt. Aug. li. viij. cō. Qui ēt ob inſigne p̄clari magiſterij ſtatuā in foro romano meruerat verūetiā q̄cq̄d aliq̄d oñdit īſigne dr̄ Ambro. Deſponſata ne temeratę virginitatis adureret̄ inſamia cui grauis aluus corruptelę videret̄ īſigne p̄ferre.

Inſignio is. iui. itum. ſignis noto ſeu diſtinguo vt apō Claudianū. lib. j. Hic elementoꝝ ſeriē: ſedeſqȝ paternas īſignibat acu. Cic. lib. iiij. ad heren. Si quā rem deformabimus turpem: at cruentam aut cęno oblitam aut rubrica delibutam iudicemus quo magis inſignita ſit forma.

Inſignite pe. ꝓ. aduerbiū ſig̃t cū notę īdicio. Ci. Nec iprobū notari aut vituperari īſignite poſſet īſigniter ēt aduerbiū ſignificat ſume clare aperte. Apul. Homo īſigniter malus.

Inſimulo as. pe. cor. Accuſo: crimen ingero. Cice. Treba. Hic tu me etiā inſimulas nec ſatiſſactionē accipis. Jungitur ēt gñ̄qȝ gtō. Terē. in phor. Si herū inſimulabis auaritię male audies. vnde īſimulatio: q̄ vt inq̄t Do. eſt falſi vel veri criminis incuſatio. Eſt ⁊ inſimulare fingere. Ci. lib. iij. offi. Solus neglexit fidē: furere īſimulauit: nec coiret inſtitit.

Inſinuo. as. vide in dictione Sinuo.

Inſiſto is. q̄ſi firmo. Uirg. lib. xj. vtqȝ pedū p̄mis īfans veſtigia plantis īſtiterat iaculo palmas armauit acuto. Et īſiſtere eſt operā dare Hiero. in ꝓlo. Tob. Sed melius eē iudicās phariſeoꝝ diſplicere iudicio: ⁊ epoꝝ iuſſionibus deſeruire: īſtiti vt potui. Itē ſolicitare vrgere. Ply. Frequenſqȝ vt id agerem īſiſtebat. Ci. ad herē. aliter. Nūc idētidē noſmetipſi nobis īſiſtemus: res enim cōis agitur. i. vim faciemus.

Inſilio. is. pe. cor. inſilui inſiliui vel inſilij inſultum: vnde inſulto ſignificat intro aut ſurſum ſalio. Sta. lib. ix. the. inſiliere vadis magnoqȝ fragore ſolutus. Agger. Luc. lib. iij. Inſiluitqȝ ſolo nociturus pondere puppim.

Inſolēs pe. cor. ex in ⁊ ſolēs ſiue ab īſoleo lȝ nuſq̄ȝ legat̄: ⁊ ſignificat inſuetū ⁊ inſolitū: vñ īſolētia. Ci. pro Deiota. Moueor ⁊ inſolētia loci. Sal. īſolens vera audiendi. Gel. lib. j. Atqȝ id qō a. L. Ceſare excellētis īgenij ac prudētię viro in p̄mo de anali. ſcriptū eſt. Habe ſp̄ in memoria atqȝ in pectore vt tanq̄ȝ ſcopulū fugias inauditū atqȝ īſulens verbum: per tranſlationē ponitur ꝓ ſuperbo ⁊ arrogāte qui p̄ter legē agit humanam atqȝ nālem. Et quē audacē vel prę̄ſumptuoſum dicere ſolemus. Qō eſt cū q̄s audet facere vel dicere quod ipſe nō ſolet. vel quod ab alijs modeſtis viris fieri aut dici non ſolet. Cic. pro Marcel. Et victoria quę ſui natura inſolēs eſt Inde inſolentia arrogantia inſolenter arroganter.

Inſolum veteres ꝓ īſolitū dixerūt. Afra. Orbitatē ſenectuti tuę malū metui: qō inſolū non venit cęco ac dementi.

Inſolitus non ſuetus. Aliquando pręter ſolitum. Gel. intempeſtiue ac inſolite diſſerebat.

Inſolo. as. pe. ꝓ. ad ſolē ſicco. vñ īſolatus: ī ſole ſeu ad ſolē ſiccatus vl̄ penitus tactus aut calefact⁹. Col. li. v. ſuꝑ hoc materię q̄ fructū hñt: melius ꝯualeſcūt ⁊ vuę cōmodius īſolatę p̄coquunt̄. Inſolare quoqȝ puellę crines dñr dū faciē tectę poſſeſſos ad ſolē tenēt cādicandi gr̄a. Et ipſi crines īſolati dñr. Ply. Cerā vinaceo crate ſub dio ſiccāt ſole lunaqȝ. Hoc enī candorē facit: ſi ſic ſiccat̄. Et ne liquefaciant ꝓtegūt tenui linteo. Candidiſſima v̄o fit poſt inſolationem humi recocta.

Inſomnia. ę. vigilia. Inſomniū phātaſma. vide ī dictio. ſomn⁹

In ſpē venio ſperare incipio. Ci. lib. ij. de ora. Nōnullam in ſpē veneram poſſe me aliquid ex iſtis diſcere.

Inſpicio cis. pe. cor. intus ſpicio ſeu valde intueor. Ter. in adel. Deniqȝ inſpicere tanq̄ȝ in ſpeculum vitas hominum iubeo: atqȝ ab alijs exemplum ſumere ſibi.

Inſpecto as cōtinue ſeu attente intueor. Gel. lib. j. Ibidem in ſtadio inſpectante ppl̄o in oſculis atqȝ in manibus filioꝝ aīam efflauit. vnde ⁊ inſpectare pro cuſtodire ponitur. Sue. in Ceſa. ſunt qui putent confiſum eum nouiſſimo illo ſenatuſconſulto ac iureiurando etiam cuſtodias hiſpanorum cum gladijs inſpectantium ſe remouiſſe.

Inſpectius aduerbium ſignificat minus inconſiderate.

Inſpicio as. pe. pro. in modum ſpice vel ſpici acuo. Uirgil. lib. j. ge. Ferroqȝ faces inſpicat acuto. Ser. acuto ferro incidit ad ſpeciem ⁊ imaginem ariſtarum.

Inſpiro as. pe. pro. ſignificat diuino quodā ſpiritu in mentem inijcio. Unde dicimus ſanctos dei hoīes inſpiratos fuiſſe locutos. Et inſpirare intus ſpirare: hoc eſt ſpiritum ſeu ventū infundere. Col. lib. j. Sed granaria ſcalis adeantur: ⁊ modicis feneſtellis aquilonibus inſpirentur.

Inſtar īdeclinabile lȝ ꝓbus inſtar is gtm̄ dixerit. Qō ⁊ ſine p̄poſitiōe ⁊ cū p̄poſitiōe īuenit̄. Et mō ſig̃t ad eq̄parationē. Col. lib. iij. Uineā nouellā gēmas agere finito: ſil̄ ꝙ atqȝ pampinus īſtar q̄ttuor digitoꝝ erit: dū demū pampinato. Mō ad mēſurā: vt apud eundē lib. j. In cāpo rarius: in colle ſpiſſius aceruī ſtercoris īſtar q̄nqȝ modioꝝ diſponent̄. Mō ad ſil̄itudinē: vt illud Ci. accipi pōt. Amaui aūt quę ſiūt nō vici: ſȝ vrbis inſtar. Et in Piſonē. Unus ille dies mihi q̄dē īmortalitatis īſtar fuit cū ſenatū egreſſum vidi ppl̄m romanū vniuerſum. Sue. in Ceſa. Cuius ēt. ſ. eq̄ inſtar ꝓ ęde veneris genitricis poſtea dedicauit. i. effigiē cōſimilē. Soli. cū p̄poſitione meſopotamiā opimat annuę īundatiōis exceſſibus ad īſtar amnis egyptij terris ſuperfuſus īuecta ſoli fęcunditate. Sil̄r Hiero. in Job. ⁊ gaudium hyppocritę ad inſtar puncti Idē in ioſue. Steterūtqȝ aquę deſcendētes in vno loco ⁊ ad īſtar mōtis ītumeſcētes apparebāt ꝓcul ab vrbe. Aug. Et iō hodie vt vitale lauacrū reſurgēs dei ppl̄s ad inſtar reſurrectionis eccleſiā noſtrā ſplendore niueo illuminat.

Inſtauro as. nō ab īſtar deſcēdit: vt q̄dā putauere: ſȝ cōpoſitū ē ab in ⁊ ſtauro. Uñ ⁊ reſtauro. Nā ītegro qō īſtauro ſil̄e eſt in ſignificatiōe cōpoſitū quidē eſt quia Ategro habet̄. Et vñ cōpoſitū eſt Ategro: īde ⁊ ītegro. Uñ ꝯtamino inde ⁊ attamino: ⁊ multa hmōi. Sic vñ īſtauro: vñ ⁊ reſtauro quoꝝ ſimplicia cū non ſint in vſu cōpoſita hñt ꝙ p̄poſitiones cū q̄bus iunguntur aperte declarāt. Pręterea cū ītegrare idē ſit qō inſtaurare: nimirū īſtaurare ītegrare eſt. In quo quantū adīſtar diſtet aīaduertere lȝ. Terē. in an. Amantiū irę amoris ītegratio eſt: vbi Do. Integratio īſtauratio. Integrare v̄o vt inq̄t feſtus eſt in ſtatū redigere nō ad ſil̄itudinē prioris ſtatus dixit: ſȝ ſimplr̄ in ſtatū redigere vtcunqȝ ſit ſtatus: ſil̄r inſtaurare dicemus in ſtatū redigere: nō ad ſil̄itudinē prioris ſtatus facere. vñ Uirg. per tranſlationē dixit. Inſtaurati aī regis ſuccurrere tectis. i. q̄ſi recreati: ſiue validi facti: ſuper Ser. ait. Hinc oſtendit̄ eos ſuperius defeciſſe: ⁊ nō dicit ad ſil̄itudinē antiquā ꝯualuiſſe. Et raro euenit vt euerſa ędificia ad ſil̄itudinē priſtinā inſtaurent̄. Liui. lib. iiij. Nā ꝓbaliſci perpelli ad inſtaurandū bellū: neqȝ clade romanoꝝ: neqȝ ſocioꝝ p̄cibus potuere. Inſtaurandū non ad ſil̄itudinē p̄riſtini gerendū: ſȝ integrandū ⁊ denuo inferendū: ſic Ci. de p̄uincijs ꝯſularibus in piſonē ⁊ Gabiniū bellū affectum videmus ⁊ vere vt ita dicā confectū periculum ſit ne inſtauratas maximi belli reliquias ac renouatas audiamus. Uirg. li. iij. Ergo īſtauramus polydoro funus. i. ītegramus ſupplemus ⁊ facimus funus: qō fieri ꝓ loco ⁊ tp̄e ꝯdecebat. Idē lib. vij. Certatim īſtaurant epulas. i. denuo īponunt. Cū ergo īſtauro nihil in ſignificato ꝯueniat cū inſtar: nullo pacto ab īſtar

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

formari dicendū eſt: prȩſertim cū nec ad analogiā ptineat: ꝙ inſtauro non inſtauro facere deberet. Reſtauro autē ꝗ̄uis pene abſoluerit ⁊ pro eo inſtauro ſȩpe poſitū ſit. Lac. lib. vij. vſus eſt p reduco ſeu reformo renuo refricione: Uex ille cū deleuerit iniuſticiā iudiciūq̄ maximū fecerit: ac iuſtos qui a principio fuerunt ad vitam reſtaurauerit: mille annis inter hoīes verſabitur. Non enim ad antiq̄ ſimilitudinē reformauerit intelligendum eſt cum longe elegantiori forma ſint iuſtorum corpora reficienda q̄ ea quā prius habuerant.

Inſterno is. ſup ſterno operio extēdo: vñ inſtrata ȩquor ornamēta dñr. Et īſtratus lect⁹ dr veſte ſtragula excult⁹. Ulpia. inſtratū ſigt oēm veſtē ſtragulā īſternendi cauſa paratam.

Inſtigo as. pe. p. ex in ⁊ ſtigo cōponi vr: vt ſit ſtigo ſtimulo ⁊ inſtigo inſtimulo ⁊ tā in bonū q̄ in malū ſumit. Hiero. de diuo Luca. Obijt plen⁹ ſpū ſcō quo inſtāte in achaiȩ partibus grȩcis fidelibus dñi incarnationē fideli narratione oſtendit Hoc modo componuntur caſtigo quaſi ad id quod caſtum eſt ſtimulo. Fuſtigo fuſte ſtimulo vel ferio.

Inſtingo is. xi. ctū. ītus cōmoueo. Lac. lib. vj. Ego vō eos q̄ vera īprudētes loquūt ſic habēdos puto taq̄ diuinēt ſpū aliquo īſtincti. Ual. max. li. j. ſamij prienenſib⁹ auxiliū aduerſus caras īplorātibus: arrogātia īſtincti p claſſe ⁊ exercitu lenibulā eis deriſus grā miſerūt. Hinc īſtinctus us. ipſa cōmotio. vñ dicimus aliq̄d ſpiritus ſancti inſtinctu factū eſſe.

Inſtita pe. cor. tenuis faſciola inq̄t Acron: q̄ ſtolȩ imā partē ambit. Hor. Nil mediū eſt ſūt q̄ nolūt tetigiſſe niſi illas q̄rū ſubſuta talos tegit inſtita veſte ꝯ alius nullā niſi olenti in fornice ſtantē. Ouid. in arte. Eſte pcul vite tenues inſigne pudoris. Queq̄ tegis medios inſtita longa pedes. vñ ⁊ in euang. legimus de lazaro ꝙ erat ligatus inſtitis. i. faſcijs.

Inſtitor pe. co. negociator ex eo dictus vt Ulpia. inquit ꝙ negocio gerēdo īſtet nec multū refert tabernȩ ſit ppoſitus an cuilibet alij negociatiōi cū interdū ēt ad hoīes honeſtos afferāt merces ⁊ ibi vendāt. Hier. ſup lib. puerbi. Inſtitor negociator q̄ ab eo ſic dr ꝙ p acq̄rendis multiplicādiſq̄ mercib⁹ ſedulus inſiſtat. Idē ꝯ ioui. Anus ⁊ aurifices ⁊ hariolos ⁊ inſtitores gēmarū ſericarūq̄ veſtiū ſi ītromiſeris periculū pudicitiȩ eſt. Poetȩ fere ſp accipiūt īſtitorē p eo qui venditor eſt mercīū delicatar: cuiq̄ veſtiarij ⁊ litterarij dant veſtem circūferendā ⁊ diſtrahendā quē vulgo Circitorē appellam⁹ Ouid. īſtitor ad dñam veniet diſcinctus emacē. Plautus ancillā pro dña negociantē inſtitricē vocat: vergiliaruꝫ quoq̄ ſydus. Inſtitor veſtis dr ꝙ mēſe nouēbri cū ear occaſus eſt ex hoc ſydere ꝯiecturā faciunt hyemis: nam ſi nubilus fuerit ear occaſus pluuioſam hyemē denunciat. Ideoq̄ negociatores ſtatim augent lacernar pcia q̄bus pluuio tpe vtimur: ſi vō ſereno tempore occiderint aſperitas hyemis denunciatur. Idcirco reliquarū veſtitum prȩtia accedunt.

Inſtitori⁹ a. um. qō ad īſtitorē ptinet: vt ars īſtitoria. Hiero. cō. heluidum. Quȩ īſtitorias exercet artes neſcio an corpore qō ſcio ſpū virgo nō pmanet: īſtitoria actio dr q̄ dñs īſtitorē cōuenit vel p īſtitorē ꝯuenit: nā ſi libitinari⁹ polinctorē habuerit: iſq̄ mortuū ſpoliauerit dādū in eū īſtitoriā actionē q̄uis furti ⁊ iniuriar actio cōpeteret inquit iureconſultus.

Inſtituo ex in ⁊ ſtatuo ſignificat decerno. Apul. ſolon aut Lycurgus īſtituit: hinc īſtituta ⁊ īſtitutiōes. Aliqñ icipio. Ply. Priuſq̄ id opus īſtituerē. Aliqñ doceo īſtruo. Sene. ſūt enī non mō lr̄is ſꝫ ēt bonis moribus inſtruēdi adoleſcētes. Qō ⁊ de malis dr. Iuue. Inſtituitq̄ rudes melior locuta ppinq̄s i. docet eas venefica. Aliquādo ordino. Et proprie de ludis de orationibus ⁊ de moribus hoīum dicit. Terē. Optime vitam inſtituit. Sal. Ea familia ortum ita ſe ab adoleſcētia vitam inſtituit: ſe vt oīa bona in ſpe haberent.

Inſtitutū bonū morē ꝯſilio ⁊ rōnȩ ſumptū ſigt ⁊ domeſticā diſciplinā: quȩ lr̄is nō mandant: ſed obſeruant cōi opinione bonorū viror per quādā ꝯſuetudinē. Quintil. nā is q̄q̄ nutricibus triennīū dederit tñ iam tum formari optimis inſtitutis mentē infantiū iudicat: vñ de īſtitutis apud Ual. max. i. de moribus. Aliqñ dr propoſituꝫ incȩptū: vt faciā pro meo

inſtituto. Ply. hȩc ſunt rer principia ⁊ inſtituta naturȩ. Aliqñ dicit decretū ⁊ ſanctio: vñ Iuſtinianus opus ſuū inſtitutam inſcripſit ſed barbare q̄ dicuntur inſtitutiones: ⁊ ita indocilis fuit: vt analphabetus diceretur teſte ſuida.

Inſtitutiones ſunt prȩcepta quibus inſtituuntur homines atq̄ docentur: vt libri a Quintil. de inſtitutione editi. Quandoq̄ inſtitutio vocatur ipſa inſtructio.

Inſto as. qñ datiuo iungit ſignificat inſtantiā ⁊ vim quādā facio ſollicito. Ci. p Quintio. vex qñ tibi inſtat hortenſius: vt eas in ꝯſiliuꝫ a me poſtulat ne dicēdo tp̄s abſumā: interduꝫ incūbo. Uir. Talis erat dido talē ſe lȩta ferebat per medios īſtans opi: regniſq̄ futuris: idē in Buc. ſine caſu poſuit. Deſine plura puer: ⁊ qō nūc inſtat agamus. Interdū inſectationē facio qō vernacula lingua dicimus dar la caza. Liui. lib. j. ita incurriſſe a lateribus fuerūt vt nō ſiſterēt mō ſabinas legiones ferociter īſtantes cedētibus ſꝫ ſubito in fugā auerterēt. Qñ vō actūm hꝫ ſigt vrgeo ⁊ q̄ſi ꝯſto. Plau. in Cur. Si magis me īſtabūt ad ptorē ſufferā. Itē ſupſto. Idem in Aſi. Rectā inſtas viā ea res eſt. i. īgreſſus es ſiue obtines: ſtaſue ſup rectā viā. Et in hymno. Sꝫ prȩmiū mortis ſacrȩ pennis īſtet glīa. Inuenit ēt ſine aliquo pdictor caſuū lꝫ poſſit intelligi. Sal. Ueterani virtutis pſtinȩ memores cōminus acriter īſtare: illi haud timidi reſiſtūt. Inſtare p inſtabant: q̄ſi ꝯſtabāt. i. pugnabāt. Ter. in an. Ego illud ſedulo negare factū: ille īſtat factū. i. ꝯtendit factū. Aliqñ īſequor aduēto. Sal. optimū factu ratus noctē q̄ īſtabat añ capere ne q̄d eo ſpatio nouaret. i. prima erat vel ſeq̄bat. Cȩſar. lib. j. Cȩſar vbi ſe diutius duci intellexit ⁊ diē inſtare quo die frumentū militibus metiri oporteret. Huius verbi frequentatiuuꝫ eſt inſtito as.

Inſtito as. pe. cor. ſȩpe contraſto pugno Cȩſar lib. j. Id conſpicati heluetij qui in montem ſeſe receperant rurſus inſtiſtare ⁊ prȩlium redintegrare cȩperunt.

Inſtans nomen ſubſtantiuū dr minimū tēporis momētū qō īminet ⁊ pſens ē. Uñ etiā apud dialecticos tēpus inſtans dr qō eſt pſens. Ci. lib. iiij. tuſ. Quȩ enī vemētia metuunt eadē efficiunt ȩgritudinē. Inſtantia. i. prȩſentia vrgentiaq̄.

Inſtantia. ſedulitas. Hiero. Mirari non deſino exactionis veſtrȩ inſtantiam. Exigitis enim vt librum chaldȩo ſermone conſcriptum ad latinum traham.

Inſtanter aduerbium ſignificat ſedulo.

Inſtruo is. xi. ctū. ordino ⁊ tā de malis q̄ de bonis intelligi pōt. Uirg. Dolis īſtructus ⁊ arte pelaſga. Silr̄ dr de acie de claſſe de cā ac etiā de mēte alicuius. Plau. ī am. Nos nr̄as more nr̄o ⁊ mō īſtruximus legiōes. Lac. lib. j. Qō malū a grȩcis ortū ē: quor leuitas īſtructa dicēdi facultate ⁊ copia incredibile ē q̄tas mēdacior nebulas excitauerit. Idē lib. iij. Apparet falſaꝫ ⁊ inanē eē oēꝫ phiaꝫ: q̄ nec īſtruit ad iuſtitiȩ munera: nec offm̄ hoīs rōnēq̄ ꝯſumat. Col. li. v. Nōnulli ſtrenue fabricāt nauigia nec ꝯſumata pinde īſtruūt armamētis miniſtriſq̄. i. armāt: vl' munūt. Gel. li. j. Uerba lȩlij hȩc ſūt q̄b⁹ hȩdū q̄ ad epulas fuit allegat⁹ dimiſſuꝫ cȩnāq̄ ita vt lex ſanxiſſet pomis holeribuſq̄ īſtructā. i. paratā Hier. ad ruſ. Quaſi doctus nauta rudē conor īſtituere vectorē. i. docere.

Inſtrm̄ ab inſtruo ſit cui⁹ noīe ſignificat oē illō quo q̄s ad operādū vtit. Sic dicim⁹ arma inſtr̄a belli eē. Legiōes manarȩ ſarcula inſtr̄a agricolatiōis. Et inſtrm̄ dr id quo q̄s docetur Uñ dicimus inſtrm̄ vetus: ⁊ inſtrm̄ nouum pro lege veteri ⁊ lege noua. Ex his enī hō inſtruit q̄d agere aut vitiare debeat. Aliqñ ſumit p apparatu quo fundus taberna ⁊ id gn̄s alia īſtruunt. Sue. de Aug. Et alexādria capta nihil ſibi prȩter murinū calicē ex inſtr̄o regio retinuerit. Sic apud iurecōſultos titulus eſt de fundo īſtructo ⁊ inſtr̄o legato. Aliqñ inſtr̄i noīe intelligit monumentū ſcripturarū ad res geſtas pertinentiū q̄le ferme eſt reptoriū qō vulgo inuentariū appellat. Sue. in veſpa. Undiq̄ īueſtigatis exēplaribus īſtrumentor īperij pulcherrimū ac vetuſtiſſimū confecit.

Inſucco as. ībuo: ſeu īficio: q̄ſi in ſucco balneo. Col. li. viij. Fracta pecudū nō alr̄ q̄ hoīuꝫ crura ſanant inuoluta lanis oleo atq̄ vino inſuccatis atq̄ mox circūdatis ferulis colligata.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

Inſueſco is. Uide in dictione ſueſco.

Inſula pe.coꝛ.ďꝛ terra q̃ vndiq; aq̃s claudiť: ꝓpꝛie aũt in mari. Uñ q̃dã a ſalo appellatas iſulas volũt ꝙ in ſalo.i.in mari ſite ſint. Hic peninſula: q̃ q̃ſi iſula eſt: ⁊ vndiq; fere aq̃s clauſa tm̃ anguſtia que ďꝛ Iſthmos ꝯtinenti annectiť. Mediãnis vocať quã amnis circuit. Inſule etiã dñr domus in vꝛbe ab alijs ſeparate ⁊ vicos vndiq; habẽtes ꝙ ſicut inſule ſunt in mari loca vndiq; ambita vndis diſcreta a ꝯtinẽti: ita dom⁹ nullis ꝯnexe edificijs coherentibus inſule noĩanť. vñ Spartianus ſcribit trecẽtas.xxxv.inſulas olim rome incẽdio abſumptas fuiſſe. Ulpia.titu.de v̾bo.ob. Plane ſi inſulã fulciri quis ſtipulatus ſit nõ eſt expectandũ vt inſula ruat.

Inſulatus.a.um.qđ factum eſt inſula. Auguſt.lib.iiij.ciui.dei. Illas etiam que pꝛius fuerant continentes hoſpitibus atq; aduenis fluctibus iſulatas aliaſq; deſidia maris peruias factas ac pꝛocellis euerſas eſſe ciuitates.

Inſularis ⁊ hoc inſulare quod eſt inſule. Ply. Qui pꝛimus inſularem moꝛbum in vꝛbem inuexit.

Inſularius.a.um.ponitur pꝛo vili. Unde iuriſconſulti viles ſeruos inſularios appellant: qui ſine ciuitate ſũt in opus publicum perpetuo dati ⁊ in inſulam depoꝛtati ſiue in inſulas ad effodienda metalla demandantur.

Inſulto as.frequentatiuũ ab iſilio ex in: ⁊ ſalto cõpoſitũ ẽ: a in u mutata. Et ꝯſtruiť cum dtõ ⁊ aliq̃ñ cum accuſatiuo. Et mõ pꝛo iſilio poniť. Uirg. inſultare ſolo ⁊ greſſus glomerare ſuperbos. Mõ ꝑ irrideo ⁊ ꝯtumelioſius in aliquem aliq̃d vel dico vel facio. Sal. multos tñ ab adoleſcẽtia bonos iſultauit. Ter.in eu. Ne tu iſtas faxo calcibus inſultabis fruſtra. Sue. ſcribit Ceſarẽ dixiſſe ſe inſultatuꝝ capitibus aduerſarioꝝ.

Inſultura pꝛo inſultatione. Plau. Nam ego iſtam inſulturam deſulturam nihil hic moꝛoꝛ.

Inſum in aliq̃ re ſum. Lact.lib.ij.ineſt ergo ſyderibus ratio ad peragendos meatus ſuos apta: ſed dei eſt illa ratio.

Inſummo as.finio. Aug. Omnis opera inſũmata eſt: doloꝛ remanſit. Inſummo is.pe.pꝛo.conſumo. Hiero.ad Pãma deliciarum quodam ſuppellectilem virtus inſumit.

Inſuper pe.coꝛ.ſignificat pꝛeterea: a quo fit deinſuper.

Inſuſurro as. Macro.lib.ij.ſatur. Uale dicenti hoc tm̃ inſuſurrauit: non putabam me tibi tantum familiarem.

Inſubꝛes populi ciſalpine Gallie: cuius ciuitates ſunt: mediolanum Papia Lauda Nouaria Uercelle ⁊ Comum.

Integer.a.um.pe.coꝛ.ſi de etate ďꝛ: intelligiť ea q̃ in floꝛe ꝯſiſtit ſ.iuuẽtute: in q̃ roboꝛ viuidũ ⁊ ſanguis adhuc iteger ẽ: q̃ etate in ſeniũ vergẽte minuiť. Terẽ.in an. Egregia foꝛma etate integra. Integra res que ẽ ꝑfecta de qua nihil ẽ iminutũ: vt integrũ coꝛpus cui nihil deeſt: integer vir q̃ ẽ caſtus: ⁊ qui oĩ virtute pꝛeditus ẽ. Hinc fit aduerbium abintegro qđ ſignificat rurſus: quaſi res perfecta rurſus inchoetur.

Integrum mihi ẽ: ſignificat vtile ẽ: nam illa res dicitur integra que intacta ⁊ nondum tracta ẽ. Rurſus integrum ẽ: ſignificat in arbitrio ẽ ⁊ poteſtate. Cice.lib.iij.de oꝛato. ſed quoniã hec iam neq; in integro eſſe poſſunt.

Integro as.pe.coꝛ.ꝑficio ꝓpꝛie tñ ſignificat rurſus icoho iſtauro ſiue innouo. Uirg. Romaq; ſedẽs miſerabile carmẽ integrat. Liui.lib.v.ſil' vt ab religione aĩos remiſerũt integrant ſeditionẽ tribuniplebis. Ab hoc fit deintegro ⁊ redintegro.

Integraſco is.idem quod integroꝛ. Teren. Hoc malum integraſcit. vbi Do. integraſcit.i.integratur.

Intelligo is.pe.ꝓ.ex iter ⁊ lego q̃ſi in iterioꝛibus lego vñ intelligentia. Ci.lib.iij.of. Explica atq; excute intelligentiã tuaꝫ vt videas que ſit in eis ſpecies ⁊ notio boni viri. Huius cõpoſitum ẽ ſubintelligo qđ ẽ mediocriter itelligo. Hier.ad exuperam. Hoc autem dico non quo te auarum dixicerim: ſꝫ ſubintelligam idcirco adhuc militie operã dare vt impleas ſacculum quem euacuare dominus pꝛecipit.

In tẽpoꝛe ſignificat opoꝛtune. Saluſtius. Maxime ferocia regis mitridatis in tẽpoꝛe bellaturi. Ter.in an. veni in tẽpoꝛe.

Intempeſta nox ďꝛ obſcuriſſima tacita ac ſilens vt ẽ fere media nox: ꝙ careat tẽpeſtatib⁹ ⁊ tumultu cũ tp̃s agendi ẽ nullũ qđ alij concubinuꝫ dicunt ꝙ fere tunc omnes cubent. Ci.in ver. Affertur nocte intempeſta grauis huiuſce mali nuncius.

Intẽpeſtiuus.a.um. Qđ ꝓter tp̃s fit. Boe. intempeſtiui funduntur vertice cani. Gel. intẽpeſtiue atq; inſolute diſſerebat.

Intendo is.ſignificat extendo. Tractũ a venatoꝛibus q̃ retia intendũt ad captandas feras. Uel a ſagittarijs. Cice.de ſuppli. Tabernacula carbaſeis intenta velis collocabant. Idem in Cato. Intentũ aĩum tanq̃ arcũ habebat: nec languens ſuccũbebat ſenectuti. Et intendere eſt aĩaduertere diligenterq; intueri. Uirg. intenti expectãt ſignũ. Itẽ dirigere. Sal.in Iug. In regnũ Atherbalis aĩuꝫ intẽdit. Itẽ inectere illigare. Uir. Et ſtupea vincula collo itendũt. Ci.in Hoꝛtẽ. ꝑ trãſlatõeꝫ dixit. Quero nõ q̃b⁹ intẽdã rebus aĩuꝫ. ſꝫ q̃bus relaxẽ. Item ꝯ conari ꝯtẽdere oĩ conatu. Ci.lib.ij.Tuſ. Quid qui volũt exclamare maius num ſatis habent latera fauces linguam intendere e quibus elici vocem ⁊ fundi videmus.

Intentus.a.um. ⁊ participium ⁊ nomen eſſe poteſt vnde intentioꝛ ⁊ intentiſſimus.

Intẽtio nõ accipiť ꝓ volũtate aut ꝓpoſito ſꝫ ꝓ actu q̃ dirigitur ⁊ exerceť ſeu ſit a volũtate hoĩs vt ſit itẽtio volũtatis ſeu ꝓpoſiti operatio q̃ moꝛe arcus aut choꝛdaꝝ cũ tenduntť aliq̃ñ recte aliq̃ñ magis aliq̃ñ minus q̃ꝫ opoꝛtet ſe exercet.

Intento.as.ab intendo ſignificat minoꝛ. Uirg. Pꝛeſentem qui viris intentant omnia moꝛtem.

Intẽtatus iexpertus.ab intẽtoꝛ aris. Ci.in Lel. Nemo ẽ qui nõ quo cũ ꝯſueuit libẽtius vtatur q̃ꝫ intentato ⁊ nouo.

Inter ꝑpoſitio ẽ ab in deducta q̃ ſeparať ⁊ cõponiť. Separata ſig̃t μεταξυ Gel. iter os ⁊ officia multa iteruenire pñt. Aliq̃ñ in medio quoꝛũdã: vt iter reges: iter vicinos. Aliq̃ñ i eũ locũ vbi. Ci. Dico te pꝛioꝛe nocte vt vẽiſſe iter falcarios.i.illuc vbi ſũt falcarij. Aliq̃ñ ꝑꝑ ſeu poſt. Uirg. Hunc iter fluuio tyberin⁹ ameno. Cõpoſita v̾o mõ ſig̃t de medio: aut de medio vt itercipio. Mõ totũ vt iterbibo. Mõ facti ꝑuatõeꝫ ſiue deſtructionẽ: vt iterficio iterimo. Et in hac ſignificatiõe multitudinẽ totã ſil' peremptã ſiue in totũ ſil' cõplectiť: vt interneco. Mõ ſignificat maxime vt interdico iter minoꝛ. Cõponitur autẽ fere cũ oĩbus lr̃is ⁊ integra manet. A vt interareſco B vt interbibo C vt itercedo D vt interdico E vt intereo. F vt interficio. I vt interiaceo. L vt interlino. Notanť intelligo vbi r mutať in l. M vt iterminoꝛ. N vt interneco. P vt interpello. R vt interregnũ. S vt interſum. T vt iturbo. U vt interuenio. Ab inter fiunt interea ⁊ interim.

Interaneus.a.um.ab itra fit: ſicut ex̃neus ab ex̃: ⁊ ſignificat inteſtinũ. Ply. medelle ſũt inumere ad iteranea. Col.lib.x. Quidã exemptis interraneis occiſas vel intus icludunt q̃ tp̃e hyberno pluuijs deliteſcẽtibus apibus ꝑbent tepoꝛem.

Interareſcere eſt penitus areſcere hoc eſt aridum fieri ⁊ languens ſicut interbibere.

Interraſile pe.coꝛ.qđ eſt interpolatum celatura ſeu ſculptura ⁊ plano. Planũ eni iter celaturas q̃ſi raſum vr̃. Hier.in Exo. Et ipſi labio coꝛonã interraſilem altam q̃ttuoꝛ digitis.

Interamna vꝛbs vmbꝛie ꝙ iter duos amnes ſit conſtituta.

Interbibo penultima coꝛrepta. totum bibo. Plau.in Aul. Pꝛeterea tibicinam que mihi interbibere ſola ſi vino ſcatet coꝛinthienſem fontem ⁊ pyreneum poteſt.

Intercalo as.pe.coꝛ.interſero ſeu iteruoco. Liui.lib.ix. Ut intercalate pene vſurã habeãt. vñ itercalaris mẽſis: dictus ẽ quo iterſerebantur dies q̃ deerãt ad cõplendũ annũ. Diuerſis q̃dẽ rõnib⁹ diuerſo tp̃e. Is ãt mẽſis erat febꝛuari⁹ q̃ñ erat vltim⁹ anni: nõ tñ intercalabanť in fine mẽſis ſꝫ poſt vigeſimũ ⁊ tertiũ terminalib⁹ iã peractis deĩde reliquos febꝛuarij dies q̃ erãt q̃nq; poſt intercalationẽ ſubiungebãt vetere religionis ſue moꝛe vt febꝛuariũ oĩno martius ſequereť: intercalares kalẽde dñr kalẽde mẽſis itercalaris.i.febꝛuarij. Alij intelligũt kalẽdas martias nõ ꝙ eo mẽſe intercalerenť dies: ſed ꝙ eſſent ꝑxime diebus intercalatis.i.ꝙ ſtatim ſequerentur intercalationẽ quinq; tantũ diebus interpoſitis: itercalares dies greci emboliſmos ſiue pyperbolicos nominant: itercalares verſus qui frequenter iter aliquos verſus interponť

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

vt eſt apud Uirg. Incipe menalios mecū mea tibia verſus.

Intercalaris ⁊ hoc intercalare ſeu intercalarius a.um. quod interſeritur. vide in dictione intercalo de qua modo.

Intercapedo pe.pro. interſtitium temporis: mora in medio alicuius rei poſita: ſiue tempus de medio eius captum ⁊ diuiſio. Feſtus. Intercapedo tempus interceptum com.ſ. mora eſt ad capiendum. Cice. filio Tiro. Itaqꝫ iam me non penitebit intercapedinem ſcribendi feciſſe.

Intercedo is.pe.pro. ſſi. ſſum. Interueni cōciliādi gratia: vt interceſſi apud regē ꝓ tua ſalute. Apul. Dū ꝓ inope ac calamitoſo intercederē. Aliqñ intercedere ſigt mediū eſſe. ſiue de loco: ſiue de tēpore dicat̄. Ceſar. li.i. nō ſe hoſtē vereri: ſed anguſtias itineris ⁊ magnitudinē ſyluaꝝ que inter eos atqꝫ ariouiſtū intercederent. Ci. lib.ij. de ora. Uix annus interceſſerat. De verbis quoqꝫ dr̄ q̄ſi in mediū opponere: vt Tribuni interceſſerunt hoc ē oppoſuerunt ſe et rē impediuerunt contradixerunt. Ceſar. lib. viij. Quod ſi ad aricinoi ſpectat nihil intercedi quo minus ſamniti populo pacis belliqꝫ arbitrium ſit. Ter. in An. Si nulla egritudo huic gaudio interceſſerit. Dicimus etiā intercedit mihi tecū amicicia. intercedit tibi cū illo affinitas. Hoc ē media eſt: que me tibi: ⁊ te illi ɔciliat. Gel. ꝓ inhibere ac coercere poſuit. ne ſibi inq̄t intercedamꝰ: quo minus ſuapte poteſtate vti liceat. Similiter Sue. i Ceſa. Ceterū Cecilio metello tribuno ple. turbulētiſſimas leges aduerſus collegarū interceſſionē ferenti auctorē propugnatorēqꝫ ſe pertinaciſſime preſtitit. Et proprie īterceſſio tribunoꝝ erat quibus vis fuit intercedendi hoc eſt vetandi prohibendiqꝫ. nam vt Gel. docet Tribuni ple. antiquitus creati videnť nō iuri dicendo ſed interceſſionibus faciēdis vt iniuria que coram fieret arceretur: ⁊ vt vim fieri vetarent.

Intercido is.pe.ꝓ. intercidi interciſum ex inter ⁊ cedo e diph. i i productā mutata ſigt in medio ſeco. Ceſar. li. ij. Ut ſi poſſent caſtellū cui preerat Titurius quintus legatus expugnarēt pontēqꝫ intercīderent. Hinc interceſa hoſtia dr̄ ⁊ porrecta. macro. li.i. ſatur. Interciſoꝝ dierū quibuſdā horis fas ē quibuſdam fas nō eſt. Interceſa ⁊ porrecta fari licet. Quibꝰ verbis ſignificat̄ poſt immolatam hoſtiam: ⁊ ipſius exta in aram focumqꝫ porrecta ⁊ data in die interciſo fas eſſe pretori ius dicere ⁊ fari verba illa do dico addico. Et ita dies interciſi ex parte feſti: ⁊ ex parte profeſti ſunt Cic. ad Atticum ne quid interceſa ⁊ porrecta vt aiunt oneris mihi addat̄ aut temporis. Ex quo datur intelligi vt tempore finito ſtatim redire poſſit ſine vlla prorogatione ſicut interceſa ⁊ porrecta victima e veſtigio pretor poterat ius dicere ⁊ fari.

Interciſi dies erant deorum hominumqꝫ cōmunes. Hi inter ſe non in alia diuidebantur. Illoꝝ enī dierum quibuſdā horis fas erat: quibuſdā fas nō erat ius dicere. nā cum hoſtia cedebatur fari nefas erat interceſa ⁊ porrecta fari licebat.

Intercido is.pe.cor. a cado componitur ⁊ preteritum intercidi: ſupinum interciſum facit: ſignificatqꝫ inter hec ſiue inter illa aut iſta ſiue inter ea deficio ac pereo. Liuius lib. ij. Credo quia nulla geſta res inſignē fecerit conſulatum memoriam intercidiſſe. Gel. Certe quidē maiore nunc copia populi oppreſſe intercidiſſem. Ply. lib. xxxv. ſiue extant intercidere.

Intercino is.pe.cor. ī medio cano. Hor. ī epiſtolis ꝑ trāſlationē dixit neq̄d medios ītercinat actus. qđ nō ꝓpoſito conducat.

Intercipio is.pe.cor. de medio vel inter hec capio: vel aliquē inter aliquid agendū occupo. Plau. in Aſi. Tum protine redimes me ſi me hoſtes interceperint. i. de medio alioꝝ. vel īter ea que gerebant̄: vel īterim: in medio: ſiue dum irē ⁊ ſimilia qñqꝫ tamen ſignificare poteſt totū capio ſicut exponit Do. illud Teren. in Eu. quod nos capere oportet hec intercipit.

Intercludo is.pe.ꝓ. iter claudo in quo n euphonie cā interiectū eſt: cum ſit idē quod interſepio. Uar. ſubterra que hñt frumentū in his quos vocāt ſyros ꝙ cū ꝑiculo introit̄ recenti apertione ita vt in q̄buſdā ſit intercluſa aīa. Pro īpedio tñ ſumit̄ Uirg. Sepe illos aſpera pōti. Intercluſit hyems: ⁊ terruit hauſter euntes. Ci. ad Heren. Ut ille qui ad diem commeatus non venit ꝙ eū aque intercluſiſſent. Introcludo vō eſt in īteriorībꝰ claudo. Sene. Qui domi ītrocluſus ociabat̄

Intercolumnium. Uide in dictione columna.

Intercus cutis. pe. pro. morbus intra cutem exiſtens. Quando adiectiuum ponitur pro inteſtinis. Cato. Intercutibus ſtupris obſtinatis. Gel. intercutibus vitijs madentes.

Intercutaneus a.um. quod intra cutem eſt.

Interdico pe.pro. maxime prohibeo. interdicit̄ aūt locus hō res Et cōſtruit̄ cū ablatiuo. Cice. in Cato. Male rē gerētibꝰ patrijs bonis īterdici ſolet. Aliqñ tñ res que prohibet̄ ⁊ is cui ſit ꝓhibitio in noīatiuo paſſiue poni ſolet. Liui. li. viij. Interdictūqꝫ mare antiati populo ē. Metellus. Illi vō oī iure atqꝫ honeſtate īterdicti ſūt: ego neqꝫ aq̄ neqꝫ igni careo. Ci. pro domo ſua. Ut. M. Tullio aq̄ ⁊ ignis īterdicat̄. Lac. vō. li. vj. cū ablt̄ō dixit. Nec tñ q̄ſqꝫ īterdictū ſibi putet aut cōione cū amicis aut charitate cū ꝓximis. Sūt ēt q̄ ꝑ accuſatiuū ꝓferāt Sueto. ī Nero. Et cū interdixiſſet vſū amethiſtini ac tyrij coloris ꝓcluſit cūctos negociatores. Sene. li. iij. de ira. Si iubes Ceſar ſtatim illi domū meā īterdicā. Qđ ē ɔtra Sipōtinū q̄ negat poſſe cōſtrui cū accuſatiuo. Sꝫ frequētior vſus ē vt poſt datiuū iungat̄ ablatiuꝰ. Significat tñ qñqꝫ obſtare: ⁊ tūc dūtaxat datiuo ɔſtruit̄. Cice. in Uer. actiōe. iiij. Nemo noſtrū poſſet edes ſuas: nemo fundū: nemo bona patria obtinere: ſi cū hec a quopiā veſtrū petita ſunt pater improbus cui nemo interdicere poſſit: det quem velit iudicem.

Interdictū participiū ⁊ nomē eſt. Naꝫ interdicta vt eſt nomen ſunt forme ⁊ conceptiones verboꝝ q̄bus pretor aut iubebat aliquid fieri aut prohibebat quod tunc maxime faciebat cū de poſſeſſione inter aliquos contendebatur.

Interdū ex inter ⁊ dū: quod antiq̄ interduatim dicebant. Uirg. lib. ij. Ge. interdum anthe de re pandunt veſtigia nigre.

Interdiu aduerbiū tp̄is ſignificat per diē cui ɔtrariū eſt noctu Cato de re ruſ. Canes īterdiu clauſos eſſe oportet: vt noctu acriores ⁊ vigilātiores ſint. Ply. li. xviij. Malum patremfamilias q̄ſq̄s interdiu faceret qđ noctu poſſet: niſi intempeſta te celi. Dicit̄ ⁊ interdius. Plautus. in Muſ. ſed quid hoc occluſa ianua eſt interdius Et in Aul. neſcio pol: que illūc hoīē intemperie tenent vel peruigilat noctes totas tum autem interdius quaſi claudus ſutor domi ſedet totos dies.

Interea pōt eſſe aduerbiū tp̄is ⁊ loci ɔpoſitū ex integris duobꝰ Inter ⁊ ea. Qđ cū ſit neutrū plurale debuit corripi. Sꝫ q2 factū eſt aduerbiū producit a ſicut preterea antea poſtea. Pōt tñ ⁊ ablatiuꝰ ſingularis ītelligi q̄ ī ɔpoſitione ſolet hmōi īueniri vt q̄pp: quo circa. Sigt aūt inter. Ter. in Ecy. Quid interea. Do. Exultātis ⁊ geſtientis audire. Interdum ſignificat tamen. Uirg. nec nulla interea eſt inarate gratia terre.

Interea loci due partes ſunt: que cum coniuncte vnam fecerint mutant accentum. Interea loci inquit. Teren. in Eu. ad macellum vbi aduentamus.

Intereo is. interij. in totum morior: deſtruor id eſt aīa ⁊ corpore. Lac. li. vij. Sed ⁊ genus oē impioꝝ radicitus īteribit. Ter. Perij interij. Hinc interitus us. ꝓ morte cū ſit ſeparatio quedam ex eo dictus ꝙ eat medius īter aīam ⁊ corpus. Cic. lib. j. tuſ. Eſt enī interitus q̄ſi diſceſſus ⁊ ſecretio ac direptio earū partium q̄ añ īteritū iunctiōe aliq̄ tenebant̄ īteritus vō participiū repit̄ in paſſiua ſignificatione vt exēplum Claudij demōſtrat. Pugna acriter cōmiſſa ⁊ multis vtrinqꝫ interitis.

Intereſt cōponit̄ ex in ⁊ re ⁊ eſt: vt ſit q̄ſi in re ē. Uñ mea intereſt in re mea eſt. Hoc eſt in mea vtilitate. Iōqꝫ cōſtruit̄ cum his ablatiuis mea tua ſua nr̄a vr̄a ⁊ cuia ſiue ſit ꝑſonale ſiue imperſonale cū in alijs noībus gtō iungat̄: vt ſocratis intereſt. i. in re ſocratis eſt. interdū ſeparatim iūgunt̄. Liui. Quid enī in re eſt aliud ſi plebeiā p̄ricius duxerit. q̄d iuris tādem mutat. Plau. ſi tuā ē q̄ppiā in rē: i. ſi tua ītereſt. Idē. vtrū Ueniat necne nihil in re ē mea. Ponitur qñqꝫ ſine aliquo caſu. Ply. li. ix. ſeri ēt radices illita ſimo ītereſt ſic dicimꝰ Intereſt vñ q̄s gaudeat. i. multū facit vel dr̄ia ē. Ual. max. nihil intereſt an humi vel ſublime putreſcā. Ci. genitiuū iunxit cū ait. Per magni ītereſt quo tp̄e hec ep̄la tibi reddita ſit. ſilr̄. Li. ſi nihil intereſt regis peto vt dum dico vinculis liberer. nam

hęc noīa magni parui tanti q̄ti ⁊ aduerbia facile multū plus plurimū parū paulū paululū pauxillū nihil nō q̄d aliq̄d magis minus maxie minime iungunt̃ cū his verbis intereſt et refert vt minime ītereſt minime refert. Cōponit̃ ēt ex īter ⁊ ē ſignificatq̃ īterdū p̄ſentē eē: ⁊ ſic ↄſtruit̃ cū d̃tō. Ual. max. Quo facilius laborib⁹ ⁊ p̄iculis ītereſſet. Interduȝ in medio eē. Liui. de ſcd̄o bel. puni. Id morari victoriā rati ꝙ ītereſſet amnis. Col. Arbores q̄ ītereūt ablaqueabunt̃. Interdū differētiā īportat ⁊ ↄſtruit̃ cū duobus accuſatiuis mediāte inter. Ci. inter hoīeȝ ⁊ beluā hoc maxie ītereſt. Dicimus quoq̃ ſapiens ītereſt a ſtulto ⁊ ſtulto. Ter. Hoī hō q̄d p̄ſtat. ſtulto intelligens q̄d intereſt idē alio mō protulit in Adel. Hoc pater h̄ dn̄s ītereſt. īterdū īportat diſtantiaȝ ⁊ ↄſtruit̃ cū abltō loci vbi īcipit diſtātia: vl' aduerbia localia: vt ex foro ad p̄toriū īterſūt. xx. paſſus ⁊. x. milia īterſūt hīc illuc. fit tñ meli⁹ p̄ diſto

Interequito as. in medio eq̄to. Cęſar. li. vj. Ordines īterequitās.

Interfemineū. Apul. appellat genitalia muliebria eo ꝙ inter fęmina ſint collocata. Fęmina v̄o ſūt partes fęmorū īteriores.

Interficio is. pe. cor. ſig̃t facti priuationē. Ci. Dolobellę ablatiuo iunxit. Eadē mulier virū ⁊ filiū eodē tēpore veneniſ claȝ datis vita interfecerat. Qd̄ ēt de inimatis dicit̃ Uir. Ter. ſtabulis inimicum ignem atq̃ īterfice meſſes. i. perde ⁊ cremare.

Interfluo p̄ mediū fluo Ply. Flumine mediū oppidū īterfluēte

Interfundo per medium fundo. Ply. lib. j. idē oceanus interfuſus intrat per tot maria q̄bus Africā: europā: Aſiam diſp̄tit.

Interiaceo es. pe. cor. vide in dictione iaceo.

Interiacio is. pe. cor. inter aliq̄d iacio: interpono: intermitto: intermiſceo. Augu. li. viij. cō. Tūc interiecto aut digito aut neſcio quo alio ſigno codicē clauſi. Col. li. j. vt ſi q̄ interiecta ſint ſtramētis aut paleis ſpinarū vel germinū ſemina intereant. Liui. li. j. Aliaſq̃ interiectas collibus valles. idē ibi paucis interiectis diebus. Cęſar. li. vij. Galli īter equites raros ſagittarios expeditoſq̃ leuis armaturę interiecerāt q̄ ſuis cedentibus auxilio ſuccurrerēt. hinc interiectio p̄s orationis quę in oratione interponit̃. De q̄ Aug. ſic loquitur. interiectio non pars or̃onis eſt: ſȝ ſignū affectionis erūpētis aī vocem. Et ſignificat aut lęticiam vt euax: aut amaritudinē vt Heu. Ergo quot ſunt p̄turbati aī motus tot voces reddūt ⁊ vocantur interiectiones ꝙ interrumpant orationem vt illud. Hic inter denſas corylos: vbi in mediuȝ orationis īteriecta ē a littera.

Interijcio is. pe. cor. idem q̄d īteriaceo. Uar. Et inter ſingulas a preſepibus intericere longurios: qui eas diſcernant.

Interibi pen. cor. in medio eius loci. Gel. lib. ij. Conſul interibi dum ea pugna ſe in locos tutos ſubducit.

Interim pen. cor. aduerbiū tēporis ſig̃t ītra hoc tempus. Ponit̃ ⁊ pro aliq̄ñ. Quintilia. Prima barbaris mi ac ſolęciſmi fęditas abſit. ſed quia interim excuſant̃ hęc vitia: aut cōſuetudine: aut auctoritate: aut vetuſtate: aut deniq̃ vicinitate virtutū acriter ſe ī illud tenue diſcrimen grāmaticus intēdat. Aliq̄ñ p̄ repēte. Ter. in Ecy. Primū dies cōpluſculos bñ cōueniebat ſane inter eas interiȝ miris modis odiſſe cępit ſoſtratā. Do. interim diſcretio eſt rei quę ad narrationem pertinet vt apud Teren. in An. interim nonnunq̄ȝ collachrymabat.

Interimo is. pe. cor. interficio. Plau. in Ciſ. Accurrite ne ſe interimat. Interdum ponitur pro priuo. Idem ibi. Nam duduȝ vt concurrimus alcheſimarchus ne ſe vita interimeret.

Interimentum. Uide in dictione detrimentum.

Interiungo ſubſiſto. Tractum a curru cuius rote interiecto ſude iungitur vt quieſcat. Mar. Et cum currere debeas bouillas interiungere quęris ad camęnas.

Interlino is. pe. cor. in medio ſiue per medium maculo. Hiero. Quibus lamentis: quo dolore: quo gemitu ſe abeuntem proſecutus ſim iſte quoq̃ teſtes ſunt quas cernis interlitas. Ci. pro Cluentio. Qui tabulas plubicas municipijs vi corripuiſſe iudicatus ſit qui teſtamentum interleuerit.

Interloquor pe. cor. in medio loquor: ſiue loquendo impedio. Ter. in Heau. Siccine me interloquere. Aliq̄ñ ſignificat īter aliquid agēdū definio. Uñ interlocutoria ſn̄ia vocat̃ q̄ non definit cōtrouerſiā ſȝ aliquid obiter ad cām p̄tinēs decernit

Interluceo es. pe. pro. in medio luceo.

Interluco as. pe. pro. a lucus fit vbi cū cedit̃ lux ingredit̃. Ply. li. xvij. interlucatio arboribus p̄deſt: ſȝ oīum annoȝ trucidatio inutiliſſima. Eadem dicitur Collucatio apud Catonem.

Interluo is. interfluo. Clau. li. j. Trinacria quondaȝ italię pars vna fuit ſȝ pōtus ⁊ ęſtus mutauere ſitū: rapuit ↄfinia nereus victor ⁊ abſciſſos īterluit ęquore mōtes. Aliq̄ñ īterluē lauare ē. Cato. d̃ re ruſ. Manus īterluito: poſtea vinum ſumito.

Interlunium dicitur id ſpatium temporis in quo nec ampli⁹ luna vetus apparet: nec adhuc noua videtur quia radijs ſolaribus operta ſit ſupra non autem e regione.

Interlumina ſpatiū q̄d inter columnas relinquitur.

Intermeſtris luna dicit̃ interluniū ⁊ coitus lunę. Ply. lib. xvj. Idēq̃ mox intermeſtri luna atq̃ dimidiata. intermeſtrium Uar. lib. j. de re ruſ. Qd̄ a noua luna creſcit ad plenaȝ ⁊ inde rurſus ad nouam lunam decreſcit quo adveniat ad intermeſtrium eq̄uo die d̃r luna eē extrema ⁊ prima a quo Athenis eam diem appellant ενὰμ καὶ μεαμ ἸριακαΔος.

Interminus a. um. q̄d nō h̄ȝ terminū. Sido. ad Fonteiū. Dominis ſimplicio ⁊ apollinari intermina ītercessione vos cōperi

Intero is. pe. cor. intus tero. Teren. in Phor. Tu te tibi hoc intriſti: tibi oē eſt exedendum. Hoc autem īter ruſtico de aleato mortario dici ſolet: proprie enim hmōi cibus intrita dicit̃: q̄uis etiam de alijs rebus dicat̃ quę terunt̃. Ply. lib. xxxvi. Ruinaruȝ vrbis ea maxime cā ꝙ furto calcis ſine ferumine ſuo cęmenta componuntur. Intrita quoq̃ quo vetuſtior eo mollior. Intrita ergo vr̃ eſſe calx ſed illa maxime quę non e gleba ſtatim ad opus confertur ſed tempore maceratur atq̃ fermenteſcit. Utuntur hoc vocabulo. Uar. Col. Uictru. vt intrita proprie tectorijs nobilibus calx e gleba: vulgarib⁹ ⁊ villibus albarijs fere dicata ſit. Legitur ⁊ intritum apud Ply. lib. xxxv. pro terra ipſa vnde lateres figuntur. Intritum inquit ipſum eorum priuſq̄ȝ fingantur macerari oportet.

Intermico as. penul. cor. in medio ſplendeo. Clau. li. j. Rutilum ſquāmis intermicat aurum. poteſt etiam intelligi in ſquammis vehementer micat.

Intermitto ad t̄ps omitto ceſſo. Ci. Et ſi ego id t̄ps intermiſeraȝ potius q̄ȝ omiſeram. Liui. Cum iter non intermitteret.

Interminor pen. cor. maxime minor. Plau. in Aſi. Mihi tibiq̃ īterminatus ē nos futuros vlmeos ni hodie argyrippo eēnt viginti minę. Teren. in An. interminatus ſum ne faceres.

Intermorior penitus morior: ſeu intra hęc morior. Bithynicus peto a te vt abſcentē me q̄buſcūq̃ in rebus opus fuerit tuearis ſi nullū officiū tuū apd̄ me ītermorituȝ exiſtimas. Intermortuū v̄o latini dicūt eū q̄ inter mortē vitāq̃ ex dolore p̄cūbit ſimilis expirāti. Ply. li. xxxij. Uituli marini adeps īſtillat̃ naribus inter mortuaȝ vuluę vitio. Sue. de Nero. poſtq̄ȝ deīde Galbā ⁊ Hiſpanias deſciuiſſe cognouit: collapſus aioq̃ male fracto diu ⁊ ſine voce ⁊ p̄pe intermortuus iacuit.

Internaſcor in medio naſcor.

Interneco pe. cor. ſimul īterficio ⁊ multitudinē totā ferme cōplectit̃. Plau. in Am. Legiones reueniūt domū duello extincto maximo atq̃ īternectis hoſtib⁹. Hic internectio vitę priuatio. Liui. li. ix. Lucerini ac ſamnites ad internitionem cęſi.

Internectiuus a. um. q̄d ad internicionē pertinet. Uñ internectiuū teſtamentū d̃r p̄pter q̄d dn̄s eius necatus eſt. Internectiuū bellū: q̄d ad deſtructionē fit. Liui. li. ix. Nullus mod⁹ fuit cędibus: delectaq̃ auſonū gens vix certo defectionis crimine perinde ac ſi internectiuo bello certaſſet. Ply. Habet deinde internectiuum bellum cum ichneumone.

Internodium: ſpatium inter modum ⁊ nodum. Col. li. iij. Uirgam mallearem non amplius q̄ȝ ſex gemmarum eſſe conuenit: ita tamen ſi breuia internodia habet.

Internoſco inter alios ſiue alia noſco.

Internuncius: qui inter aliquos medius eſt: ad aliq̄d tractandum: ⁊ mō huic: mō illi per vices nūciat. Plau. in Am. Seu per ſcriptas litteras ſiue qui ipſe ambiſſet ſibi: ſeu per internuncium. Huius fęmininum eſt internuncia.

Interopus ſignificat dum operatur. Tibul. Crura ſonant fer-

ro ſed canit interoptis.
Interordo ſpatium quod eſt inter ordines. Col.lib. vj. vt iacēs non excedat interordinis ſpatiū. Idem macro ſolo quinis pedibus interordines omiſſis mediocri ſenis.
Interordinium idem ſignificat. Idem. minimum eſt quinꝫ pedum interordinium ſeptem maximum. Hinc interordinarius a.um. Idem. Cōſitis pluribus īterordinaria ſemina malleolis: quos poſteaꝙ̄ cōualuerint crudo ſolo quod emiſſū eſt: tranſuerſis ſcrobibus propagent.
Interpellare eſt loquentem vel aliquid agētē īterrumpere. Cice.lib.j.tuſ. Sed nihil te īterpellabo continentem orationem audire malo. Ply. ī epiſtolis. interdum laſſo mihi opportuna interpellatione ſubueniunt. hinc interpellatores dicti. Ci. in litteris ſine īterpellatore verſor. Aliquando īterpellere ē dicere. Lucil. lib. xxx. verum tu quid agis. interpella me vt ſciā. Aliquādo. Rogare. Uale.max.li.iij. Cato vt ſocios apō auunculum adiuuarunt cōſtanti vultu non facturum rn̄dit. Interdum deinde ac ſepius interpellatus ī propoſito pſiſtit.
Interpollare īmittere īterponere. Ambro. Illi naturalia captāt ſecreta ⁊ vltra orbis terrarū terminos mare norūt qȯ nulle īterpellant inſule: nec terra aliq̄ interiacet. Aliqn̄ ſignificat noua re māgonizare ⁊ quaſi nouā formā a veteri fingere: q̄ſi interpollire: tractū ab arte fullonia qui poliendo vellera queꝗ in nouam ſpeciem mutāt. vnde veſtes interpollate et mancipia interpollata in iure ciuili: que cum ſint veterana lenocinio ⁊ arte faciem mutant pro recentibuſꝗ ac nouicijs licenter. Ply. At hercle alexandrie vbi thura interpollantur ideſt rudia cum ſunt poliuntur. Conuehebatur enim illius thus rude aſpectu ſimile cortici. Plau. in Am. Illic me homo interpollabit: meumꝗ os finget denuo.
Interpolla noua inuenta ⁊ renouationes artium ⁊ aliarum rerum. Ply. mutatur ars quotidie quotiens interpollis ⁊ ingeniorum grecie flatu impellimur.
Interpollatrix: mulier que antiquas veſtes renouat vt eas facilius vendat. pompo. interpollatricem accerſire oportet q̄ huic veſtē abducat. Et mulieres vitia deformitatis arte occultantes interpolle dicuntur.
Interpres ex inter ⁊ pres: quod non eſt in vſu: licet pres pro fideiuſſore inueniat̄. Et ē qui in aliqua re agenda medius ē ⁊ veluti ꝯciliator ⁊ auctor. Uir.li.iiij. Ge. Tuꝗ harū interpres curarū ⁊ cōſcia iuno. Interpretes ab Aſconio dicuntur per quos indicit̄ pactio. Quoniā vō huiuſmodi homines aīos eorum quibus dati ſunt interpretes ſciſcitantur ⁊ inuicem illis exponūt: factū ē vt interpres ꝓ eo accipiat̄ q̄ obſcura exponit. Uirgi. Troiugena interpres diuum. vbi Ser. Interpres vaticinator qui mentem deorum mortalibus publicat.
Interpretor.pe.cor. expono Hiero. ad Helio. interpretare vocabulum monachi hoc ē nomē tuū q̄d facis in turba qui ſolus.
Interpretamentum. interpretatio. Gel. Ex quibus diuerſa latine lingue interpretamenta collegimus.
Interpremo pe.cor. intercludo. Plau. in Ru. Aedepol infortunio hominem predicat donabilem qui ſacerdotis ſceleſtus fauces interpreſſerit.
Interputo as.pe.cor. inter aliq̄d ⁊ aliq̄d decido. Col.li.iij. Roſaꝫ fruticibꝰ ac ſurculis diſponi ꝑ ſucolos pedales ꝯuenit ꝑ idē tēpus quo ⁊ viola: ſed oībus annis fodi ante calēdas Martias ⁊ īterputari oportet: hoc modo multis annis perennat.
Interrumpo per medium ſeu in medio rumpo. Plancus. Pōtes: quos feceram interrupi.
Interreges ꝓprie dicti ſunt cētū patres q̄ mortuo Romulo donec alius rex crearet̄ rempu. gubernabāt. Ex his enī auctore Feneſtella decernebat̄ cuius q̄nꝗ dierū ſpatio fineret̄: et ita ꝑ totū annum omnes finiebant imperium. Sic inter regnum regni interuallum ⁊ ſpatium temporis quouſꝗ in loco mortui alius ordinatur: Uide in dictione Reges.
Interſcapiliū. vallecula q̄dā a fine colli īcipiēs iter ſcapulas iacet. Higy. ī deſcriptiōe Urſe. ī humero clarā vnā in pede de poſterioribus nouiſſimo duas ī ſummo interſcapilio vnam
Interſcindo in medio ſiue per medium ſcindo. Liui. Pontem qꝫ interſcinderent. Lactan. de opi. Labra ipſa: que quaſi antea coherebant q̄ꝫ decenter interſcindit.
Interſepio is.pe.ꝓ. intercludo vel intermedio. Lact.lib. de opi. Ad id velut pariete per medium ducto interſepſit.
Interſero pe.cor. interſeui interſitum: in medio planto ſemino inſeroue. Gel.lib.j. Eadem rōne qua ſecundi quattuor interſiti ſunt. Col.lib. iiij. deinceps paſtinatur malleolus ordinarijs vitibus interſerendus. interſero vero pro interpono interſerui interſertum facit. Hiero. in prolo. Salo. Ea que minus habebantur interſerens.
Interſono as.pe.cor. ſignificat in medio ſono.
Interſpiro as.pe.pro. de medio ſeu per mediū ſpiro Cato. Manu cōprimito acina vt cōbibant aquā marinā: vbi impleueris doliū operculo operito relinquito qua interſpiret.
Interſterno is. in medio ſterno. Iuſti. lib. j. Hec Babyloniam condidit: murumꝗ vrbis cocto latere circundedit arena pice bitumine interſtrato.
Interſtinguo is. interualla aliqua extinguo. Feſtus. Ignis veſte ſi quando interſtinctus eſſet virgines verberibus afficiebantur a pontifice.
Interſto as. īter aliq̄d ſto: īntercedo. Un̄ īterſtātia ⁊ interſtitium
Interſtitiū: ſpatiū ⁊ diſtātia īter aliq̄. Macro. Cū quattuor ſint elemēta ex q̄bus cōſtāt corpora: terra aqua aer ⁊ ignis tribꝰ ſine dubio interſtitijs ſeparant̄: quorū vnū ē a terra vſꝗ ad aquā. Ab aq̄ vſꝗ ad aerem ſequens. Tertium ab aere vſꝗ ad ignē. Higy. Quod ab eo ſydere paruo interſtitio differt.
Intertextum quod in medio textū aliquid hꝫ: vt chlamis intertexta auro: que vulgo brocata ex auro dicitur. Picturata vl̄ acu picta vel phrygiata dicitur recamata.
Intertraho de medio traho. Plau. Ni ego illi puteo ſi occepſo animam omnem intertraxero.
Intertrigo pe.ꝓ. nomē ab interterēdo deductū. Et ē id malū cū ſimul mēbra interterunt̄: ⁊ ꝯfricant̄ accedēte ſudore. Uulgo dr̄ Trafregatio. Tūc enī femina atteruntur aduruntur qꝫ. Paratrima a grecis appellat̄. Col.lib.vij. intertrigo bis die ſoluit̄: aq̄ calida mox decocto agrico ſale cū adipe defricat̄.
Interturbo valde turbo. Dauus īterturbat oīa inq̄t Ter. in An. Ubi Do. Hic īter auctiua particula ē adeo vt nō ꝓ medio ſignificatione ſit: ſꝫ q̄ maiorē habere nō poteſt: vt interfectus.
Interuello is. de medio vello: quod fit cum malas herbas a bonis extirpamꝰ. Palladius. Si ſpiſſa ſunt interuelles aliqua vt cetera roborentur. Plau. in am. Ut ego infelix homo fui qui non alas interuelli.
Interula pe.cor. camiſia. Hinc illud. Quem veſtire debuit interula veſtiuit interitu.
Interuaco as.pe.cor. in medio vacuus maneo. Colu.lib.v. Bulbus tripedaneis interiacentibus ſpatijs obtutus anno celerius maturam perticam prebet.
Interuenio is.pe.cor. in medio negocio quaſi ex īſidijs ſuperuenio ⁊ opprimo in ipſo actu q̄ rem cellatam vellent. Teren. in Adel. interuenit homo de improuiſo. Et interuenire ē intereſſe. Cice. Quod non eſſet factum ſi ipſe interueniſſem. intercedere quod ab eccleſiaſticis ſepiſſime vſurpatur.
Interuenium: quo eſt inter venas. Uictr.lib.viij. Sed non per interuenia dilabantur: ⁊ decreſcant.
Interuerto calide ſurripio qȯ plerūꝗ fit cū rem cōmodatam aut creditam dolo ne dn̄o reſtituatur efficio. Ci. in Uer. Cādelabrum qȯ rex egypti ioui Capitolino dono tulerat a Uerre q̄ illud cōmodato a rege acceperat interuerſum eſſe ꝯqueritur Plau. in Aſi. Hem iſtuc ago quo mō argentū interuertam. inuerto vō eſt q̄ſi in ꝯtrium verto vt veſtem aut pellem ſeu etiam verba prepoſtere pronuncio vt lauo vola.
Interuiſo is. pen.pro. quaſi interim viſo. Ci. Martio. Teqꝫ et iſtam rationem ocij tui ⁊ laudo ⁊ vehementer probo: qȯqꝫ minus interuiſis hoc fero animo equiore.
Inteſtatus dr̄ nō ſolū q̄ mortuus ē nullo cōfecto teſtō: ſꝫ etiam cuius ex teſtō adita nō eſt hereditas: vt inq̄t Pau. Item inteſtatus eſt cuius verbis non adhibet̄ fides quiue teſtis eē nō pōt. Pōpo. Ipſe cū vno ſeruo ſenex īteſtatus proficiſcitur.

Inteſtabilis qui iure teſtm̃ facere non põt: ⁊ cuius teſtimonium non accipit. Caius de teſtamẽtis Inteſtabilis cuꝫ lege quis eſſe iubetur eo pertinet ne eius teſtimoniũ recipiat: ⁊ eo amplius vt quidã putant neue ipſi dicatur teſtimoniũ. Gellius pro deteſtabili poſuit. Eos tñ qui ad Annibalem non rediiſſent vſqꝫ adeo inteſtabiles inuiſoſqꝫ fuiſſe vt tędium vitę ceperint: necemqꝫ ſibi conſciuerint.

Inteſtinus a.um.pe.p.qđ ẽ intimũ. Uñ illa inteſtina dicunt: q̃ i interiori corporis parte claudunt. Inteſtinũ odiũ đr vel occultũ vel magnũ hoc eſt cor ⁊ animũ premẽs. Inteſtinũ opꝰ qđ factũ eſt ex ligno fabrorũ. Uar. li.iij. de re ruſ. Cum villaꝫ haberes opere tectorio ⁊ inteſtino ac pauimentis nobilibus lithoſtrotis ſpectandã parum putaſſes eẽ ni tuis quoqꝫ lr̃is exornati parietes eſſent. Sciendũ ꝙ inteſtina corporis ſex eſſe perhibent. Duodenũ.ſ.qđ a longitudine.xij. digitorum nomen accepit ſicut Auicẽna teſtatur. Ieiunium ſic dictuꝫ quia nunq̃ꝫ quod accipit continet ſed protinus in inferiores partes tranſmittit. Uocatur ⁊ Hilla. Inde farcimina hillę dicũtur. Hor. perna magis ac magis hillas. Longum ⁊ alio nomine tenuius q̇ eſt inſinus vehementer implicitũ. hoc Uar. Longanonem appellat quia longius e inteſtinuꝫ hoc q̃ꝫ duo tenuia. Monaculum quod ⁊ cęcũ nominatur: quia in dexteriorem partem peruium non eſt. Colon a noſtris alius dicitur vbi magna dolorem cauſa eſt. Nouiſſimum eſt rectum ita nominatum quia in ima parte dirigitur qua excernitur. Hęc autem inteſtina ab omẽto cõtegũtur. Et dicitur neutro gñe ⁊ inteſtinus maſculino. Ply. li.xj. inteſtinus quibuſdam ab ore ĩcipiẽs quadã via eodẽ inflectit vt ſępie ⁊ polypo. in hoĩe annexus ĩfimo ſtomacho ſimilis cauino. Differũt tñ ĩteſtina a viſceribus. Illa enĩ ĩferiora ſũt hęc ſuperiora. Celſus lib.iiij. A viſceribus ad inteſtina veniendũ eſt. Alio noĩe dicuntur interanea Ply. Medele ſunt ĩnumerę ad interanea.

Intingo is. ex in ⁊ tingo. Tingere v̊o inficere ⁊ madefacere. vñ intinctum quod nos ſaporem in cibis dicimus. Gręci embẽmata. Col. hoc ſinapi ad embẽmata non ſolum idoneo ſꝫ ẽt ſpacioſo veteris εμβαπτειμ enĩ tingere eſt. Ply. laudat intinctum ex myrto. Oui. lib.ij. faſ. Nutriat intinctos miſſa patella cibos: ideſt aliquo ſapore reſperſos.

Intorqueo es. contra ſeu intus torqueo iaceo. virgilius. ſacrum qui cuſpide robur Lęſerit ⁊ tergo ſceleratam intorſerit haſtam. Item intorqueo circum torqueo. Col. lib.iij. Cum iam matura mala fuerint anteq̃ꝫ rumpantur peciolos quibus pẽdent intorqueto eo modo ſeruabunt.

Intra ꝓpoſitio ab in deriuat. Luca. Intra caſtrorũ timuit tentoria ductor. Intra cubiculum: intra oppidũ ſignificat in tentorijs: in cubiculo: in oppido. Aliqñ ſignificat citra. Cice. Sed tñ qm̃ effugi eius occaſionẽ qui fortaſſe arbitraretur me hãc rẽpu. nõ putare ſi ꝑpetuo tacerẽ modice hoc faciam: aut etiã intra modũ vt ⁊ illius voluntati ⁊ meis ſtudijs ſeruiã. Modice. i. cũ mõ. intra modum. i. citra modum. Hoc ẽ minus q̃ꝫ modice. i. Cuius contrarium ẽ vltra modũ. Sic dicimus in.

Intra famã. i. citra opinionẽ. vltra famaꝫ qđ eſt per q̃ꝫ multum Quintil. Hortenſij ſcripta tamen ĩtra famã ſunt. Qũo autem ad ſpacium ⁊ numerũ referat vide in dictione infra. Ab ĩtra fit interius. a quo interior intimus internꝰ interaneus ĩtrinſecus introrſum intrarius inteſtinus intro as.

Intrariꝰ: q̇ ĩtimꝰ ẽ. Plau. Charos mihi atqꝫ ĩtrarios amicos.

Intro aduerbiũ proximũ eſt voce ⁊ ſignificatione ĩter. Et ſicut inter ⁊ intra ab in deſcendũt: ſic ĩtus ⁊ ĩtro. Sed ĩtus in loco intro ad locum ſignificat. Et cõponitur cum D vt introduco. E vt introeo. G vt introgredior. M vt intromitto. R vt introrumpo. U vt introuoco. S vt introſpicio.

Intro as. ingredior intro vado.

Intrico as.pe.pro. implico. Unde extrico eius contrarium. Trico vero a tricis quę ſunt implicatões. Plau. Quod argentuꝫ tu mihi: quas mihi tricas narras.

Intrinſecus ⁊ extrinſecus pe.cor. aduerbia ſunt compoſita. ab ĩtra ⁊ extra ⁊ ſecus cum ſignificat iuxta. Hieron. ad iulianum ea cõplexus eſt. Callidiſſimus inquit aduerſarius ⁊ ĩuetera tus dierꝫ malorꝫ nouit alia quę extrinſecus ſũt ⁊ a phĩs quoqꝫ mũdi adiaphora hoc eſt indifferẽtia vocant: in eorumqꝫ amiſſione atqꝫ cõtẽptu perfectam non eſſe virtutẽ: alia quę intrinſecus ⁊ de ſe data cogant dolere perdentem. Inueniũtur tamen hęc nomina apud recentiores.

Intritũ pe.pro. nomẽ ab ĩtero deductum de quo pauloañ. Cibus in mortario tritus vt eſt alleatũ. Mar. Circumlata diu menſis ĩtrita ſecundis. Eſt ⁊ participium intriſtus a.um.

Introduco is.pe.pro. ſignificat ĩtra aliqnem locum duco. Sal. Uulturtium cũ legatis introducit. Per tranſlationem eſt inſtruo doceo. Unde ĩtroductio eruditionis principium quaꝫ gręci ει σατω τε̃ι μ vocant.

Introeo is. notũ. Ci. i Lęl. fuerat ęquius vt prius introieraꝫ ſic prius de vita exire. Inde fit introitus us. pro ingreſſu.

Introgredior eris. ſicut ſonat. Uirg. Poſtq̃ꝫ introgreſſi ⁊ coram data copia fandi.

Intromitto is. Ter. Uereor ne illud grauius phędria tulerit neue aliorſum atqꝫ ego feci accepit ꝙ heri intromiſſus nõ eſt.

Introrumpo is. quaſi cum impetu introeo. Gel. Cerua emiſſa i cubiculum ſertorij introrupit hellanicus.

Introſpicio is.pe.cor. Ambro. lib.j. offi. introſpice vlcera ⁊ vibices animę eius ⁊ cordis męſtudinem.

Introuoco pe.cor. Liui. lib.x. Fabius nihil ꝑcatus populum q̃ꝫ vt priuſq̃ꝫ introuocarent ad ſuffragiũ tribus Appij Claudij pręторis allatus ex etruria litteras audirent.

Introrſus aduerbium q̇d ſignificet declarat Cęſar. li. iij. Ab eo flumine pari accliuitate collis naſcebat aduerſus huic ⁊ cõtrarius paſſibus circiter ducẽtis inferius apertus a ſuperiore parte ſylueſtris vt non facile introrſus ꝑſpici poſſet. Quidã volunt intelligi introrſus a leua pte: ⁊ interiorẽ a ſiniſtra.

Intybus pe.cor. gñis fęminini. In plurali intyba neutri. ⁊ intybi maſculini. Uirg. Et amaris intyba fibris. Ply. lib.xx. intybi quoqꝫ nõ extera remedia ſunt: ſuccus eorꝫ cũ roſaceo et aceto capitis dolores lenit. Hęrba eſt capilloſa ⁊ amara cuius tenues capilli ſegetes ambiunt ⁊ enecant. Intybum erraticum antiqui cicoream vocant.

Intueor eris. Uide in dictione Tueor.

Intutus ta.tum.pe.pro. non ſecurus. Liui. lib. v. Caſtra gallorũ intuta neglectaqꝫ ab omni parte nacti inuadunt.

Inuado is.pe.pro. inceſſo. ⁊ tam datiuo q̃ꝫ accuſatiuo iungitur Uar. de. vi. pa. Tãta porro inuaſit cupiditas honorũ pleriſqꝫ. Et inuadere eſt repẽte ⁊ cũ impetu aliquem ingredi. Uir. inuadunt vrbem ſomno vinoqꝫ ſepultã: Saly. Priuſq̃ꝫ hoſtes inuaderet. Item ĩgredi ſiue incipere. Ci. Nõ potui magis in arcem illius cauſę inuadere. Uirg. lib. vj. Nunc inuade viam: vaginaqꝫ eripe ferrum.

Iaualeſco is. robur ac firmitatẽ acquiro. vnde inualuiſſe conſuetudinẽ: inualuiſſe mores dicimꝰ. inualitudo imbecillitas. Ci. in Lęl. Qđ aũt in his nonis in collegio nr̃o non affuiſſes inualitudinem reſpondeo cãm non męſtitiam fuiſſe.

Inuebo is. ſumit mõ ꝓ ſimplici. Uir. Cẽtauro inuehit magna Quãdoqꝫ ĩtro veho. Liui. li. vj. Quãtũqꝫ romana ſe inuexit acies tantũ hoſtes gradu demoti. inuehor deponens ſignificat maledictis aggredior: ⁊ veluti quodã impetu ſermonis i aliquem feror. Ci. in eam itaqꝫ panſa vehementer inuectus.

Inuectiuę orationes ſunt aduerſus aliquem ſcriptę ꝙ in illius mores inuehamur.

Inuenio is.pe.cor. cõperio q̃ſi i aliq̇d venio. Uirg. Inueni germana viam. Hinc inuentiones ⁊ inuenta. Differuntqꝫ ſecundũ aliquos ĩuenio ⁊ reperio: ꝙ ĩuenire ſit rẽ quęſitã offendere. Reperire a caſu. Oui. Tu non inuenta reperta es.

Inuerto quaſi in cõtrarium verto. vide in dictione interuerto.

Inuerſum ĩ numerũ. Uir. ille ẽt feras inuerſuꝫ diſtulit vlmos.

Inueſtigo as.pe.ꝓ. ſignificat quęrendo ĩuenio. Tractũ a venatoribus q̇ per veſtigia feras quęrẽdo inueniunt. Ter. Nihil tã difficile eſt q̇n quęrẽdo ĩueſtigari poſſit. Cic. ꝓ Liga. Sꝫ qm̃ diligentia amici ĩueſtigatũ eſt qđ latebat: cõfitẽdum eſt vt opinor. Interdum tñ ſignificat veſtigo ideſt quęro. Ter. in Eu. vbi quęram: vbi inueſtigem: quem percuncter: qua

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

inſiſtā via icertus ſum. Ci.li.j.offi. Imprimiſqꝫ eſt hoīs pro-
pria veri inqſitio atqꝫ iueſtigatio. Sꝫ qm̄ in quādoqꝫ nega-
tionē innuit ſumit͂ ēt pro nō inuenio: vt eſt illud apoſtolicū.
O altitudo diuitiarum ſapientię ⁊ ſcientię dei qꝫ incompre-
henſibilia ſunt iudicia eius ⁊ inueſtigabiles vię eius.

Inueſtire eſt quaſi ornare Ply.lib. xxxv. publicas porticus in-
ueſtiuit pictura.

Inueteraſco ex in ⁊ vetereſco. vetereſco āt a vetero as fit. vete
ro a vetus. vetero nō reperiri ſed tantū vetereſco: quoꝝ ꝑte-
rita nuſqꝫ legi: ſꝫ veteraui ambo facere opꝫ ſi iueniant͂. Naꝫ
vetero ⁊ vetereſco eodē modo in ſignificatione ſua ꝓcede-
re puto quo integro ⁊ itegraſco. In formatione vͦo etiā ſimi
liter niſi ꝙ inuetereſco mutat a in e ſicut Conſano ꝯſaneſco.
Reſano reſaneſco. Hilaro hilareſco Incuruo incurueſco. ⁊
alia huiuſmodi. Sic inuetero ⁊ inuetereſco inueteraui. La-
ctan.lib.ij.in actiua ſignificatione poſuit. Hac verſutia ⁊ his
artibus noticiā dei veri ac ſingularis apud oēs gentes inue
terauerūt. ideſt in deſuetudinem poſuerūt. inuetereſco paſſi
ue. Ter.in Ecy.prolo.dixit. Nouas qui exactas feci vt inuete
reſcerent ne cū poeta ſcriptura euaneſceret. Do. inuetereſce-
rent in deſuetudinem venirent ſpectarentur amarētur. Col.
ptō vſus.lib.vij.in paſſiua ſignificatione: ⁊ proprie de mor-
bo dicens. ſed ſi iam inueterauit: vehementioribus eſt opus
remedijs. Cicero quoqꝫ in Cato. iam omnis conglutinatio
recens ęgre inueterata facillime diuellitur.

Inueterati etiam dicuntur qui in malis inſenuerūt vt in ſacris
litteris. inueterate dierum malorum.

Inuicem pe.cor. Ex in ⁊ vicem: proprie ſignificat mutuo. Quin
tilia. Qui ſe ardentiſſimo amore inuicem dilexerunt. Aliquā
do ſumitur pro ſecūdo loco. Plynius. iunior. Habes res vr
banas. inuicem ruſticas ſcribe.

Inuideo es.pe.cor.ex in ⁊ video ſignificat iuidiā habeo: hoc eſt
ex alicuius rebus ſcdis dolore afficior. Tractū a nimis vidē
do ꝙ oculos ⁊ animū in eos quibus inuidemus cōtinue in-
tentos teneamus. vñ etiā cū accuſatiuo conſtructuꝫ inuenit.
Oui. Troades inuideo. Uir. Inuidet imperiū. Idē poſt ac-
cuſatiuū poſuit datiuum. Liber pampineas inuidet collibus
vuas. Sic enī decenter dicimꝰ inuideo tibi doctrinas. Fortu
na mihi iuidet diuitias. Ply. Neqꝫ ego vt multi iuideo alijs
bonū quo ipſe careo. Apul. Mihi fortuna diuitias inuidit.
Ci.li.iij.tuſ. Ut nobis optimā naturā inuidiſſe videant͂. Pri
ſci.tñ innegatiue exponit dicēs. Inuideo tibi q̄ſi nō vidēs ti
bi ſio hoc ē nō ferēs te bñ agentē videre. Aliquādo inuidere
ſignificat interius vel penitus videre. Cice.lib.de ora. Itaqꝫ
ne hoc poſſuꝫ dicere me oīno ignorare q̄d poſſideat: neqꝫ pla
ne noſce atqꝫ inuidiſſe. Hiero. de vera circūciſiōe. Quis inui
det dñi verbū de corde patris eructatū: Sciēdū ꝙ lꝫ iuideo
actiuū ſit: tñ conſuetudine datiuo iungitur: imo vt Diomed.
docet vltra datiuū pōt regere genitiuū accuſatiuū ⁊ ablatiuū
vt inuideo tibi glorię gloriam ⁊ gloria. Eius paſſiuū eſt inui-
deor. vt Ego inuideo tibi: ⁊ tu inuideris a me. Hor. Cur ego
acquirere pauca. Si poſſum inuideor. Plau.in Tru. Maue
lum mihi inimicos inuidere q̄ꝫ me inimicis meis. Nā inuide
re alij bene eē: tibi male eē miſerū ē. Qui inuidēt egēt illi qui
bus inuidet͂ rem hñt. Et quando inuidere ponit͂ pro odiſſe
ꝙ contra votū nimiū videmus. Oui. Troia iacet certe dana
is inuiſa puellis. Cice. Dijs hominibuſqꝫ inuiſus.

Inuidia ab inuideo fit ⁊ ſig̃t actū ipſuꝫ iuidēdi: qui ē dolor alie-
nę felicitatis. Aliqñ pro odio ⁊ maliuolētia ſumit͂. Eſt enim
vel dicto vel facto in alterū maliuolētię ꝯciliatio: vt ſi q̄s ca-
lamitates ſuas referat: oſtēdatue auctori calamitatū concitet
odiū ceterorū: qδ d̄r inuidiā facere vel vocare vel adducere
ad iuidiā. Quinti. Nec ei tot ſcelerū ꝯmemoratione cōcitarē
inuidiā. Ter. Ita vt ſine iuidia laudē inuenias: ⁊ amicos pa
res. Inuide inuidioſa res d̄r quę facti atrocitatē augēs inui
ſuꝫ illud vel illius auctorē faciet. Huiꝰ diminutiuū ē inuidio
la. Idē. Cū neſcio q̄d inter eos inuidiolę exortum fuiſſet.

Inuidentia eſt ęgritudo aī quę ꝑꝑ res ſecundas alterius ſuſcipi
tur: quę nullā iacturā afferant inuidenti. Cice. in tertia Tuſ.
Ab inuidēdo iuidentia recte dici pōt: vt effugiamus ambi-
guū nomē iuidię. Cadit enī in vtrūqꝫ ⁊ in euꝫ q̄ inuidet ⁊ in
eū cui inidet͂. Uñ potētia ⁊ opes iuidioſe dicunt͂ qδ verbuꝫ
ductū eſt a nimis videndo fortunā alterius. Ubi inuidiam
q̄ꝫ inuidētiā dicere maluit tanq̄ꝫ inuidētia inuidi ſit: inuidia
eius cui inuidet͂. Sed in frequenti vſu eſt inuidia magis q̄ꝫ
inuidentia apud doctos indoctoſqꝫ indiſcriminatim. Inui-
dia diſtat ab odio ꝙ iuidemus fortunato: odimus vitioſum
ꝙ inuidiā ꝓfiteri erubeſcimus odiſſe palā decorum eſt: ꝙ in
uidia hoīum tantum eſt odium reliquarum tantuꝫ animā-
tium vt inquit Plutar. in lib. de inuidia ⁊ odio.

Inuidus qui actu alicui inuidet. Hor. Inuidus alterius macre-
ſcit rebus opimis.

Inuidioſus qui morbo inuidentię laborat. Oui. Tēpus edax re
rum tuqꝫ inuidioſa vetuſtas. Oīa deſtruitis. Interdū ſumi-
tur pro eo cui habet͂ inuidia. Idē. Pactolonqꝫ petit q̄ꝫq̄ꝫ nō
aureus illi. Tēpore: nec charis erat inuidioſus harenis. Sic
potentia opes inuidioſę dicunt͂. Cice. Dolobelle. Contingit
enī tibi quod haud ſcio an nemini vt ſumma ſeueritas aīad-
uerſionis non mō inuidioſa ſed etiā popularis. Et inuidio-
ſus odioſus atqꝫ iuiſus d̄r. Uñ iuidioſa res dicitur quę facti
atrocitatē augens: inuiſum illud vel illius auctorem facit.

Inuide facere dicitur qui per inuidiam aliquid agit. inuidioſe
vel qui per inuidiam: vel qui in aliquem excitat odium eum
qꝫ inuiſum facit.

Inuigilo as.pe.corre. ſupra: ſiue intus vigilo: ſollicitus ſuꝫ. Lac.
lib.iiij. Uel cuſtodiendis domibus inuigilat.

Inuito as.pe.pro. manifeſtā hꝫ ſignificationem quē ponit Cice.
Ad quē fruēdū nō mō non retrahit: verūetiā inuitat atqꝫ al
lectat ſenectus. i. ꝓuocat. Et iuitare ē delectari. Uir.lib.j. Ge.
Inuitat genialis hyems: curaſqꝫ reſoluit. Item replere.
Plau.in am. Mira ſunt niſi inuitant ſeſe pluſculum.

Inuitatus us. inuitamētū: ⁊ inuitatio ꝓ eodē ſumunt͂. Cic. Cę-
ſari. Mitto ad te Trebatiū atqꝫ ita mitto ⁊ initio mea ſpōte
poſt aūt iuitatu tuo mittēdū duxeriꝫ. Idē in Hortē. Uolūta
tes aūt nulla ad neceſſarias inuitamenta afferunt ſenibus.

Inuitus ta.um. qδ nō libēter fit. Ter.in An. Feci hodie vt et fie
rent iſpirāte atqꝫ iuito. Pamphilo. Ci.li.ij.ad Herē. Sin eſt
ꝓbus cur talē in vitā iuitū cogis relinquere. Idē ꝯparatiuū
poſuit cū ait. Quē ego paulo ſciebam vel ipudentius vel in-
uitus nolo enim dicere de tam ſuaui homine faſtidioſius.

Inunco as. q̄ſi vnco iuado ⁊ arripio. Lucil. Aut q̄ nūmos triſtis
iuncat. Co.li.viij. Tū ēt quotidie minuit͂ lana q̄ quāto ꝓlixi
or in pecore cōcreſcit tanto magis obnoxiū eſt rubis quibꝰ
velut hamis inuncata a paceſcentium tergoribus auellitur.

Inundo as. quandoqꝫ abſolute ponitur ⁊ ſignificat creſco ⁊ ex
tra alueum verſor. Ply. Antequā nilus iundaret. Qñqꝫ acti
ue ⁊ pro ambulo ponitur. idem. Agros ⁊ ſata omnia inunda
uit. Hinc fit inundatio pro diluuio.

Inunguem ⁊ ad vnguem ſignificat ad perfectionem. Uirg.lib.
ij. Gę. Nec ſecius omnis in vnguem. Arboribus poſitis ſe-
cto via limite quadret Trāſlatio a lapicidis qui vngue mar
moris leuitatem experiuntur.

Inuius a.um. quod eſt ſine via ⁊ per quod iri non poteſt.

I ante O

Ionia regio minoris aſię media inter Cariam ⁊ ęoliam a ionio
athenienſium duce cognominata q̄ eā regioneꝫ ſubegit. Uel
ab iano iaphet filio vt ioſephus inquit. in ea Miletum ciui
tas. Priennis Epheſus. ⁊ Clazomene.

Iordanis fluuius in iudęa eximie ſuauitatis. Oritur ad radices
libani duobus fontibus ſurgit: alteri nomen ior: alteri dan: q̄
ſimul iuncti iordanis nomen efficiunt.

I ante P

Ipſe a.um. ꝓnomē demonſtratiuū qñ ſcilicet cū alijs pronomi
nibus iunctū eoꝝ accipit ſignificationem vt ego ipſe: tu ipſe.
ille ipſe. inueniunt͂ tñ ſępe abſqꝫ alijs per eclypſim prolatum
⁊ tñ eorū habens ſignificationem: quę cuꝫ eo ſubaudiuntur.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN